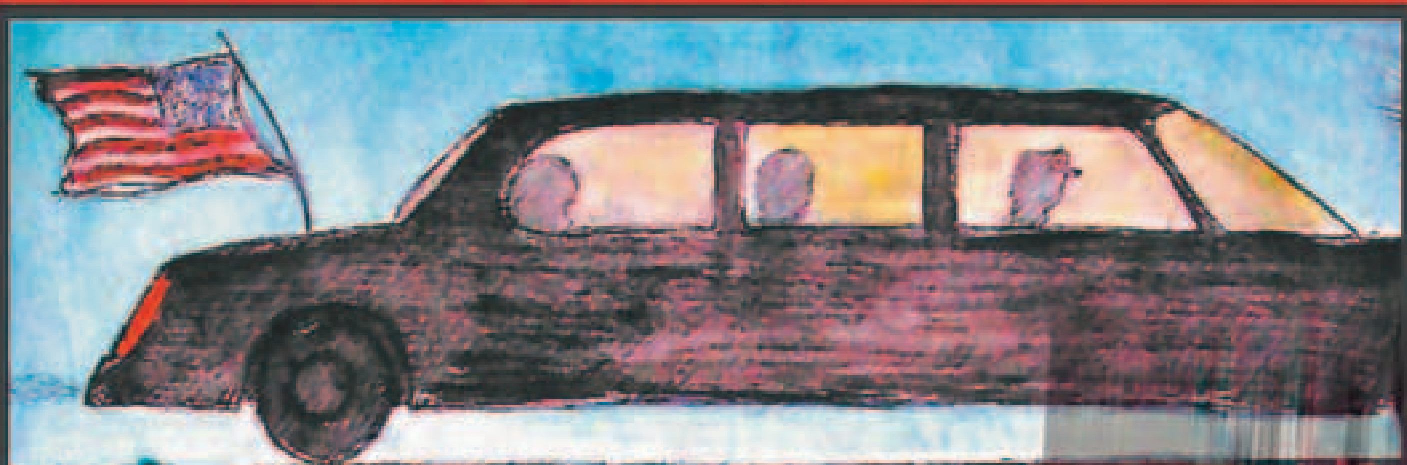
17
ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ
ΟΚΤΩΒΡΗΣ 2005

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1.50 €

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Ολη η Γη ειναι Νέα Ορλεάνη

της σύνταξης...

Too poor to escape...

Την καλοκαιρινή περίοδο που προηγήθηκε, οι αλλαγές στον τομέα της εργασίας είχαν τη μορφή του τυφώνα Κατρίνα. Οι πληρωμένοι διαχειριστές των συνθηκών ζωής μας, δεν είχαν (όπως ήταν αναμενόμενο) τον παραμικρό ηθικό ενδοιασμό: το ένα πίσω από το άλλο τα νομοσχέδια, οδηγώντας με γεωμετρική ακρίβεια στην απόλυτη υποβάθμιση της εργασίας, άρα και της ζωής των εργαζόμενων. Άξιος ο μισθός των αντρείκελων της εξουσίας, σε αντίθεση με το βασικό μισθό που παραμένει ανάξιος της εργασίας με την οποία ανταλλάσεται, με πτωτικές τάσεις που αγγίζουν τα όρια της κατάργησής του.
Στις δημοσκοπήσεις οι αριθμοί λένε ό,τι τους πεις, όμως οι πολλοί ακόμα δηλώνουν πως θα σφίξουν το ζωνάρι. Αυτή η ανατολίτικη μοιρολατρική νοοτροπία, φάνηκε και στη ΔΕΘ, όπου μια από τις μαζικότερες εργατικές συγκεντρώσεις κατέληξε να κάνει κύκλους στη Θεσσαλονίκη και να περνά σχεδόν τρέχοντας από τη Διεθνή Έκθεση, ενώ τα αδιαπέραστη αλυσσίδα των ΜΑΤ προκλητικά κρατούσε τον κόσμο τουλάχιστον 300 μέτρα μακριά από τις "εκδηλώσεις" της πολιτικής ηγεσίας.

Αυτή η αλληλεγγύη, ήταν και παραμένει το μεγάλο μας όπλο. Στα σύνορα της Βουλγαρίας και στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Βέννα, στην Κομοτινή, τον Αύγουστο, στα πλαίσια του no border action, απέδειξε έμπρακτα και με πολύ συγκίνηση το μεγαλείο της στους μετανάστες, που κι αυτοί στο στόχαστρο βρίσκονται.

Κι ενώ στο Γιβραλτάρ, στα σύνορα Ισπανίας-Μαρόκου, οι σφαίρες της αστυνομίας σκοτώνουν ελεύθερα κάθε διερχόμενο μετανάστη θεωρώντας τον κινητό στόχο, στη Βολιβία, οι απόκληροι της κοινωνίας της κατανάλωσης προετοιμάζουν την εξέγερσή τους, πιστεύοντας απόλυτα στη δύναμή τους. Οι πολυεθνικές και η κινεζική (και όχι μόνο) εξουσία προσπαθούν να διαγράψουν από το λεξιλόγιο της γης λέξεις όπως ελευθερία και ανθρώπινα δικαιώματα, ένας τυφώνας σκορπά στον αέρα την ομίχλη της Αμερικής, αφήνοντας εκατοντάδες νεκρούς και δείχνοντας ακόμα και στους τυφλούς πως ο βασιλιάς είναι γυμνός.

Άραγε η κυριαρχία του καπιταλισμού θα είναι και το τέλος του;

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Εκδίδεται από την πανελλαδική συντακτική ομάδα της Βαβυλωνίας

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μακρυγιάννη 17 , τ.κ. 546 25 - ΤΗΛ.: 2310-261.290
ΑΘΗΝΑ: Θεμιστοκλέους 66 -Εξάρχεια - ΤΗΛ.: 6938332603
ΞΑΝΘΗ: ΤΗΛ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Αγ. Γεωργίου 36, τ.κ. 691 00 - ΤΗΛ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: ΤΗΛ.: 6936 785.774
ΑΓΡΙΝΙΟ: ΤΗΛ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: ΤΗΛ.: 2410-626.606, 6932.200.818
ΠΑΤΡΑ: ΤΗΛ.: 6947.067.636
ΡΕΘΥΜΝΟ: Ιωάννη Μαθιουδάκη 11, τ.κ. 731 00 - ΤΗΛ.: 6974.429.408

e-mail: newspaper_babylonia@yahoo.gr

Το πένθιμο μπλουζ

Δεν είναι απλώς ότι συνέβησαν πολλά και σημαντικά γεγονότα μέσα στο προηγούμενο διάστημα, είναι η βαρύτητά τους και οι συμβολισμοί που εκτόξευσαν στις κοινωνικές δομές και συγκροτήσεις. Μοιάζουν σαν να συμπυκνώθηκαν και να ωρίμασαν όλες οι μεταλλαγές που έχουν συντελεστεί τα τελευταία χρόνια, δίνοντας σε τυχαία περιστατικά, στοχευμένες πράξεις, συγκροτημένες πολιτικές και φυσικά φαινόμενα μια άλλη χροιά.

Είχαμε τις εκρήξεις βομβών στο Λονδίνο, την ταχύτατη επεξεργασία ενός πλαισίου διαχείρισης της νέας κρίσης, που περιλάμβανε ένα φασιστικό νομικό πλαίσιο με πανευρωπαϊκή ισχύ, με δυνατότητα κράτησης χωρίς απαγγελία κατηγοριών και διεύρυνση της παρακολούθησης για όλες τις συνδιαλέξεις. Περιλάμβανε επίσης την εκτέλεση του 27χρονου Βραζιλιάνου Μενέζες με επτά σφαίρες στο κεφάλι από την αγγλική αστυνομία μέσα στο μετρό. Ήταν μια πράξη απόλυτης βίας που κατέδειξε ότι η ελαστικοποίηση του χώρου δράσης του αστυνομικοδικαστικού κράτους έφτασε πια στον δικαιολογημένο φόνο εν δυνάμει υπόπτων. Η έννοια "εξαίρεση", που δεσπόζει στο Ρωμαϊκό δίκαιο και ήταν μέρος της δυνατότητας της εξουσίας να επανακαθορίζει το παιχνίδι σύμφωνα με τις διαθέσεις της, εδώ δείχνει ξεπερασμένη. Στρατόπεδα συγκέντρωσης είτε λέγονται Γκουαντανάμο είτε Βέννα, κολαστήρια τύπου Αμπού Γκράιμπ, τρίτος κόσμος, ο συνεχώς επεκτεινόμενος κόσμος της ανέχειας στη Δύση, είναι πλέον μη-τόποι όπου η ιδιότητα του πολιτικού υποκειμένου έχει σαφώς αναιρεθεί. Όλοι μας στεκόμαστε σε ζώνες υγειονομικές όπου η εξουσία διατηρεί το απόλυτο δικαίωμα της βίας, που φτάνει πλέον ως την εκτέλεση. Κάνοντας το σώμα αντικείμενο μελέτης και καθιστώντας το ανά πάσα στιγμή ορατό, μεταφράζοντας την αντίσταση σε παραβατικότητα, και την παραβατικότητα σε απόκλιση, δημιουργεί έναν ολοκληρωτικό καμβά χωρίς τέλος. Σε αυτό το νομικό επανακαθορισμό, όπου η έννοια της σύγκρουσης έχει απαλειφθεί βρίσκονται οι Π. Ασπιώτης, Γ. Καλαϊτζίδης και Π. Καρασαρίνης. Η αλληλεγγύη μας δεν έχει να κάνει μόνο με την αυθαιρεσία που συμπυκνώνεται στις γραμμές του τρομονόμου, αλλά κυρίως με το ότι είναι αναφαίρετο δικαίωμα του κινήματος να επιλέγει εκείνο τα μέσα πάλης του, απέναντι σε ένα καθεστώς που εμφανίζεται σαν αυθεντία.

Η τρομακτική επέλαση του τυφώνα Κατρίνα στις Η.Π.Α., οι εικόνες αποκάλυψης που εξέπεμψε η Νέα Ορλεάνη, γρήγορα ταυτίστηκαν με την 11 Σεπτεμβρίου, αυτή τη φορά ο εχθρός ήταν εντός των τειχών. Ο τέταρτος κόσμος που στηρίζει με τον αποκλεισμό του την ευημερία του δυτικού πολιτισμού ήρθε ως πνιγόμενος να παρελάσει μπροστά στα μάτια των παθητικοποιημένων καταναλωτών. Η αυτοκρατορική κομπορρημοσύνη διαλύθηκε κάτω από τα συντρίμμια των φραγμάτων στις όχθες του Μισισιπή. Θα σταθούμε στην κατάδειξη από αυτή την τραγωδία του οριστικού τερματισμού του διαλόγου ανθρώπου - φύσης, ακόμα και με την απόλυτα δεσποτική μορφή που έδωσε ο διαφωτισμός σε αυτό το διάλογο. Η κυριαρχία επί της φύσης εμπεριείχε πάντα την κυριαρχία επί των ανθρώπων. Αφού η καθυπόταξη της φύσης από τον ορθολογικοποιημένο πολιτισμό συνεχιζόταν χωρίς ένα κίνητρο με νόημα, έγινε σαφές ότι η φύση

του καπιταλισμού

Ο πολιτισμός αυτός έχει οριστικά σαπίσει και οι άνθρωποι πρέπει να αναζητήσουν μέσω της αυτοοργάνωσης τον δρόμο για το αυτεξούσιο

στην πραγματικότητα ούτε υπερβαίνεται ούτε διευθετείται. Ο σημερινός πολιτισμός καταργεί τη σχέση ανθρώπου - γης μέσω της αναμόρφωσης της ίδιας της πραγματικότητας. Η γενετική μηχανική υπόσχεται ότι σε λίγα χρόνια η αγροτική παραγωγή θα γίνεται μέσα στο εργαστήριο, η ίδια η θεμελιώδης αξία της αστικής τάξης, η ιδιοκτησία, δίνει τη θέση της στη πρόσβαση, η αίσθηση του δημόσιου χώρου στις μητροπόλεις είναι ανύπαρκτη, η Γη συρρικνώθηκε στον διακοσμημένο μικρόκοσμο του δωματίου του γραφείου και των τούνελ του μετρό. Μια πλήρης αποεδαφικοποίηση που καθιστά τη φύση κάτι λιγότερο από μέσο. Καμιά οικολογική πολιτική δεν είναι εφικτή αν δεν τολμήσει την ρήξη με το σύνολο της καπιταλιστικής λογικής.

Εκείνο που προσπάθησαν να περισώσουν οι εγκληματίες που συγκροτούν τον κρατικό μηχανισμό ήταν η ανάγκη του κρατισμού ως μέσο ανάσχεσης τέτοιων καταστροφών. Το πρώτο μέτρο που πήρε ο μηχανισμός που ήταν η επιβολή στρατιωτικού νόμου, η περιπολία με εντολή να πυροβολούν ό,τι κινείται είναι ένας ολοκληρωτικός κατήφορος άνευ προηγουμένου. Το αναφαίρετο δικαίωμα των κατοίκων σε απαλλοτριώσεις βαφτίστηκε λεηλασία, και η συζήτηση πάνω από τα πτώματα περιστράφηκε στην ανάγκη για περισσότερο κράτος. Το αυτοκρατορικό όμως κράτος που επεμβαίνει με ανυπολόγιστη ισχύ παντού στον κόσμο επιβάλλοντας τον πολιτισμό της αγοράς δεν είναι μικρό, είναι απλώς μακριά πολύ από την κοινωνία. Στο σημερινό καθεστώς ακόμα και ο θάνατος έχει αποστεί της φυσικής του υπόστασης και οι νεκροί στέκουν πλάι στις στατιστικές για το ασφαλιστικό κόστος. Ο πολιτισμός αυτός έχει οριστικά σαπίσει και οι άνθρωποι πρέπει να αναζητήσουν μέσω της αυτοοργάνωσης τον δρόμο για το αυτεξούσιο.

Η εγχώρια πολιτική σκηνή βιώνει την προσαρμογή της κυβερνητικής πολιτικής στην παγκόσμια απορρύθμιση του κράτους - πρόνοιας. Συμβαίνει λοιπόν το παράδοξο, σε μια χώρα που το περίφημο κράτος πρόνοιας δεν ήρθε ποτέ, αυτό τώρα να αποδομείται. Όσοι υποστηρίζουν ότι η ελαστικοποίηση της αγοράς εργασίας στηρίζεται σε ιδεολογικές πτυχές του συστήματος, απλώς ξορκίζουν την αναγκαία ριζοσπαστικοποίηση που συνεπάγεται η διαπίστωση ότι όλο αυτό είναι στρατηγική επιλογή. Ο καπιταλισμός πέτυχε να μεταφέρει στην εμπορική αρένα το σύνολο σχεδόν των ανθρώπινων δραστηριοτήτων και να εντάξει στην ιδιωτική σφαίρα τεράστιους κρατικούς τομείς. Ως απόρροια όλων αυτών είναι μια τεράστια απαξίωση του πολιτικού βάρους της εργασίας και η διάλυση των μηχανισμών ενσωμάτωσης - εκπροσώπησης όπως έδειξαν και οι εκλογές στην Γερμανία. Η ελληνική κοινωνία δείχνει εξαιρετικά αμήχανη μπροστά στην ανάγκη συγκρότησης κοινωνικής αντιπολίτευσης. Συνηθισμένη σε πολιτειακούς αγώνες, αναζητά εκφραστές τής οργής της στην πολιτική σκηνή, ενώ στην ουσία υπάρχει μόνο ένας τέτοιος εκφραστής: **ο δρόμος**. Η λύση δεν βρίσκεται ούτε στην προσπάθεια συγκρότησης της λεγόμενης μεγάλης Αριστεράς στα χνάρια του Λαφοντέν. Η υπεράσπιση του έθνους - κράτους είναι μια μάχη αναχρονιστικών χαρακωμάτων, ανθρώπων που έχουν μάθει να πολεμούν για την κατάκτηση της κρατικής εξουσίας. Το κενό θα καλυφθεί μόνο με την αποδοχή της ανάγκης για κοινωνικό πόλεμο, για συγκρότηση μιας πλατιάς κοινωνικής συμμαχίας με βάση την αλληλεγγύη, πέρα από την αποδοχή της ηθικής της αποτελεσματικότητας, τον εκβιασμό του κόστους της αγοράς ως μόνου νομοθέτη. Απέναντι στην διάχυση της ουσίας του ανθρώπου στο εμπόρευμα, απέναντι στον γενικευμένο πόλεμο που απευθύνουν σε όλους μας, η απάντηση πρέπει να είναι η γενικευμένη άρνηση, ο πολιτισμός του όχι. Μόνο μέσα από την γενικευμένη αντίδραση στα καπιταλιστικά οράματα μπορεί να επανακτηθεί το εγώ σαν ολότητα.

Φιλήμονας Πατσάκης

συνδράμετε!

Αγαπητοί φίλοι & σύντροφοι, η «Βαβυλωνία» συνεχίζει και φέτος την έκδοση, με σταθερό στόχο τη συνέχιση της προβολής απελευθερωτικών στιγμών της κοινωνίας και το άνοιγμα του κοινωνικού διαλόγου για όλα τα ζητήματα που «καίνε».

Τον τελευταίο χρόνο έκδοσης της «Β», το κόστος διανομής της εφημερίδας ανέβηκε δυσανάλογα σε σχέση με την υπηρεσία που παρέχει το πρακτορείο διανομής. Οι υπερβολικές κρατήσεις, η καθυστέρηση πληρωμής των παρελθόντων τευχών κ.α. έχουν σαν αποτέλεσμα συχνά η «Β» να μην υπάρχει σε κάποια περίπτερα, ενώ ταυτόχρονα, με τόσο υψηλό κόστος έκδοσης και διανομής, να μην μπορούμε οικονομικά να ανταποκριθούμε, με αποτέλεσμα η εφημερίδα να καθυστερεί κάποιες φορές την έκδοσή της.

Για τον λόγο αυτό, αποφασίσαμε να δυναμώσουμε την διακίνηση της «Β» μέσω συνδρομών, χωρίς να σημαίνει ότι δεν θα κυκλοφορεί και στα περίπτερα για όσους το επιθυμούν, αφού η πανελλαδική διανομή της συνεχίζεται κανονικά.

Για την χρονική περίοδο Οκτώβρης 2005 – Ιούλης 2006 αποφασίσαμε να εκδώσουμε 10 φύλλα. Μετά το τεύχος Σεπτέμβρη/Οκτώβρη, τα επόμενα 9 τεύχη θα κυκλοφορήσουν (διατηρώντας τη χρονική προδιαγραφή «την πρώτη Κυριακή κάθε μήνα») –εκτός ανωτέρας βίας– στις παρακάτω ημερομηνίες:

1. Νοέμβρης 2005, Κυριακή 6/11,
2. Δεκέμβρης 2005, Κυριακή 4/12
3. Γενάρης 2006, Κυριακή 8/1
4. Φεβρουάριος 2006, Κυριακή 5/2
5. Μάρτης 2006, Κυριακή 5/3
6. Απρίλης 2006, Κυριακή 2/4
7. Μάης 2006, Κυριακή 7/5
8. Ιούνης 2006, Κυριακή 4/6
9. Ιούλης 2006, Κυριακή 2/7

Η συνδρομή για 9 τεύχη κοστίζει 15 ευρώ και η εφημερίδα θα φτάνει στην διεύθυνσή σας στην ώρα της. Επιπλέον, μας δίνεται η δυνατότητα να προϋπολογίσουμε τα έσοδά μας για να καλύψουμε το υψηλό κόστος έκδοσης.

Για να γίνετε συνδρομητές μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας στο τηλέφωνο για τις συνδρομές που είναι το 6942248274

Μπορείτε ακόμη να επικοινωνήσετε είτε μέσω e-mail, είτε μέσω ταχυδρομείου (στη διεύθυνση της «Β» στη Θεσ/νίκη) ή, ακόμα καλύτερα, να περάσετε να τα πούμε από κοντά στα κατά τόπους γραφεία των συντακτικών μας ομάδων.

ΒΕΝΝΑ: μια πράξη ακραίου ανθρωπισμού 10 χιλιόμετρα έξω απ' την Κομοτηνή

no border in action

Όταν έπεσε η ιδέα για το No Border είναι αλήθεια ότι δεν είχαμε ορισμένοι και πολύ ιδέα γι' αυτό. Ειδικά όσο προχωρούσαν οι γνωστές διαδικασίες και συνομιλίες για το πώς, πού και γιατί και διαφαίνονταν φόβοι παρά πάθος, η ομίχλη για τον ορισμό του No Border γινόταν πυκνότερη. Τέλος πάντων, συνηθισμένα τα βουνά από ομίχλες, «τον δρόμο τον βρίσκεις περπατώντας» είπαμε και ξεκινήσαμε για την Ξάνθη.

Βρήκαμε τους φίλους μας τους Πομάκους, πήραμε σπρέι, αφίσες και ξεκινήσαμε για το βουνό. Σβήναμε, γράφαμε, κολλάγαμε. Πήγαμε σ' όλα τα πομακοχώρια. Από τη Μουστάφτσοβα μέχρι το Λίτζα. No Border παντού. Το πιο παχύ σύνθημα το γράψαμε έξω από το Γκοκτσέμπουναρ, στο σημείο που ήταν η μπάρα - σύνορο της ντροπής όπως έλεγαν αυτοί που δεν ντρέπονταν για την ύπαρξή της.

Στην είσοδο κάθε χωριού δέσποζε ο στρατός, η αστυνομία και η εκκλησία κατοχής. Εκεί γράφαμε No Border, και αρχίσαμε να καταλαβαίνουμε πιο πολύ τι νόημα έχει αυτό το No Border.

Γι' αυτό επιμέναμε σε κάθε τοίχο, σε κάθε κολώνα να αφήνουμε κάθε φορά και λίγο περισσότερο πάθος, λίγο περισσότερη αλληλεγγύη, και ξαναφορτώναμε για το επόμενο χωριό. Όταν φτάσαμε στην κορυφή, μέσα στο καυτό νερό της Θέρμης σ' έναν "καυτό" διάλογο λέγαμε ότι αυτό είναι το No Border. Έτσι δεν είναι; Ναι, λέει ο Χασάν, ναι, λέει και ο Αλί και φύγαμε αφήνοντας πίσω μας πολύ No Border και πολλούς αμανέδες να εκτοξεύονται προς τον Αλλάχ απ' τα μεγάφωνα των μιναρέδων. Την άλλη μέρα προς Ξάνθη και Κοϊουνκοϊ...

Με τον Vosar και τον Karmal περάσαμε τα σύνορα τον Έβρο, νύχτα. Κρυφτήκαμε, και το πρωί με φορτηγό ξεκινήσαμε για Αθήνα. Μας πιάσανε στην Καβάλα, στο τμήμα καθίσαμε είκοσι μέρες και μετά μας πήγαν σ' ένα στρατόπεδο, στη Βέννα.

Το τριήμερο στο Πολυτεχνείο Ξάνθης άρχισε με τα ήξεις-αφήξεις της Α.Κ. και του πρύτανη και τελικά κατελήφθη και οργανώθηκαν όλα ,περιμένοντας τους Βούλγαρους, Σέρβους και άλλους.

Πέμπτη πρωί στον Προμαχώνα κλείσαμε τα σύνορα για να πιέσουμε να περάσουν οι Βούλγαροι και δικαίως ένας συνοριοφύλακας φώναζε: "Τι no border ρε... δεν αφήνετε τον κόσμο να περάσει (προς Βουλγαρία). Αυτό είναι το no border". Ανοίξαμε εμείς, άνοιξαν κι αυτοί, πέρασαν οι δικοί μας Βούλγαροι χωρίς πολλές διατυπώσεις και ένας από μας φεύγοντας φώναξε στο φύλακα: "Φίλε, αυτό είναι το no border !"

Με την Ilivana και την Tatiana περάσαμε τα μονοπάτια του Μπέλες. Δεν άντεξαν όλες. Ακριβώς οκτώ μέρες είναι το ταξίδι από Μολδαβία και βγαίνουμε Κατερίνη. Πριν την Κατερίνη μάς πιάσανε. Στην Καβάλα, στο τμήμα και μετά στη Βέννα.

Παρασκευή το πρωί στους δρόμους της Ξάνθης ακούγονταν τούρκικα κυρίως συνθήματα στους μειονοτικούς μαχαλάδες από τη διαδήλωση του no border. Το ξάφνιασμα από τα τούρκικα που δεν "έβγαιναν" από το μιναρέ, αλλά απ' το δρόμο διαδέχονταν τα χαμόγελα και τα αποδεκτικά νεύματα. Το απόγευμα η συνέλευση αποφάσισε: Κομοτηνή και μετά στη Βέννα. Τα σχέδια πολλά, η επιθυμία ήταν μία. Φτάσαμε στο στρατόπεδο όπου υπήρχε ένα σύνορο εκατό μέτρα πριν. Ήταν τα ΜΑΤ. Από δω εμείς του no border και πίσω από τα ΜΑΤ μέσα στο στρατόπεδο η Ilivana, ο Karmal, ο Hassan και άλλοι εκατό.

Το ραντεβού είχε κλειστεί από δυο μήνες πριν. Και ήταν όλοι πιστοί στο ραντεβού.

"Οι μπάρες πέσαν στο βουνό. Τα σύνορα τα ζούμε κάθε μέρα εδώ". Ήταν η κραυγή τής οργής του no border όταν έπεσε για να "διαλύσει" και το τελευταίο σύνορο. Το κράτος.

Ακούγαμε συνθήματα, θορύβους, πυροβολισμούς, κάποιοι επιτίθονταν στην Αστυνομία, οι φύλακες τρομοκρατημένοι μας έλεγαν όταν μπουν μέσα αυτοί να πούμε ότι είμαστε δεκαεφτά και όχι εκατό και ότι τρώμε κάθε μέρα και έχουμε γιατρό.
Ποιοι είναι αυτοί; λέγαμε συνέχεια. Και ξαφνικά βλέπουμε πέντε άτομα με παλούκια στο επισκεπτήριο. Μας είπανε: Γεια σας, είμαστε απ' το no border, ήρθαμε για σας γιατί είστε αδέρφια μας. Και γω τότε θυμήθηκα το φίλο μου που έλεγε: Μάγκα οι Greci, μάγκα οι Greci. Τώρα τα παιδιά τα βλέπουμε συνέχεια και τρέχουμε μαζί σε δικηγόρους.

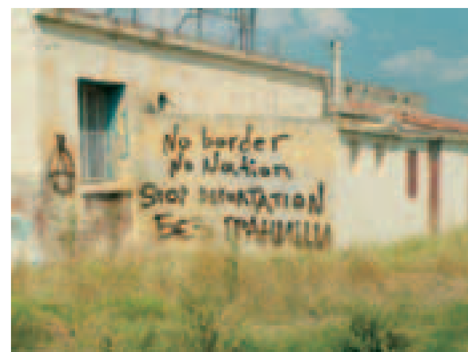
Φεύγοντας από τη Βέννα, ο αγριανθρωπισμός, ο ρατσισμός, ο εθνικισμός είχε μείνει στη σκόνη των ποδοβολητών τής σύγκρουσης του no norder με το σύνορο του διαχωρισμού και του αποκλεισμού, εκεί στα χωράφια της Βέννας.

Νώντας Σκυφτούλης

No Border Action

Στα σύνορα της Βουλγαρίας

Από τις 22 μέχρι τις 25 Αυγούστου διεξήχθη στην Βουλγαρία το πρώτο σκέλος των «Δράσεων Ενάντια στα Σύνορα», στο χωριό Κλιούτς, κοντά στα σύνορα με την Ελλάδα και την FYROM, κοντά στον Προμαχώνα. Από την αρχή η ιδέα ήταν να λειτουργήσει το εγχείρημα σαν τόπος συγκέντρωσης συντρόφων από τα Βαλκάνια και την ανατολική Ευρώπη για να μπορέσουν να περάσουν όλοι μαζί τα σύνορα, να αποφύγουν τις συνηθισμένες και αδικαιολόγητες αρνήσεις εισόδου που έχουν στα Ελληνικά σύνορα αυτοί οι άνθρωποι, αλλά και να διαμαρτυρηθούν γι' αυτές. Αυτή ήταν και η μόνη δράση που είχε προγραμματιστεί από την πλευρά των Βουλγαρικών συνόρων όχι μόνο εξαιτίας της απειρίας των διοργανωτών αλλά και εξαιτίας της γενικότερης πολιτικής κατάστασης στην χώρα.

Πρέπει να σημειώσουμε ότι η κυβέρνηση αποτελείται από τον συνασπισμό όλων των μεγάλων κομμάτων (90% των ψήφων) τα οποία χαράσσουν μαζί την φιλομερικανική πολιτική τους, με μόνη αντιπολίτευση το ακροδεξιό εθνικιστικό κόμμα και κάποιες ασήμαντες αριστερές ομάδες. Το κυρίαρχο τσαρικό κόμμα, το Σοσιαλιστικό (πρώην κομμουνιστικό) κόμμα και το κόμμα της τουρκικής μειονότητας, τα οποία αποτελούν την κυβέρνηση, συναντούν ελάχιστη αντίσταση στης επιλογές τους αφού η 40χρονη διακυβέρνηση της χώρας από τους κομμουνιστές εξαφάνισε από τον λαό κάθε διάθεση αντίστασης στις επιλογές της εξουσίας.

Σ' αυτές τις συνθήκες οι σύντροφοι της ομάδας «Αναρχοσαπροτίβα» αποφάσισαν να διοργανώσουν το καμπ στο Κλιούτς. Με δειλά βήματα στην αρχή, αφού φοβόταν ακόμα και να ανακοινώσουν το μέρος διεξαγωγής του καμπ, αλλά πιο ανοιχτά στην συνέχεια, καλώντας ανοιχτά στην δράση και προσπαθώντας να συντονίσουν συντρόφους από τα Βαλκάνια και την ανατολική Ευρώπη.

Δυστυχώς πολλοί σύντροφοι δεν μπόρεσαν να έρθουν στο Κλιούτς λόγω οικονομικών δυσχερειών αλλά και εμποδίων που συνάντησαν από την πλευρά των Ελληνικών αρχών. Έτσι σύντροφοι από τα Βαλκάνια δεν μπόρεσαν να έρθουν επειδή ήταν αναγκασμένοι να ταξιδέψουν στο εξωτερικό για να βρουν δουλειά, από την Ρωσία και την Ουκρανία δεν μπόρεσαν να βγάλουν βίζα, ενώ η Ελληνική πρεσβεία στο Βελιγράδι αρνήθηκε να δώσει βίζα σε Σέρβους συντρόφους επειδή θεωρήθηκαν επικίνδυνοι για την εσωτερική ασφάλεια της χώρας.

Σ' αυτές τις συνθήκες 30-40 άτομα από την Ευρώπη και τα Βαλκάνια συγκεντρώθηκαν έξω από το χωριό Κλιούτς, σε ένα φυλάκιο της συνοριοφυλακής που είχε εγκαταλειφθεί εδώ και 15 χρόνια. Λόγω της δικαιολογημένης ατολμίας των διοργανωτών, δεν προγραμματίστηκε καμία δράση έξω από το καμπ, αλλά μόνο κάποιες βιντεοπροβολές και συζητήσεις. Παρ' όλη την κάποια απογοήτευση στην αρχή, λόγω της απουσίας δράσεων και της βροχής που έπεφτε ανά διαστήματα τις 2 πρώτες μέρες, η διάθεση άλλαξε όταν αρχίσαμε να δεχόμαστε επισκέψεις των ντόπιων κατοίκων οι οποίοι έρχονταν στις προβολές, συζητούσαν με τους ακτιβιστές για την κατάσταση στα σύνορα και τις δυσκολίες που συναντάν εκεί, αφού πολλοί από αυτούς πήγαιναν για δουλειά στην Ελλάδα και στην Ιταλία.

Την δεύτερη μέρα, όμως, δεχτήκαμε και την απρόσμενη επίσκεψη της συνοριοφυλακής (στην οποία ανήκε το μέρος) η οποία απαίτησε να εγκαταλείψουμε το μέρος μέχρι το επόμενο πρωί και κατέγραψε τα στοιχεία αρκετών ακτιβιστών. Το nonborder camp υποστήριξαν πολλοί κάτοικοι και ο κοινοτάρχης του χωριού, με την παρέμβαση του οποίου μπορέσαμε να μείνουμε ανενόχλητα στο ίδιο μέρος μέχρι την τελευταία μέρα που κατευθυνθήκαμε στα Ελληνο-Βουλγαρικά σύνορα.

Zim@n

Στην Ξάνθη και στην Κομοτηνή

Στις 25-28 Αυγούστου έλαβε χώρα στην Ξάνθη το φεστιβάλ No Border Action. Την πρωτοβουλία για τη διοργάνωση είχε πάρει η Αντιεξουσιαστική Κίνηση και η Ομάδα Μεταναστών και Προσφύγων (Αθήνα) από Ελλάδα, καθώς και συλλογικότητες από τα Βαλκάνια, ενώ η συμμετοχή συντρόφων από το εξωτερικό ήταν ικανοποιητική. Το φεστιβάλ περιλάμβανε εκδηλώσεις πολιτικού και πολιτισμικού περιεχομένου που διεξήχθησαν στην Πολυτεχνική Σχολή καθώς και πορείες- παρεμβάσεις στις τοπικές κοινωνίες της Ξάνθης και της Κομοτηνής, ενώ μία από τις κεντρικές παρεμβάσεις ήταν η διαμαρτυρία στο κέντρο κράτησης προσφύγων, στη Βέννα Κομοτηνής. Οι πορείες είχαν αρκετό κόσμο και αρκετή απήχηση στις τοπικές κοινωνίες, όπως και οι εκδηλώσεις που έγιναν στο πολυτεχνείο, είτε συζητήσεις είτε συναυλίες.

Όμως σημαντικότερη απόρροια του φεστιβάλ ήταν η παρέμβαση στη Βέννα. Εκεί, ο κόσμος συνάντησε την άρνηση της αστυνομίας που ήταν από έξω να μπει μία επιτροπή ατόμων στο χώρο κράτησης ούτως ώστε να κινηματογραφήσουν το χώρο και να συζητήσουν με τους φυλακισμένους μετανάστες, καθώς και να πάρουν τα ονόματά τους για να ετοιμαστούν οι αιτήσεις πολιτικού ασύλου. Έτσι περίπου 200 άτομα συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις της αστυνομίας και κατάφεραν να επιτύχουν το στόχο τους. Το σημαντικό βέβαια δεν ήταν απλά η σύγκρουση, αλλά ότι επιτεύχθηκε μια πρώτη συμβολική ενέργεια για να σπάσει το καθεστώς αδιαφάνειας που διέπει τα κέντρα κράτησης προσφύγων, αυτούς τους κρατικούς στάβλους όπου δεν ξέρει κανένας το τι γίνεται μέσα (πόσοι πρόσφυγες είναι μέσα, τις συνθήκες κράτησης, το κατά πόσο είναι ενήμεροι για τα δικαιώματά τους).

Τέτοιες ενέργειες λοιπόν, μόνο μπροστά μπορούν να πάνε τη διάχυση του αντιρατσιστικού και αντικαπιταλιστικού λόγου. Ενός λόγου που δε μένει μόνο στο λόγο αλλά δρα. Και ενός λόγου που συνδέεται με πράξεις ουσιαστικές και όχι πράξεις φιλανθρωπίας στη λογική του να βοηθήσουμε τους "καημένους μετανάστες".

Βασίλης Μπέλλος

Σκωτία, 6-8 Ιουλίου 2005

Μέρες αντίστασης

Ενάντια στους κυρίαρχους της G8

Ωστόσο, οι προσπάθειες της αστυνομίας και των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης να δημιουργήσουν κλίμα αντιπαλότητας ανάμεσα στην τοπική κοινωνία και τους διαδηλωτές απέτυχαν παταγωδώς. Οι κάτοικοι μας επισκέπτονταν καθημερινά στο Infoshop του Εδιμβούργου και πρόσφεραν εθελοντική βοήθεια, ρούχα, υπνόσακους, τρόφιμα ακόμα και χρήματα!

Η **φετινή σύνοδος των κυρίαρχων** της ομάδας των G8 πραγματοποιήθηκε από τις 6 έως τις 8 Ιουλίου στο Gleneagles, ένα υπερπολυτελές θέρετρο γκολφ στη βόρεια Σκωτία. Οι αρχηγοί των 8 ισχυρότερων βιομηχανικών κρατών του κόσμου συναντήθηκαν για μια ακόμα φορά για να επιβάλουν τις αυταρχικές τους αποφάσεις και να θεμελιώσουν τα οικονομικά τους κεκτημένα σε βάρος των αδύναμων υπηκόων τους. Η επιλογή του τόπου συνάντησής τους δεν ήταν τυχαία: αποτελεί πλέον παράδοση για τις συνόδους κορυφής να πραγματοποιούνται σε απομονωμένα μέρη, μακριά από αστικά κέντρα, ώστε οι ισχυροί να συνεδριάζουν «ανενόχλητοι» και να λαμβάνουν αποφάσεις κεκλεισμένων των θυρών, σε μέρη απρόσιτα σε διαδηλώσεις και αντιδράσεις.

Οι κινητοποιήσεις από την άλλη, που οργανώθηκαν με αφορμή τη σύνοδο κορυφής, διέφεραν χαρακτηριστικά από κάθε άλλη κινητοποίηση που έχουμε δει ως τώρα, τόσο στο επίπεδο της οργανωτικής δομής όσο και στις μορφές δράσης που επιλέχτηκαν. Αυτό εξηγείται εύκολα αν αναλογιστεί κανείς την ποιοτική –αλλά και αριθμητική— διαφορά του βρετανικού κινήματος, σε συνδυασμό με την ολοκληρωτική καταστολή που η χώρα αντιμετωπίζει και το φόβο που μοιραία προκαλεί σε όσους θέλουν ν' αντιδράσουν. Ίσως αυτή η εξήγηση μπορεί να εφαρμοστεί και στο ερώτημα γιατί αυτή η κινητοποίηση ήταν αριθμητικά μικρότερη από κάθε προηγούμενη. Επιπρόσθετα, παρατηρείται στην Ευρώπη μία τάση αμφισβήτησης του «αντιπαγκοσμιοποιητικού κινήματος», το οποίο φαίνεται να φθίνει και τη θέση του έχουν πάρει άλλου είδους δράσεις, όπως σχετικά με το πρεκαριάτο, τη μετανάστευση, την κλιματολογική αλλαγή κ.ο.κ.

Οι κατασταλτικές μέθοδοι που εφαρμόστηκαν, επίσης διέφεραν κατά πολύ. Τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης συνεργάστηκαν ανοιχτά με την αστυνομία (χαρακτηριστικά, το BBC παρέδωσε στην αστυνομία βίντεο βάσει του οποίου συνελήφθησαν διαδηλωτές). Μήνες πριν τις διαδηλώσεις υπήρχαν καθημερινά δημοσιεύματα που στόχο είχαν το δίκτυο του Dissent!, τους wombles και τους κλόουν και σκοπό είχαν να τρομοκρατήσουν τους ντόπιους για τον ερχομό των «κακών αναρχικών» που θα κατέστρεφαν τις περιουσίες τους, δημοσιεύοντας παράλληλα φωτογραφίες τους μαζί με τα πλήρη ονόματά τους. Πέρα από τον τύπο, κοινωνικά κέντρα όπως το «Ινστιτούτο για την Αυτονομία» του Λονδίνου αποτέλεσαν στόχο της καταστολής και αφού παρενοχλήθηκαν καθ' όλη τη διάρκεια του έτους, εκκενώθηκαν λίγο πριν τη σύνοδο.

Ωστόσο, οι προσπάθειες της αστυνομίας και των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης να δημιουργήσουν κλίμα αντιπαλότητας ανάμεσα στην τοπική κοινωνία και τους διαδηλωτές απέτυχαν παταγωδώς. Οι κάτοικοι μας επισκέπτονταν καθημερινά στο Infoshop του Εδιμβούργου και πρόσφεραν εθελοντική βοήθεια, ρούχα, υπνόσακους, τρόφιμα ακόμα και χρήματα! Η φιλική διάθεση της τοπικής κοινωνίας έγινε ακόμα πιο εμφανής κατά τη διάρκεια του Cre8 Summit στη Γλασκόβη από 12 έως 19 Ιουνίου, εβδομάδα αντίστασης και διαμαρτυρίας για την επέκταση του βόρειου τμήματος του δρόμου M74 για την οποία απαιτείται η καταστροφή ενός μεγάλου πάρκου. Η πρωτοβουλία για τη διοργάνωση του Cre8 Summit προήλθε από το δίκτυο του Dissent! σε συνεργασία με την τοπική κοινωνία και το κεντρικό σύνθημα ήταν: «Τα προβλήματα που προκαλούν οι G8 είναι παγκόσμια, αλλά οι λύσεις τους είναι τοπικές».

Στις 2 Ιουλίου πραγματοποιήθηκε η πορεία που οργανώθηκε από το Make Poverty History, ένα συνασπισμό Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων που έχει ως κύριο πρόταγμα τη διαγραφή των χρεών του Τρίτου Κόσμου. Την ίδια ώρα το δίκτυο του Dissent! αποφάσισε να δηλώσει την παρουσία του οργανώνοντας το «αντικαπιταλιστικό μπλοκ» κι εκφράζοντας την αντίθεσή του στις προκαθορισμένες και αποστειρωμένες πορείες μέσω της πολυχρωμίας και της δημιουργικότητας. Όπως ήταν αναμενόμενο, το αντικαπιταλιστικό μπλοκ, που αποτελούνταν από 1.000 άτομα δεν προχώρησε παρά μόνο ελάχιστα μέτρα και ο κύριος όγκος του περικυκλώθηκε από την αστυνομία για πολλές ώρες. Αυτή η τακτική του αποκλεισμού είναι πάγια τακτική της Αγγλικής αστυνομίας, κυρίως της Μητροπολικής Αστυνομίας του Λονδίνου. Όπως φάνηκε τις επόμενες ημέρες, η Λονδρέζικη Αστυνομία ήταν εκεί για να δώσει μαθήματα βαρβαρότητας και καταστολής στην Σκωτσέζικη Αστυνομία. Η μέρα τελείωσε με αυθόρμητο πάρτι στους δρόμους γύρω από το Forest Café, πάρτι που κράτησε μέχρι τα μεσάνυχτα. Όταν η αστυνομία προσπάθησε να απομακρύνει τον κόσμο για να ανοίξει ξανά τον δρόμο, έγιναν συγκρούσεις και είχαμε την πρώτη σύλληψη από τις εκατοντάδες που θα ακολουθούσαν τις επόμενες ημέρες —συνολικά έφτασαν τις 400! .

Στις 4 Ιουλίου πραγματοποιήθηκε το «Καρναβάλι Πλήρους Διασκέδασης» (Carnival for Full Enjoyment) στο κέντρο του Εδιμβούργου. Την πρωτοβουλία για τη δράση αυτή πήραν η συνέλευση του πρεκαριάτου σε συνεργασία με τοπικές ομάδες. Η ιδέα αρχικά ήταν να περάσει η πορεία από τις τράπεζες, τα εμπορικά και οικονομικά κέντρα της πόλης και από τα γραφεία επιδομάτων ανεργίας. Αν και η πορεία είχε ειρηνικό χαρακτήρα κι ενώ δεν δόθηκε καμία αφορμή από μέρους των διαδηλωτών, για μια ακόμα φορά η αστυνομία σε διάφορα σημεία απέκλεισε ομάδες ατόμων κι έπειτα από συγκρούσεις προέβη σε δεκάδες συλλήψεις (ανάμεσα στους οποίους και η ιατρική ομάδα). Η τοπική κοινωνία αντέδρασε μαχητικά στη βαρβαρότητα της αστυνομίας και συνεργάστηκε με τους διαδηλωτές στις συγκρούσεις.

Η 6η Ιουλίου βρήκε τους διαδηλωτές να στήνουν οδοφράγματα στο Εδιμβούργο, στη Γλασκόβη και σε όλους τους κεντρικούς δρόμους που κατέληγαν στο Gleneagles, με σκοπό την καθυστέρηση του βοηθητικού προσωπικού των G8. Αυτή η πρωτοβουλία έδωσε την ευκαιρία στους συμμετέχοντες να επιτύχουν το σκοπό τους χρησιμοποιώντας τα μέσα που αυτοί επέλεξαν ανάλογα με την κουλτούρα τους και τα πολιτικά τους χαρακτηριστικά. Οι περισσότεροι αποκλεισμοί διήρκεσαν πολλές ώρες και απ' αυτή την άποψη ήταν επιτυχείς. Την ίδια ώρα πραγματοποιούνταν πορεία προς την Κόκκινη Ζώνη από αριστερές και αυτόνομες οργανώσεις. Οι διαδηλωτές αυθόρμητα προχώρησαν προς τα κιγκλιδώματα και κατόρθωσαν να περάσουν μέσα στην περιοχή της Κόκκινης Ζώνης. Πολλοί διαδηλωτές αυτού του μπλοκ, που σταματήθηκαν από την αστυνομία στο Εδιμβούργο, αντέδρασαν με αυθόρμητη πορεία στο κέντρο της πόλης.

Αυτή ήταν και η τελευταία μέρα, ουσιαστικά, των δράσεων. Την επόμενη μέρα τα πάντα παρέλυσαν ύστερα από τις βομβιστικές επιθέσεις στο Λονδίνο. Οι κεντρικοί δρόμοι των πόλεων αποκλείστηκαν από την αστυνομία και ο αντιτρομοκρατικός νόμος που δίνει το δικαίωμα σύλληψης των εν δυνάμει υπόπτων (όποιοι και αν είναι αυτοί κατά την κρίση της αστυνομίας) εφαρμόστηκε συλλήβδην. Οι προγραμματισμένες δράσεις αλληλεγγύης για τους συλληφθέντες είχαν ελάχιστη συμμετοχή και συνελήφθησαν και πάλι άτομα. Ελάχιστη συμμετοχή είχε και το Boogie on the Bridge, ένα πάρτι δρόμου ενάντια στην κλιματολογική αλλαγή στις 8 Ιουλίου στην Γλασκόβη, το οποίο διαλύθηκε γρήγορα και η αστυνομία προέβη και πάλι σε δεκάδες συλλήψεις.

Φανή Τσιουμπέκου

Οι θύτες δεν μπορούν να ορίζουν τη σιωπή

Προφυλακισμένοι οι Π. Ασπιώτης, Γ. Καλαϊτζίδης και Π. Καρασαρίνης βιώνουν την ουσία της λογικής του τρομονόμου, την πλήρη εκδήλωση τού "ή με αυτούς ή με εμάς". Η δίωξή τους για σειρά κακουργημάτων στηρίζεται στη λογική της εξάλειψης κάθε έννοιας αντίστασης. Μεταφράζοντας την αντίσταση σε παραβατικότητα και την παραβατικότητα σε απόκλιση, συνθέτουν έναν ζοφερό ολοκληρωτισμό. Ο ορισμός της τρομοκρατίας παραμένει σκόπιμα ασαφής ώστε να περιλαμβάνει κάθε πράξη αντίστασης μέχρι την ίδια την σκέψη, όπως έδειξε ο νέος αντιτρομοκρατικός της Αγγλίας. Η ελαστικοποίηση της δράσης του αστυνομικο - δικαστικού κράτους που έφτασε μέχρι τη δολοφονία του 27χρονου Βραζιλιάνου στο μετρό του Λονδίνου και την εισβολή του στρατού στο εσωτερικό των κοινωνιών, καθιστά την υπεράσπιση των τριών, εκτός από πράξη αλληλεγγύης, πράξη αντίστασης στην ανάγκη του κράτους να ορίζει εκείνο τα μέσα και τους τρόπους πάλης μας. Στον πόλεμο εναντίον όλων που η κυριαρχία μας απευθύνει, η σιωπή είναι μέρος της παθητικοποίησης, της πλήρους παράδοσης. Δεν χωρούν προσωπικές ή ιδεολογικές ταυτίσεις για να καταλάβουμε ότι το διακύβευμα είναι μεγάλο. Πρέπει να μην επιτρέψουμε την ολοκληρωτική δικαίωση του τρομονόμου και της κρατικής καταστολής. Η εξέγερση εξακολουθεί να είναι καθήκον όσων προσβλέπουν στην ελευθερία.

Γράμμα του Γιώργου Καλαϊτζίδη

Κάνοντας μια ιστορική αναδρομή στα πεπραγμένα του παρελθόντος, όσον αφορά συλλήψεις και διώξεις ατόμων που προέρχονται απ' τον αναρχικό χώρο, εύκολα παρατηρείται μια κοινή συνισταμένη: οι όποιες κατηγορίες, με όποιον τρόπο «παράγονται» (πολλές φορές χαλκευμένα), οδηγούνται με μια μαθηματική ακρίβεια σε μια ανεξέλεγκτη διόγκωση και αναβάθμιση μέχρι να πάρουν την τελική τους μορφή.

Ο στόχος και η μεθόδευση προφανής: η αστυνομία οτι παράγει έργο και κλείνει υποθέσεις και η εκάστοτε ανακριτική αρχή (δεσμευμένη από τα διάφορα ξενοκίνητα νομοθετήματα) οτι τιμωρεί με πυγμή τους κατασκευασμένους «τρομοκράτες» που παρουσιάζονται ενώπιόν της και τουλάχιστον μέχρι την δίκη τους τους προφυλακίζει «γλυτώνοντας» την κοινωνία απ' τα έργα τους.

Το αξιοσημείωτο στην περίπτωσή μας δεν είναι αυτή ακριβώς η τακτική διόγκωσης και «ανηφόρας» που παίρνουν οι κατηγορίες, αλλά το πρωτοφανές «ξεχείλωμα» που ξεπέρασε κάθε προηγούμενο.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα το γεγονός ότι στην δικογραφία ένα κουπόνι συλλογής χρημάτων βαφτίστηκε τρομοκρατική οργάνωση, οι επιθέσεις με μολότωφ (που μας χρεώνουν) απόπειρες ανθρωποκτονιών και εκρήξεις και η κατοχή απλών γουόκι-τόκι παράνομος ραδιοσταθμός!

Κι όλα αυτά ουσιαστικά σε αντιπαράθεση με το αρχικό διαβιβαστικό της Ασφάλειας που εμπεριείχε πλημμελήματα. Είναι σαφές, τουλάχιστον για όποιον παρακολουθεί χρόνια το πώς κινείται η Ευελπίδων, ότι αυτή η αναβάθμιση του κατηγορητηρίου δεν είναι ατομική έμπνευση μιας εισαγγελέως και μιας ανακρίτριας αλλά συνολικό σχέδιο που απεργάζεται το Δικαστικό Σώμα για την καταστολή συγκεκριμένων πολιτικών χώρων. Το Δικαστικό Σώμα έχοντας πλέον στο νομικό του οπλοστάσιο τον περιβόητο 187 τρομονόμο, τον ρίχνει στην μάχη για να ξεκαθαρίσει μια και καλή το πεδίο απ' τον εχθρό.

Πολλοί τρομονόμοι εμφανίστηκαν στο παρελθόν, πολεμήθηκαν και κάποια στιγμή «έπεσαν». Αυτός εδώ διαφέρει απ' τους προηγούμενους σε τούτο: δεν αφήνει στην κυριολεξία να «πέσει τίποτα κάτω», και τα νομικά του πλοκάμια εξαπλώνονται σε όλον τον κόσμο και σε όλες τις δράσεις ακόμα κι αυτές που ουδεμία σχέση έχουν με την «παραβατικότητα», έστω και με την αστική ερμηνεία της.

Ο οποιοσδήποτε που έχει οποιαδήποτε πολιτική δράση, μπορεί να βρεθεί κατηγορούμενος με βαριές κατηγορίες και να προσπαθεί να αποδείξει ότι δεν είναι ελέφαντας, και σε ένα περιβάλλον ζούγκλα που δημιουργούν για λογαριασμό...του ελέφαντα οι «συνήθεις ύποπτοι» αστυνομικοί ρεπόρτερ και συντάκτες που μονίμως συνεπικουρούν στο έργο τους και σε τέλεια ευθυγράμμιση με τις αστυνομικές και δικαστικές αρχές. Νωπές είναι οι «αποκαλύψεις» που παρήχησαν για τα άτομα μας. Το μενού περιελάμβανε ό,τι χρειάζονταν για τον εξωραϊσμό της πολιτικής και κινηματικής μας υπόστασης και της μετατροπής της σε ποινική και εγκληματική.

Οι ανανεωμένες και πιο επιθετικές πρακτικές που εκπορεύονται πλέον συστηματικά από τις παραπάνω εξουσίες, κινούνται φυσικά σε πανευρωπαϊκό επίπεδο. Στην Ιταλία και την Ισπανία παρατηρούνται και είναι σε εξέλιξη παρόμοιες με τις δικές μας πολιτικές εξόντωσης και ποινικοποίησης πολιτικών χώρων και ανθρώπων που κινούνται σ' αυτούς. Τα συνηθέστερα πεδία βολής (αλλά όχι και τα μοναδικά) είναι οι χώροι της Αντιεξουσίας που βρίσκονται μονίμως στην πρώτη γραμμή Αντίστασης άρα και στην πρώτη σειρά για «προγραφή». Συνολικό λοιπόν σχέδιο καταστολής σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, με στόχο δυναμικούς πολιτικούς χώρους που «δουλεύονται» σε αγαστή συνεργασία από ΜΜΕ, δικαστές και αστυνομία με την πανίσχυρη και εξοντωτική επιβολή των νέων τρομονόμων (ενταύθα του 187). Ένα σχέδιο το οποίο θα εξαπλωθεί σιγά σιγά σε μεγαλύτερη κλίμακα μην αφήνοντας έξω κανένα πρόσωπο, καμιά δράση, κανένα χώρο.

Το στοίχημα στη συγκεκριμένη χρονική συγκυρία και με την συγκεκριμένη υπόθεση είναι να καταργηθεί ο τρομονόμος και να πέσει (μοιραία) και το κατηγορητήριο που δομήθηκε πάνω του και φορτώθηκε πάνω μας, οδηγώντας έτσι στην απελευθέρωσή μας.

Το στοίχημα έχει λοιπόν τεθεί. Τζογαδόρους έχουμε; Αν η υπόθεση αυτή κερδηθεί θα είναι μια ισχυρή υποθήκη για το μέλλον, αφού τέτοιες μεθοδεύσεις θα ξαναεμφανιστούν μπροστά μας. Μια κατάρρευση «με πάταγο» ενός κατηγορητηρίου στην παρούσα φάση θα κλονίσει το τερατούργημα του τρομονόμου απογυμνώνοντάς τον απ' την νομοτελειακή του επιβολή και αποτελεσματικότητα. Πρέπει να γίνει σαφές ότι αυτή η υπόθεση αφορά τους πάντες και ξεπερνά τα παρόντα πρόσωπα.

Η αστυνομία, οι δικαστές, τα ΜΜΕ μίλησαν. Ήρθε η ώρα του κινήματος αλληλεγγύης.
Να καταργηθεί ο τρομονόμος.
Αλληλεγγύη στους ιταλούς και ισπανούς αναρχικούς.

Γιώργος Καλαϊτζίδης
φυλακές Κορυδαλλού

Καμιά συμμετοχή στις παρελάσεις

Δεν παλεύουμε για να υπερασπιστούμε τις φιλοδοξίες του μετανάστη για διάκριση μέσα στο κοινωνικό & εκπαιδευτικό σύστημα, αλλά για να δημιουργήσουμε τις συνθήκες ανατροπής του για τις οποίες ο ρατσισμός αποτελεί το κύριο εμπόδιο ιδιαίτερα μεταξύ εφήβων.

“ Στην Ελλάδα οι παρελάσεις επιβλήθηκαν κατά τη διάρκεια της δικτατορίας του Μεταξά, τον οποίο είχε συνεπάρει η πειθαρχία και η ομοιομορφία της χιτλερικής νεολαίας. Η δημιουργία της ΕΟΝ (μεταξική νεολαία) και η ιδεολογική καρικατούρα του 3ου ελληνικού πολιτισμού, έκαναν τις παρελάσεις μαζί με τις γυμναστικές επιδείξεις εθνικό πρόταγμα. Όλα αυτά φυσικά με το αζημίωτο για όποιον μαθητή ή φαντάρο τολμούσε να βγάλει κιχ! Έκτοτε και μέχρι σήμερα η επιβολή των παρελάσεων παραμένει εν ενεργεία λιβανίζοντας το παρελθόν με όλους τους παλιούς μύθους, διατηρώντας ταυτόχρονα στο παρόν το ίδιο απειλητικό πρόσωπο, ανοιχτά ή συγκαλυμμένα, για όποιον αρνείται για οποιουσδήποτε λόγους (θρησκευτικούς, πολιτικούς κλπ.) να μπει στον βηματισμό τους. Κάποτε ήταν οι κουρεμένοι σβέρκοι, η φυλακή και ο χωροφύλακας. Σήμερα αυτό το «προνόμιο» παραμένει αναλλοίωτο για τους φαντάρους, ενώ για τους μαθητές καραδοκεί το απουσιολόγιο, η απειλή της αποβολής και ο στιγματισμός. Η τελετουργία των παρελάσεων δεν παραπέμπει στην ιστορία, στην κατανόηση και στο ξεμάγεμα των γεγονότων, αλλά στην μυθοπλασία για την κατασκευή συνειδήσεων στα όρια του θρησκευτικού δόγματος: «πίστευε και μη ερεύνα». Αυτόν το ρόλο τον αναλαμβάνει συμπληρωματικά η εθνική κατήχηση με τους φανφαρόνικους σχολικούς εορτασμούς. Δεν είναι λοιπόν παράξενο που η εθνική ιδεολογία, εδώ όπως και παντού, είχε την ανάγκη πολλών «αναλαμβάνει» «ανακαλύψεων», που όποιος τις αμφισβητούσε στο χρόνο της γέννησής τους βρίσκονταν με τη θηλειά στο λαιμό και σήμερα υπό διωγμό».

Αυτά διατυπώσαμε στην παρέμβασή μας κατά τη διάρκεια της παρέλασης της 25ης Μαρτίου και σε αυτά επιμένουμε.

Οι παρελάσεις στην Ελλάδα θα μπορούσαν να είναι ένας ακόμα αναχρονιστικός θεσμός του κράτους χωρίς κανένα πραγματικό νόημα ούτε γι' αυτούς που οργανώνουν τη φιέστα (πολιτική- στρατιωτική- θρησκευτική ηγεσία) ούτε γι' αυτούς που συμμετέχουν σε αυτή (στρατιώτες, μαθητές), πόσο μάλλον γι' αυτούς που βρίσκονται στην άλλη μεριά και ενάντια στις παρελάσεις.

Πώς άλλωστε θα μπορούσε να είναι διαφορετικά όταν την ίδια στιγμή του οργανώνονται παρελάσεις, την ίδια στιγμή και με πραγματική ένταση και νόημα τα αφεντικά και το κράτος υπογράφουν σύμφωνα σταθερότητας στην Ε.Ε. και αγωνιούν για την πορεία τους σε συνθήκες παγκοσμιοποίησης, βασική προϋπόθεση των οποίων είναι «η ισπανική υποχώρηση» του Έθνους- κράτους έναντι της κατάργησης των συνόρων για την απελευθέρωση των αγορών.

Αυτός ο αναχρονισμός καμώνεται πως σφυρηλατεί την ενότητα του έθνους και την κοινωνική συνοχή με όρους καταναγκασμού και με την εξέδρα να κορδώνεται μπροστά σε νέους, φαντάρους και μαθητές, που τη στιγμή της τελετουργίας της παρέλασης σκέφτονται οτιδήποτε άλλο εκτός από αυτό στο το οποίο τους επιβάλλεται να συμμετάσχουν. Συμμετοχή δηλαδή στην κωμωδία της «εθνικής μιζέριας της ελληνικής φυλής». Αλλά η κωμωδία χάνει τα χαρακτηριστικά της ως τέτοια και γίνεται επικίνδυνη συνθήκη όχι γιατί ξαφνικά αναζωπυρώθηκε το νόημα του έθνους, αλλά γιατί το έθνος και τα σύμβολά του γίνονται πρόσχημα και προμετωπίδα για να καταδιωχθούν οι αδύναμοι και οι αποκλεισμένοι: οι μετανάστες. Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που στο όνομα της σημαίας και εν όψει παρελάσεων ξεσηκώθηκαν ολόκληρα σχολεία και ξεσπάθωσαν οι «πατριώτες του έθνους» ενάντια σε μετανάστες όχι γιατί αρνήθηκαν τη σημαία ή το εκπαιδευτικό σύστημα, αλλά αντίθετα επειδή όχι μόνο το αποδέχτηκαν αλλά επιπλέον πρώτευσαν σε αυτό διεκδικώντας το σύμβολο της διάκρισης.

Αυτό που απαξιώνονταν κυρίως από τους μαθητές παρ' όλους τους καταναγκασμούς και εκβιασμούς που υφίσταντο, «ξαφνικά» απέκτησε σημασία με ρατσιστικά και επιθετικά χαρακτηριστικά. Αν έχει λοιπόν νόημα η παρέμβαση για την κατάργηση των παρελάσεων, αυτή δεν μπορεί παρά να πάρει υπ' όψιν της τις συνθήκες μέσα στις οποίες συντελούνται και για τις οποίες ο ρατσισμός αποτελεί την βασική αιχμή, πέρα από τον εθνικισμό και τον μιλιταρισμό που προάγουν έτσι κι αλλιώς οι παρελάσεις από τη γέννησή τους. Όχι για να υπερασπιστούμε τις φιλοδοξίες του μετανάστη για διάκρισημέσα στο εκπαιδευτικό και κοινωνικό σύστημα, αλλά για να δημιουργήσουμε τις συνθήκες ανατροπής του για τις οποίες ο ρατσισμός αποτελεί το κύριο εμπόδιο ιδιαίτερα μεταξύ εφήβων.

Γρηγόρης Τσιλιμαντός

Το κράτος - πατρίδα & η παγίδα του πατριωτισμού

Ένα από τα συχνότερα θέματα, αναφορικά με τους κοινότυπους εκλαϊκευμένους ισχυρισμούς και πεποιθήσεις είναι ότι αποτελούν υπεραπλούστευση και παραποίηση της αλήθειας. Με στόχο να επιτύχουν την ενοποιητική και συνεκτική κοινωνική σχέση, τις περισσότερες φορές συγχωνεύονται συνειδητά διαφορετικές καταστάσεις και έννοιες κάτω από ένα ειδικό γεγονός, το οποίο προβάλλεται εκ νέου ως μια γενικευμένη καθολική αλήθεια.

Στην αναγκαία δικαιολόγηση της ύπαρξης του πολέμου, ανακαλύπτεται «η μάχη των ειδών» ως η μόνη φυσική κατάσταση στο ζωικό βασίλειο. Στην συνέχεια, στην προσπάθεια να αναδειχτεί ο πατριωτισμός και γενικότερα η αγάπη για την πατρίδα, ως κάτι το φυσικό και παγκόσμιο για όλους τους ανθρώπους, μας αναγκάζουν να αποδεχτούμε εξισωτικά την γειτονιά και την κατοικία –που είναι διαπροσωπικές σχέσεις– με αυτή του κράτους ή της πατρίδας, που είναι απρόσωπες. Η αποδοχή της αναγκαιότητα της εξουσίας, ότι δηλ. είναι παγκόσμια και απαραίτητη για όλες τις ανθρώπινες κοινωνίες και η θεώρησή της ως συνώνυμο της κοινωνικής τάξης, είναι άτυχος και ανακριβής προσδιορισμός.

Όπως δεν θα υπήρχαν πόλεμοι εάν δεν υπήρχε ο θεσμός του κράτους, έτσι δεν είναι απαραίτητη η ανάγκη για πατριωτικά αισθήματα και αγάπη για την πατρίδα χωρίς την ύπαρξη του κράτους. Παρομοίως ο πατριωτισμός είναι ένα αναπόσπαστο κομμάτι του πολέμου ως ιδεολογία και γίνεται στο τέλος μια καλή, φτηνή και «έντιμη» δικαιολογία προς απενοχοποίηση της συμμετοχής στον πόλεμο.

Είναι γεγονός ότι οι άνθρωποι έχουν και αισθάνονται ισχυρούς δεσμούς για την γειτονιά τους, το σπίτι τους και γενικά το μέρος που ζουν. Αλλά αυτό είναι κάτι το διαφορετικό. Μόλις περάσουμε έξω από το στενό κύκλο ανθρώπων που προσδιορίζονται ως συγγενείς, γείτονες και φίλοι –τις βασικές και καθημερινές διαπροσωπικές σχέσεις– τα αισθήματα αυτά χάνονται. Συνεπώς υπάρχει η ανάγκη να κατασκευαστούν εκ νέου και να επαναπροβληθούν γενικευμένα και με μια αληθοφανή ειλικρίνεια στις θεσμικές, και όχι μόνο, ομάδες ειδικού ενδιαφέροντος. Σαν τέτοιες μπορούμε να προσδιορίσουμε το κράτος, τα πολιτικά κόμματα, την εκκλησία, το εκπαιδευτικό σύστημα και φυσικά τον στρατό.

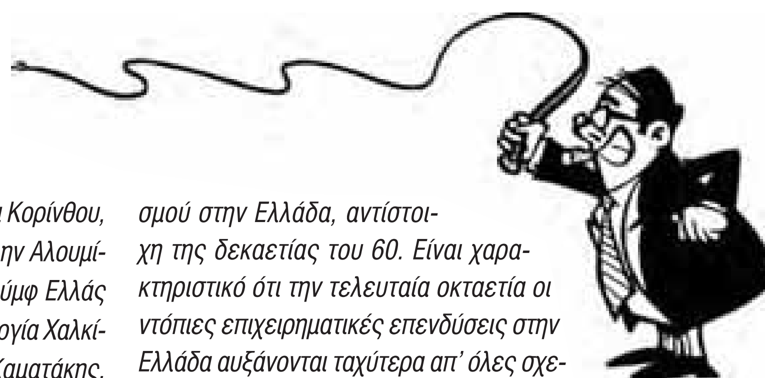
Διότι είναι προς όφελος του κράτους και των μηχανισμών του να δημιουργήσει ένα “esprit de corps” (αίσθημα συστράτευσης) προς τους υπηκόους του, ώστε να πιστεύουν όλοι ότι το έθνος είναι ένα απλά ένα «μεγαλύτερο οικοδόμημα». Κατά συνέπεια, η ευδαιμονία και η διατήρηση του κράτους (αυτού του μεγαλύτερου οικοδομήματος) σημαίνει και την ευδαιμονία του ατόμου και του σπιτιού του. Με άλλα λόγια θα πρέπει τα συμφέροντα του ατόμου πολίτη να συμβαδίζουν με αυτά, αυτών που ελέγχουν το κράτος. Η μόνη επιδίωξη του πατριωτισμού είναι η ενδυνάμωση των συμφερόντων ενός κράτους έναντι των άλλων. Οπότε, βάσει των προηγουμένων, φαντάζει λογικό για τον καθένα να δοξάζει και να υπερασπίζεται τα συμφέροντα του τάδε κράτους πχ Ελλάδα, και όχι του δείνα επειδή απλά «ανήκει» ή είναι αναγκασμένο να ζει σε αυτό και όχι στο άλλο.

Όπως δεν θα υπήρχαν πόλεμοι εάν δεν υπήρχε ο θεσμός του κράτους, έτσι δεν είναι απαραίτητη η ανάγκη για πατριωτικά αισθήματα και αγάπη για την πατρίδα χωρίς την ύπαρξη του κράτους. Παρομοίως ο πατριωτισμός είναι ένα αναπόσπαστο κομμάτι του πολέμου ως ιδεολογία και γίνεται στο τέλος μια καλή, φτηνή και «έντιμη» δικαιολογία προς απενοχοποίηση της συμμετοχής στον πόλεμο.

Απόσπασμα από το βιβλίο: Culture & Anarchism
του ανθρωπολόγου Harold Barclay

Καμμία συναίνεση δεν είναι εφικτή

ΔΕ Θέλω!...

Μέσα από το πρίσμα της κοινωνικής και οικονομικής κατάστασης σήμερα, οι κάθε είδους ιδεολογικοί και πολιτικοί εκπρόσωποι της εξουσίας και απολογητές του καπιταλισμού διακηρύσσουν σ' όλους τους τόνους ότι "ο οργανωμένος καπιταλισμός χωρίς κρίσεις" με τα πρώην σταθερά επιτεύγματά του: το "κράτος πρόνοιας", την "κοινωνία της ευημερίας", την "πλήρη απασχόληση" θα πρέπει αποφασιστικά να επανασχεδιαστεί εκ νέου προς αποκλειστικό όφελος των επιχειρηματιών και της ανταγωνιστικότητας - παραγωγικότητας της "εθνικής" οικονομίας. Η "απελευθέρωση των νόμων της αγοράς", το ξαναάνοιγμα του ασφαλιστικού, οι ιδιωτικοποιήσεις, η μείωση της φορολογίας των επιχειρήσεων κατά 30%, η κατεδάφιση του "κράτους πρόνοιας", η μεταφορά εισοδήματος από τους εργαζόμενους προς τις επιχειρήσεις, οι μαζικές απολύσεις, η ακρίβεια, η ανεργία κ.λπ., είναι πλέον η κυρίαρχη πολιτική των εκφραστών του κεφαλαίου.

Η μεταφορά εργοστασίων σε χώρες με φθηνή εργατική δύναμη έχει πάρει τη μορφή χιονοστιβάδας και ενθαρρύνεται από την κυβέρνηση. Γνωστές εταιρείες όπως τα Μεταλλουργεία Κορίνθου, η Sex Form, η Fanco, η Soulis, η Θεμελιοδομή, η πρώην Αλουμίνιο Αττικής, η ΕΤΜΑ, ο Φυρογένης, η Θράκη, η Τριούμφ Ελλάς αλλά και μικρότερες, όπως η Μπαλάφας, η Συρματουργία Χαλκίδας, η Ηπειρωτική, τα Κλωστήρια Πρεβέζης και η Καματάκης, έβαλαν λουκέτο και οι περισσότερες ...μεταναστεύουν, ενώ το φάσμα της ανεργίας αντιμετωπίζουν και οι εργαζόμενοι στην Κλωστοϋφαντουργία Βουλινάς, τον Κεράνη, και τη Fulgor.

Η μεγιστοποίηση των κερδών των αφεντικών πάνω απ' όλα. Ευθύνεται, ο "αθέμιτος ανταγωνισμός" των αντίπαλων καπιταλιστών στις νέες συνθήκες της παγκοσμιοποίησης", θα μας εξηγήσουν, λες και θα μπορούσε να υπάρχει καπιταλισμός χωρίς τον ανταγωνισμό ζωής ή θανάτου ανάμεσα στους καπιταλιστές. Ευθύνεται η υπερδιόγκωση και λειτουργία του δημόσιου τομέα, η γραφειοκρατία θα μας πουν κάποιοι άλλοι, χωρίς ωστόσο να μας εξηγούν πώς και γιατί τα ίδια αυτά φαινόμενα συμβαδίζουν με ορισμένους από τους πιο ψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης και κερδοφορίας στην ιστορία του καπιταλισμού στην Ελλάδα, αντίστοιχη της δεκαετίας του 60. Είναι χαρακτηριστικό ότι την τελευταία οκταετία οι ντόπιες επιχειρηματικές επενδύσεις στην Ελλάδα αυξάνονται ταχύτερα απ' όλες σχεδόν τις χώρες της Ε.Ε. Ενώ το 1997 ήταν μόνο το 16,4% του ΑΕΠ, το 2003 ξεπέρασαν το 22%. Έτσι η Ελλάδα κατατάσσεται στη δεύτερη θέση μετά την Ισπανία, ξεπερνώντας σε επενδύσεις το 17,2% του ΑΕΠ της Ευρωζώνης. Την διετία 2002-2004, 11.600 εμπορικές και βιομηχανικές επιχειρήσεις πέτυχαν διψήφια αύξηση τόσο στις πωλήσεις τους, όσο και στα καθαρά τους κέρδη. Η δε φορολογία που επιβλήθηκε στα κέρδη τους ήταν μόλις 12,3% τη στιγμή που οι μισθωτοί, οι συνταξιούχοι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες πλήρωσαν αυξημένους φόρους πάνω από 20%.

*Συνεπώς λοιπόν η σημαία της "ανταγωνιστικότητας", "της παραγωγικότητας", των "εκσυγχρονιστικών μεταρρυθμίσεων" και της "εθνικής ανάπτυξης" έχει φαρδιά - πλατιά γραμμένη στην ούγια της: **κέρδη για τα αφεντικά.***

φάκελος / εργασιακή τρομοκρατία

Δ Ε Θέλω!...

Το «νέο», «ευέλικτο», «επανιδρυμένο» κράτος θα είναι και στρατηγείο της αγοράς (βλ. σύμπραξη δημοσίου και ιδιωτών) και χωροφύλακας των εναπομεινάντων εργατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών και καταστολέας των διεκδικητικών αγώνων και της κοινωνικής δυσαρέσκειας, αγανάκτησης και διαμαρτυρίας.

Στη βάση αυτή, τα κύρια χαρακτηριστικά των μεταρρυθμίσεων - αναδιαρθρώσεων (βλ. περιορισμό των εργασιακών δικαιωμάτων), που παρουσίασε ο πρωθυπουργός στην ομιλία του στη ΔΕΘ αγκαλιάζουν όλο το φάσμα των οικονομικών, κοινωνικών και κρατικών δομών και αποτελούν συνέχεια των εξειδικευμένων κυβερνητικών πολιτικών των μανδαρίνων του ΠΑΣΟΚ.

Η κατάθεση του στίγματος της «νέας» εποχής αλά ΝΔ, δίνει το «όραμα» των γαλάζιων μεταρρυθμιστών για ένα «νέο» πογκρόμ ελέγχου, χειραγώγησης και ανατροπής εργασιακών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων των εργαζομένων. Οι «συντεχνίες» και οι «ανάξιοι», που συνεχίζουν να αντιστέκονται ή θα αντισταθούν, θα περάσουν ακόμα δυσκολότερες ημέρες. Είναι ενδεικτικό ότι από την ομιλία του πρωθυπουργού απουσίαζαν εντελώς μέτρα για τα ασθενέστερα εισοδηματικά στρώματα των μισθωτών και των συνταξιούχων.

Η επιδείνωση των εργασιακών σχέσεων στον ιδιωτικό τομέα , η εκθεμελίωση και κατάργηση και των πιο βασικών εργασιακών δικαιωμάτων των εργαζομένων του δημοσίου, όπως είναι η επέκταση της άρσης της μονιμότητας στους νεοπροσληφθέντες στις ΔΕΚΟ, η σταδιακή προσαρμογή των εργασιακών σχέσεων προς εκείνες του ιδιωτικού τομέα, τα κατώτατα όρια μισθών, συνεχίζονται στους ρυθμούς των πρόσφατων καταργήσεων ΣΣΕ και συμφωνιών (βλ ΟΤΕ, ασφαλιστικό τραπεζοϋπαλλήλων, επιμήκυνση του ωραρίου λειτουργία των καταστημάτων, Ν. 3385/05 για το ελαστικό ωράριο και τη μείωση του κόστος των υπερωριών) και επικροτούνται από το ΔΝΤ, σε σχετική έκθεσή του, στις 19/9/2005.

Η σημαία της "ανταγωνιστικότητας", της "παραγωγικότητας", των "εκσυγχρονιστικών μεταρρυθμίσεων" και της "εθνικής ανάπτυξης" έχει φαρδιά-πλατιά γραμμένη στην ούγια της: κέρδη για τα αφεντικά

Σύμφωνα όμως με το «Εθνικό Πρόγραμμα Μεταρρυθμίσεων» του υπουργείου Οικονομίας προβλέπεται ένας «μεγαλύτερος αριθμός συμβάσεων εργασίας», που αυτό σημαίνει ότι είναι θέμα χρόνου για την κυβέρνηση η προτεραιότητα των ατομικών συμβάσεων εργασίας, έναντι των Συλλογικών, με αποδοχές και δικαιώματα κάτω των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας.

Δηλαδή, σκοπός τους είναι, να καταργηθούν όλα εκείνα τα κοινωνικά και πολιτικά στοιχεία που, ως καρπός ταξικών αναμετρήσεων μιας προηγούμενης φάσης, ρύθμιζαν μέχρι τώρα τις σχέσεις ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία. Και να ξαναγυρίσουμε στο μεσαίωνα, σε μια σχέση δούλου - αφέντη χωρίς κανένα κατοχυρωμένο εργασιακό δικαίωμα.

Για τούτο η λεγόμενη επανίδρυση του κράτους για την πιστή εφαρμογή των μεταρρυθμίσεων, δεν είναι τίποτε άλλο παρά η επί το αυστηρότερον λειτουργία του κράτους, με υπερσυγκεντρωτικές δομές, σε τοπικό και περιφερειακό κοινωνικοοικονομικό επίπεδο, ώστε αυτό να εξυπηρετεί και να διασφαλίζει πιο αποτελεσματικά τα συμφέροντα και τις επιδιώξεις του κεφαλαίου, στις συνθήκες του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού.

Έτσι λοιπόν το «νέο», «ευέλικτο», «επανιδρυμένο» κράτος θα είναι και στρατηγείο της αγοράς (βλ σύμπραξη δημοσίου και ιδιωτών) και χωροφύλακας των εναπομεινάντων εργατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών και καταστολέας των διεκδικητικών αγώνων και της κοινωνικής δυσαρέσκειας, αγανάκτησης και διαμαρτυρίας.

Το ενιαίο πλαίσιο για τις συμπράξεις Δημοσίου και Ιδιωτικού Τομέα (βλ ΣΔΙΤ), η εισαγωγή ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων στην λειτουργία του δημοσίου και η επιτήρηση - έλεγχος - πειθάρχηση των εργαζομένων (βλ. αξιολόγηση - χειραγώγηση, σύνδεση μισθού - παραγωγικότητας, εσωτερική αστυνόμευση) θα επιταχυνθούν και από τον πολιτικό αυταρχισμό του «νέου» ιεραρχικού συγκεντρωτισμού των διοικητικών μονάδων, του «νέου» επιτελικού κράτους - χωροφύλακα.

Το μοντέλο ιδιωτικοποιήσεων νέας γενιάς στο Ταχ. Ταμιευτήριο, στην Ολυμπιακή, στα λιμάνια, κ.λπ., το νέο φρούτο «sale and lease back» κτιρίων όπου το κράτος ουσιαστικά πουλά ένα ακίνητο σε ιδιώτες και στη συνέχεια πληρώνει ενοίκιο για τη χρήση του, η αύξηση του ειδικού φόρου κατανάλωσης στα καύσιμα αρχές του 2006, η αύξηση των αντικειμενικών αξιών των ακινήτων κατά 30% Μ.Ο., η αύξηση των λογαριασμών της ΔΕΗ λόγω των νέων αντικειμενικών αξιών, η εφαρμογή ΦΠΑ 19% στις νεόδμητες οικοδομές, η μη τιμαριθμοποίηση της φορολογικής κλίμακας που οδηγεί σε πρόσθετο φόρο εισοδήματος στους μισθωτούς και συνταξιούχους... αποτελούν αποχρώσεις ενδείξεις του δεύτερου νεοφιλελεύθερου κύματος. που έρχεται.

Στη βάση όλων των παραπάνω εξελίξεων, αστοί εργατολόγοι θεωρητικοί και αργόσχολοι μελλοντολόγοι επεξεργάζονται και αναλύουν νέους μύθους για το "τέλος της εργασίας", για "βιομηχανίες χωρίς εργάτες", για τη "χειραφέτηση του κεφαλαίου από τους εργαζόμενους". Ταυτόχρονα βέβαια και ενώ προσπαθούν με "προβλέψεις" σαν τις παραπάνω να τρομοκρατήσουν τους εργαζόμενους και να εξασφαλίσουν την αδιαμαρτύρητη υποταγή τους στην κερδοσκοπία του κεφαλαίου, δεν μπορούν να κρύψουν το δέος που τους πιάνει μπροστά στις χιλιάδες αγανακτισμένων ανέργων που γνωρίζουν την πείνα και την εξαθλίωση, μην έχοντας άλλο πόρο για την επιβίωσή τους από την πώληση της εργατικής τους δύναμης.

Απέναντι σ' αυτό το εκρηκτικό τοπίο που έχει διαμορφωθεί, οι κρατικοσυνδικαλιστικές οργανώσεις των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ προσπαθούν να ανανεώσουν το ρόλο τους, σαν πυροσβεστών των εργατικών και κοινωνικών αντιδράσεων και της λαϊκής αγανάκτησης, με ελεγχόμενα εθιμοτυπικά συλλαλητήρια τύπου ΔΕΘ και με ακίνδυνες 24ώρες απεργιακές κινητοποιήσεις, που σε καμιά περίπτωση δεν εκφράζουν τη βάση των εργαζομένων.

Εκτελώντας χρόνια διατεταγμένη υπηρεσία για τα συμφέροντα και τις επιδιώξεις των αφεντικών τους αρνούνται πεισματικά τον πανεργατικό συντονισμένο αγώνα διαρκείας.

Η ταύτισή τους δε με την πολιτική εξουσία είναι σε τέτοια μορφή και έκταση, που εργολαβικά υπογράφουν δίχρονες συμβάσεις εργασιακής ειρήνης και φτώχειας, συναινούν στη μετοχοποίηση των οργανισμών «κοινής ωφέλειας», δεν αναδεικνύουν την απαίτηση της βάσης για σημαντική αύξηση των κατώτερων μισθών, πριμοδοτούν και ταυτίζονται με τον συντεχνιασμό τομέων/κλάδων/ομάδων, αναλαμβάνουν εργολαβικά να ανοίξει ξανά το ζήτημα του ασφαλιστικού (βλ. ανοιξιάτικη πρόταση Πολυζωγόπουλου να πληρώσουν οι εργαζόμενοι τα ελλείμματα των ασφαλιστικών ταμείων και όχι οι βιομήχανοι και οι τραπεζίτες).

Άλλοτε πάλι παζαρεύουν, συναινούν και τελικά ξεπουλάνε ακόμα και τα λιγοστά εναπομείναντα εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων (βλ. το ασφαλιστικό των τραπεζοϋπαλλήλων, ΟΜΕ-ΟΤΕ για την κατάργηση της μόνιμης και σταθερής εργασίας, ελαστικό οκτάωρο κλπ).

Η προδοτική αυτή ταχτική, των διατεταγμένων κρατικοσυνδικαλιστικών της ΓΣΕΕ, έχει σα στόχο να σπείρει την διχόνοια, την υποταγή και να επεκτείνει τις τεχνητές αντιθέσεις ανάμεσα στους εργαζόμενους, για να διασπάσει την ταξική ενότητά τους.

Κι όμως! Υπάρχει ελπίδα! Υπάρχει διέξοδος! Στην ύπαρξη και στην ανάπτυξη εργατικών Συνελεύσεων βάσης για την ανάδειξη των διεκδικητικών και κοινωνικών αγώνων στην πράξη, που διαμορφώνονται στα υπογάστρια ενός καθεστώτος που φαντάζει παντοδύναμο. Γιατί η μόνη απάντηση και λύση είναι ο δρόμος της ανατρεπτικής λαϊκής αντίστασης και δράσης. Του πολύμορφου αντικαθεστωτικού αγώνα.
Το ερώτημα είναι: "ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΚΟΜΑ ΖΩΝΤΑΝΟΙ...;"

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

φάκελος / εργασιακή τρομοκρατία

Η ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΤΗΣ ΚΛΩΣΤΟΫΦΑΝΤΟΥΡΓΙΑΣ ΣΤΗ ΒΟΡΕΙΟ ΕΛΛΑΔΑ

Η ανεργία είναι εκβιασμός η αλληλεγγύη καθήκον!

Τελικά, η ιστορία επαναλήφθηκε ως τραγωδία και το καλοκαίρι που μεσολάβησε ο Θωμάς Λαναράς, μετά τις αναγκαστικές άδειες που έδωσε στους εργαζόμενούς του, μετά και τα 23 εκ. ευρώ που κατάφερε ν' αποσπάσει επιδότηση για την επιχείρηση του, με την πίεση των απολύσεων και τον εκβιασμό της ανεργίας, ακολούθησε την πεπατημένη της ΤΡΙΚΟΛΑΝ κι ανακοίνωσε την ημέρα των εγκαινίων της ΔΕΘ (9/9) το κλείσιμο δύο μονάδων των ΚΛΩΣΤΗΡΙΩΝ ΝΑΟΥΣΗΣ, του εργοστασίου Β' και της ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ.

Ξεκίνησε δε από την εν λόγω μονάδα αφού εκεί, όπως γράφαμε στο φύλλο 16 της "Β", δέχθηκε την μεγαλύτερη αντίδραση στα σχέδια του. Μετέφερε όσους εργάτες επέλεξε στις μονάδες Γ' και Δ' αλλά και στο εργοστάσιο της Σκύδρας, μετέφερε τους 3 (ρουφιάνους όπως τους αποκαλούν οι εργάτες) διευθυντές του σε «ασφαλές» μέρος κι ανακοίνωσε την απόλυση 90 και 20 εργαζομένων από το εργοστάσιο Β' και την ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ αντίστοιχα. Η Εθνική Τράπεζα –στην οποία από τις τόσες επιδοτήσεις σχεδόν ανήκουν τα Κλωστήρια– πληρώνει τους εργαζόμενους ως τέλη Σεπτέμβρη κι από κει και πέρα αρχίζει η πραγματικότητα της ανεργίας. Οι εργαζόμενοι αυτή τη φορά απολύονται με δόσεις ώστε να διασπαστεί ο κοινός αγώνας με την ψευδαίσθηση ότι οι άλλες μονάδες θα λειτουργήσουν. Για πόσο όμως; Ξέρουν καλά κι οι ίδιοι: για λίγο, είναι οι επόμενοι, τα έξοδα όμως τρέχουν. Βλέπεις όπως ομολογούν αγόρασαν κι αυτοί μετοχές των Κλωστηρίων όταν ο Λαναράς έκανε τα παιχνίδια του! Απάντησαν με πορείες τον Ιούλιο και στις 19 Σεπτέμβρη. Μάλιστα στην 24ωρη απεργία της 19/9, η Αντιεξουσιαστική Κίνηση τους συμπαραστάθηκε έμπρακτα, ακυρώνοντας –με συμβολική κατάληψη των γραφείων των νομικών συμβούλων του Λαναρά στη Θεσσαλονίκη– την συνάντηση της εργοδοσίας, του Υπουργείου Απασχόλησης, της Νομαρχίας Ημαθίας κι εκπροσώπων των σωματείων, όπου και θα έμπαινε η ταφόπλακα των απολύσεων!

Σε συναντήσεις με τους εργαζόμενους διακρίνει κανείς την θέληση να μην εγκαταλείψουν, όπως έγινε με την ΤΡΙΚΟΛΑΝ, αφού είδαν πώς τίποτε από τις υποσχέσεις Γιακουμάτου δεν υλοποιήθηκε. Ακόμα η δεύτερη δόση του εφάπαξ επιδόματος των 1500 ευρώ δεν δόθηκε και καμία απορρόφηση όσων πλησιάζουν στη σύνταξη δεν έγινε σε θέσεις Δήμου ή Νομαρχίας. Εκείνο που ζητούν και παλεύουν τώρα οι υπό απόλυση εργαζόμενοι των Κλωστηρίων είναι η αλληλεγγύη αλλά και η σύνδεση του αγώνα τους, καταρχήν με αυτούς των συναφών επιχειρήσεων που κλείνουν, και δεν είναι λίγες ειδικά στη βόρεια Ελλάδα. Ήδη στη Θεσσαλονίκη από τις 16/9 βρίσκονται υπό κατάληψη τα Βαφεία Κλωστηρίων της Ergo-Ηλιοφίν (περιοχή Καλοχωρίου) ενώ επίσχεση εργασίας γίνεται και σε δύο ακόμη κλωστοϋφαντουργικές επιχειρήσεις την Ergo - Textil (ιδιοκτησίας κι αυτή Γιαννακίδη) και Βουλινός ΑΕ, με συνολικό προσωπικό 320 άτομα περίπου.

Τον δρόμο είχαν ανοίξει τη δεκαετία του '90 στη Νάουσα οι "ΥΦΕΝ", "ΠΕΛΛΑ - ΟΛΥΜΠΟΣ", "ΒΕΤΛΑΝΣ", που βάλανε λουκέτο ενώ το μακρύ κατάλογο συμπληρώνουν ως αυτό το καλοκαίρι η ΤΡΙΟΥΜΦ, τα ΚΛΩΣΤΗΡΙΑ ΠΡΕΒΕΖΗΣ, η Sex Form κα. Μάλιστα στην περίπτωση της τελευταίας η μετοχή της αφέθηκε να «παίζει» υπό επιτήρηση για μέρες ώσπου τέλη Σεπτέμβρη έγινε αναστολή διαπραγμάτευσής της, αφού φυσικά απώλεσε το σύνολο της αξίας της, ένα μείον ακόμη δηλαδή για τους εργαζόμενους σε αυτή, προκειμένου να λάβει εκ νέου επιδότηση. Στην ίδια μοίρα βρίσκονται μικρές και μεγαλύτερες επιχειρήσεις του κλάδου σε όλη τη βόρεια Ελλάδα και είναι η ώρα να βρεθούμε με όλες μας τις δυνάμεις, πραγματικά αλληλέγγυοι δίπλα σε αυτούς τους αγώνες. Μπορούμε και μας χρειάζονται. Άλλωστε βλέπουν ότι ο δικός μας αγώνας δίπλα τους δεν προσπαθεί να τους εντάξει ή να τους εκπροσωπήσει, να τους ενσωματώσει ή να τους χειραγωγήσει. Είναι αλληλεγγύη που προσπαθεί να γίνει παραδειγματική για όλα τα κοινωνικά στρώματα που πλήττονται ή θα πληγούν. Στο χέρι μας είναι αυτοί οι αγώνες να είναι νικηφόροι. Υπάρχουν οι τρόποι.

Σάκης Κηπουρός

223 ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΤΗΝ ΠΡΕΒΕΖΑ

Κλωστήρια Πρέβεζας

Το μακρινό 1993, στους Φιλιάτες, έκλειναν τα ομώνυμα Κλωστήρια «Πειραϊκής - Πατραϊκής», ιδιοκτησίας Στέλιου Αργυρού. Δώδεκα χρόνια αργότερα, στις αρχές Σεπτεμβρίου, η απειλή της ανεργίας έφτασε και στο εργοστάσιο των Κλωστηρίων της γειτονικής Πρέβεζας. Ο ίδιος ιδιοκτήτης ανακοίνωνε στους 223 εργαζόμενους/ες (174 στο εργοστάσιο στην Πρέβεζα, οι υπόλοιποι στα γραφεία στην Αθήνα) ότι το εργοστάσιο κλείνει και 54 από αυτούς θα πρέπει να απολυθούν. Όλα αυτά, τη στιγμή που ήταν τρεισήμισι μήνες απλήρωτοι και χωρίς να έχουν λάβει επίδομα αδείας. Οι εργαζόμενοι απέρριψαν ασυζητητί την πρόταση και αναμένεται, το αργότερο τις αρχές Οκτώβρη, να γίνει τριμερής συνάντησης στο υπουργείο Απασχόλησης με μόνη πρόταση την «εθελουσία έξοδο» 42 εργαζομένων σε πέντε χρόνια. Το όσο δυνατόν λιγότερο κακό δηλαδή, με ελπίδα των εργαζομένων να ξαναλειτουργήσει το εργοστάσιο.

Τι μεσολάβησε ανάμεσα στο '93 και το 2005; Αφενός, η σταδιακή κατάρρευση του κλάδου της ελληνικής κλωστοϋφαντουργίας (άλλοτε δυνατού κλάδου της ελληνικής βιομηχανίας), κάτι που γεννά μία νέα γενιά «προβληματικών» επιχειρήσεων, αφετέρου, η πλουσιοπάροχη ενίσχυση των βιομηχάνων από το ελληνικό κράτος. Πώς; Μέσα από κονδύλια αναπτυξιακών νόμων. Για παράδειγμα, τα Κλωστήρια Πρέβεζας το 2001 ενισχύθηκαν με το ποσό των 8,5 εκ. ευρώ από τον αναπτυξιακό νόμο του 1998. Τα χρήματα αυτά «δεν έπιασαν τόπο» και για το πού κατέληξαν θα πρέπει να απαντήσει ο βιομήχανος. Εξάλλου, το διάστημα 2001 - 2003 απολύθηκαν περίπου 200 εργαζόμενοι.

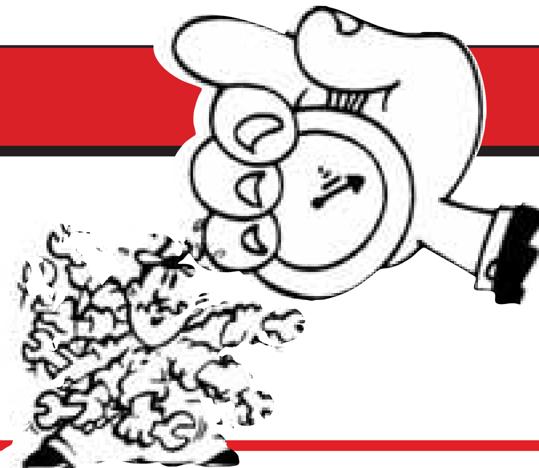
Τι απαντά για την κατάσταση ο Σύνδεσμος Ελλήνων Βιομηχάνων (ΣΕΒ) του οποίου ο Αργυρός (1988-1992) διετέλεσε πρόεδρος (αργότερα εκλέχτηκε ευρωβουλευτής με τη Ν.Δ.); Χρειάζεται «περισσότερη ευελιξία» για να μην χάνονται θέσεις εργασίας. Που σημαίνει χαμηλότερα μεροκάματα, περιπλάνηση από την ανεργία στην εργασία, φοροελαφρύνσεις στα κέρδη μας και γενναία ενίσχυση από αναπτυξιακούς νόμους. Η (ανεπίσημη) απάντηση του υπουργού Οικονομικών για την απώλεια θέσεων εργασίας; Να γίνουν επενδύσεις. Που σημαίνει «στους 100 που μένουν άνεργοι, να δημιουργούνται 101 θέσεις εργασίας».

Η στατιστική του υπουργού, όμως, κουβαλά τον ψυχρό αέρα των τεχνοκρατών. Δεν απαντά καθόλου στο ερώτημα πώς θα διασφαλιστεί πλήρης απασχόληση (για να αποφευχθεί ο εκβιασμός της ανεργίας) και το κυριότερο, βαδίζει στα χνάρια του ως τώρα μοντέλου ανάπτυξης στην Ελλάδα. Το μοντέλο αυτό στηρίζεται στην υπερεκμετάλλευση της φτηνής εργασίας και των πρώτων υλών, στην παραγωγή υπερκερδών από δραστηριότητες που αποδιαρθρώνουν στον παραγωγικό ιστό της χώρας. Να το πούμε και αλλιώς: εάν δεχτούν χαμηλότερα μεροκάματα οι Πρεβεζάνοι καλώς, ειδάλλως ας γίνουν γκαρσόνια. Άλλωστε, η Ελλάδα θα γίνει ένας «τουριστικός παράδεισος».

Για το τέλος, ας αφήσουμε να μιλήσουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, μέσα από ανακοίνωση του Σωματείου τους: *«(Ο Αργυρός) μας κατηγορεί, ότι για το κλείσιμο του εργοστασίου υπεύθυνοι είμαστε εμείς οι εργαζόμενοι. (...) Δηλαδή για όλα φταίει ο εργάτης των 700 ευρώ το μήνα και όχι ο ίδιος που αφού κατασπατάλησε τις κατά καιρούς επιδοτήσεις που απλόχερα του δόθηκαν, προσπάθησε ανεπιτυχώς να σπάσει το ηθικό μας με παρατεταμένες διαθεσιμότητες, με κατά καιρούς διαρροές ότι κλείνει το εργοστάσιο για να μας αναγκάσει να φύγουμε μήπως και γλιτώσει τα δεδουλευμένα και τις αποζημιώσεις μας».* Και καταλήγουν ότι «ενωμένοι μια γροθιά» θα παλέψουν να μην περάσουν τα σχέδια του Αργυρού καλώντας παράλληλα την κοινωνία της Πρέβεζας να συμπαραταχτεί μαζί τους. Ο εκβιασμός της ανεργίας άλλωστε αφορά ολόκληρη την πόλη στην οποία υπολογίζεται ότι υπάρχουν 4.000 άνεργοι.

Γιώργος Παπαχριστοδούλου

φάκελος / εργασιακή τρομοκρατία

Κατάργηση οκταώρου - συλλογικών συμβάσεων

Ανελεύθερη αγορά

Η προμελετημένη διάλυση των εργασιακών σχέσεων

Η εργασία αλλάζει, ή τουλάχιστον με αυτό το ιδεολόγημα προσπαθούν να εξηγήσουν τις αντικοινωνικές πολιτικές της κυριαρχίας. Οι περισσότεροι οικονομολόγοι και φιλόσοφοι, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο σημειώνουν ότι η νέα παγκοσμιοποιημένη οικονομία χαρακτηρίζεται από ριζικές αλλαγές στην εργασία προβλέποντας ακόμα και το τέλος της, στην προσπάθεια να μας πείσουν για το αναπόφευκτο.

Με την ελαστικοποίηση του ωραρίου, τις ευέλικτες εργασιακές σχέσεις, το «διευθυντικό δικαίωμα» των υποχρεωτικών υπερωριών, τον πληθωρισμό και την ακρίβεια, οι εργαζόμενοι δέχονται μια συνεχή και αμείλικτη επίθεση στο εισόδημα τους. Ταυτόχρονα η οικονομική ανισότητα αυξάνεται με αποτέλεσμα, ευημερία για πολύ λίγους και «δανεική ζωή» για την πλειοψηφία. Η εργασία πλέον δεν καταλαμβάνει μικρότερο χρόνο στην προσωπική ζωή αλλά ανασκευάζεται με πολλές και ευέλικτες μορφές, διάσπαρτες μέσα στο συνολικό χώρο και χρόνο.

Η Ελλάδα βρίσκεται στην ωρίμανση της φάσης της πλήρης απελευθέρωσης της εργασίας σύμφωνα με τις επιταγές του νεοφιλελευθερισμού, με την αγορά να αναδεικνύεται ως η μόνη κυρίαρχη δύναμη διαχείρισης του κοινωνικού πλούτου. Οι εξελίξεις στο ωράριο και στις εργασιακές σχέσεις αποτελούν το αποτέλεσμα μιας καλά σχεδιασμένης μακρόχρονης πολιτικής η οποία τώρα κορυφώνεται.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι **η απελευθέρωση του ωραρίου καταστημάτων ξεκίνησε να συζητείται δειλά - δειλά στην προολυμπιακή περίοδο, για να εφαρμοστεί «πιλοτικά» για την εξυπηρέτηση του «εθνικού» στόχου, αρχικά στις Ολυμπιακές πόλεις. Στην συνέχεια διευρύνθηκε στις τουριστικές περιοχές για την εξυπηρέτηση του τουρισμού, για να εφαρμοστεί πλήρως στις μέρες μας. Το όλο βάθος χρόνου από την εξαγγελία (προολυμπιακά) και την πλήρη εφαρμογή στο σήμερα πήρε περίπου τρία χρόνια, κατά τα οποία οι διοικούντες σχεδίασαν προσεκτικά τα βήματα τους με στόχο να καλύψουν τα συμφέροντα της οικονομικής κυριαρχίας.**

Η μεθοδικότητα αυτή φαίνεται και από δυο άλλους φαινομενικά ασύνδετους αλλά καθοριστικά σημαντικούς για την επιτυχία παράγοντες: Το διευθυντικό δικαίωμα που επιτρέπει απολύσεις, αύξηση των υπερωριών κατά πρώτον, και την μείωση των υπερωριακών αμοιβών που ελαχιστοποιεί το κόστος υπερεργασίας για τον εργοδότη κατά δεύτερον. Η συνέργεια προφανής, γιατί η διεύρυνση λειτουργίας του ωραρίου των εμπορικών καταστημάτων, προϋποθέτει την μείωση του κόστους λειτουργίας αυτών. Την μεγαλύτερη πηγή ή κέντρο κόστους αποτελεί το ανθρώπινο δυναμικό. Κατά την διάρκεια της πιλοτικής εφαρμογής (ολυμπιάδα) η εργοδοσία τέσταρε την οικονομική βιοσιμότητα του όλου εγχειρήματος από άποψη ζήτησης: δηλαδή πόσο θα συνέβαλλαν οι επιπλέον ώρες λειτουργίας των καταστημάτων στην αύξηση του ημερήσιου τζίρου.

Τίποτα δεν γίνεται τυχαία

Πολλοί όταν εξαγγέλθηκε το διευθυντικό δικαίωμα και η μείωση του κόστους των υπερωριών βιάστηκαν να δηλώσουν ότι η στόχευση ήταν ο παραγωγικός τομέας της οικονομίας. Αυτό εν μέρει είναι σωστό αλλά απέχει πολύ από την αλήθεια. Η βιομηχανική παραγωγή στην Ελλάδα θεωρείται για τα αφεντικά ότι φτάνει για να καλύψει τις δυνατότητες της εγχώρια οικονομίας τους. Η μείωση του κόστους υπερωριών και το διευθυντικό δικαίωμα τους βοηθά στην αύξηση της κερδοφορίας, αλλά εκεί που αλλάζει ριζικά το τοπίο της αγοράς και των εργασιακών σχέσεων είναι στο λιανικό εμπόριο. Ο καπιταλισμός έχει περάσει από το στάδιο της παραγωγικής κυριαρχίας στο στάδιο της κυριαρχίας του σημείου πώλησης. Ο ανταγωνισμός πια, δεν έγκειται όπως παλιά στο να παραχθούν προϊόντα, άρα η βιομηχανική καινοτομία εκ προοιμίου ήταν σημαντικότερη από την παρουσία στο ράφι σε μια δεκτική αγορά με έναν πρόθυμο καταναλωτή. Σήμερα αντίθετα έχουμε μείωση των καινοτομιών σε επίπεδο βιομηχανικών προϊόντων -πλην των νέων τεχνολογιών- και την ραγδαία αύξηση της δύναμης του λιανεμπορίου, το οποίο πιέζει τους προμηθευτές να εναρμονιστούν με τις απαιτήσεις τους, αλλά αυτό από μόνο του δεν φθάνει. Πρέπει να μπορέσουν να απευθυνθούν στον καταναλωτή και να ενισχύσουν το μέσο καλάθι ανά αγορά.

Με το παραδοσιακό ωράριο λειτουργίας, αυτό δεν μπορούσε να γίνει και ειδικά σε μια εποχή που η αγοραστική δύναμη μειώνεται ως αποτέλεσμα της συνεχή μείωση του εισοδήματος των νοικοκυριών, λόγω πληθωρισμού, πετρελαίου και ανατιμήσεων. Η διεύρυνση του ωραρίου των καταστημάτων δεν απευθύνεται σε όλη την κοινωνία, ως αγοραστικό κοινό, αλλά έχει σαφή ταξικά χαρακτηριστικά από οικονομική και καταναλωτική σκοπιά. Με δεδομένο το διαρκώς μειωμένο εισόδημα των απλών εργαζομένων 8ωρης απασχόλησης και της αγοραστικής τους δύναμης, η διευρυμένη λειτουργία του ωραρίου δεν θα είχε κανένα αποτέλεσμα αφού δεν θα υπήρχε το διαθέσιμο εισόδημα για επιπλέον αγορές. Παραδοσιακά τα εμπορικά καταστήματα είχαν πρόβλημα στο να προσελκύσουν τους εργαζόμενους - στελέχη, οι οποίοι έχουν υψηλότερες αμοιβές αλλά λιγότερο χρόνο στην διάθεση τους. Με την διεύρυνση ανοίγονται προς αυτό το κοινό - στόχο, επιτρέποντάς τους να εξασκήσουν την αυξημένη αγοραστική τους δύναμη κατά την διάρκεια της εβδομάδας. Συνάμα επιτυγχάνουν τον στόχο τους αυξάνοντας τον χρόνο εργασίας ενός κομματιού της κοινωνίας με χαμηλές αμοιβές άρα και αγοραστική δύναμη, αλλά με «άφθονο» και καταναλωτικά άχρηστο χρόνο. Τώρα θα τον «γεμίσουν» κατάλληλα, όχι με τις ίδιες αλλά μικρότερες αμοιβές, αφού ούτως ή αλλιώς καταναλωτικά ήταν σε πολύ χαμηλό επίπεδο. Αυτός ο φαύλος κύκλος αποδεικνύει με έναν αφοπλιστικά απλό τρόπο τον κυνισμό του σημερινού οικονομικού συστήματος της ελεύθερης αγοράς.

Ο καπιταλισμός απελευθερώνει την αγορά από δεσμεύσεις και υποχρεώσεις, όχι φυσικά προς όφελος της κοινωνίας, των καταναλωτών ή των εργαζομένων

Από τον βιομηχανικό στον λιανικό εργάτη

Οι κοινωνικές και οικονομικές επιπτώσεις είναι πολύπλευρες και αρνητικές και για τους εργαζομένους ειδικά και την κοινωνία γενικότερα. Η απελευθέρωση του ωραρίου των καταστημάτων δεν πρόκειται να μειώσει τις τιμές ραφιού. Ούτε πρόκειται να αυξήσει την απασχόληση. Εφόσον ο μακροπρόθεσμος στόχος τους είναι να δημιουργήσουν εργασιακούς χώρους "που προσφέρουν 24ωρη εξυπηρέτηση" του πελάτη -όπως υπηρεσίες, λιανεμπόριο- με όσο το δυνατόν λιγότερους εργαζομένους, τότε γίνεται ανέφικτη η «θεσμοθετημένη» οκτάωρη απασχόληση. Αναγκαστικά λοιπόν η εργασία γίνεται ευέλικτη ως προς το χρόνο με τα αφεντικά να υπαγορεύουν αυστηρούς και απάνθρωπους κανόνες για την επιβολή αυτής της ευελιξίας. Αντίθετα το κόστος ζωής των εργαζομένων ειδικά όσων δουλεύουν στο λιανεμπόριο θα ανεβεί λόγω των μειωμένων αποδοχών από υπερωρίες και τη αδυναμία να έχουν δεύτερη δουλειά. Επιπλέον με την ελαστικοποίηση της διευρυμένης εργασίας θα μειωθούν οι εργαζόμενοι πλήρους απασχόλησης και θα υπεραπασχοληθούν οι εργαζόμενοι τετράωρης απασχόλησης οι οποίοι θα «απελευθερωθούν» εργασιακά αφού θα κληθούν να δουλέψουν περισσότερο χωρίς πρακτικά κανένα οικονομικό όφελος.

Η εργασία δεν απελευθερώνει....

...αλλά απελευθερώνεται από δικαιώματα και προσφέρει μόνο υποχρεώσεις. Στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τα εμπορικά κολαστήρια, η εργασία δεν τελειώνει, είναι διαρκής, ευέλικτη, χαμηλόμισθη. Η ικανότητα του ατόμου να εργάζεται δεν είναι γενετικό δεδομένο, αλλά αποτελεί προϊόν κοινωνικής κατασκευής. Η βιομηχανική κοινωνία της μαζικής παραγωγής, των τεράστιων εργοστασίων, των εξειδικευμένων μηχανών και των τυποποιημένων προϊόντων, διαμόρφωσε τον τύπο του πειθαρχημένου εργάτη, με εξειδίκευση και πλήρη αποξένωση από το προϊόν της εργασίας του. Οι τεχνολογικές εξελίξεις που φαινομενικά μειώνουν το χρόνο εργασίας, δεν ισχύουν στο λιανεμπόριο, με τον ρόλο του ανθρώπινου δυναμικού να παραμένει ο σημαντικότερος συντελεστής κόστους που μειώνει την κερδοφορία των αφεντικών. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το λιανικό εμπόριο αποτέλεσε για την Ελλάδα διαχρονικά, το εργασιακό αποκούμπι για πολλούς εργαζομένους που έψαχναν έστω και μια προσωρινή δουλειά, λόγω της πληθώρα θέσεων που παρείχε.

Χρειάζεται λοιπόν ένας εργαζόμενος «βελτιωμένος» για το κεφάλαιο, χωρίς δικαιώματα παρά μόνο με υποχρεώσεις. Για να το πετύχουν αυτό θα πρέπει να σπάσουν και τα τελευταία υπολείμματα του ψυχολογικού συμβολαίου μεταξύ εργαζομένων και εργοδοσίας. Την μίνιμουμ συμφωνία σε σχεσιακό και συναλλακτικό επίπεδο. Δηλαδή τις ελάχιστες δεσμεύσεις για κάθε πλευρά όπως σταθερή εργασία, παροχές, εκπαίδευση, ασφάλιση - σύνταξη από την εργοδοσία με αντάλλαγμα την εργασιακή πειθαρχία και πίστη προς το εταιρικό όραμα από τον εργαζόμενο, για ένα εξασφαλισμένο βιοπορισμό και ανάπτυξη για την κοινωνία. Το ψυχολογικό συμβόλαιο αποτέλεσε βασική συνθήκη για την εργασιακή ειρήνη κα πειθαρχία των εργαζομένων από το 1950 και μετά. Κατά την διάρκεια του 1980 και μετέπειτα το συμβόλαιο αυτό άρχισε να αναιρείται και φθάσαμε σήμερα να καταργεί πλήρως τα δικαιώματα και να γεμίζει με υποχρεώσεις, όπως ένα συμβόλαιο που καθορίζει δανειακές υποχρεώσεις. Σε αυτή την εργασιακή πραγματικότητα ο εργαζόμενος είναι δανειακός από χρόνο, ζωή και δικαιώματα.

Οι εργαζόμενοι αντάλλαξαν τόσα χρόνια την εργασία τους με το δικαίωμα στην κατανάλωση και ένα ψεύτικο όνειρο ασφάλειας. Τώρα που όλες οι αυταπάτες και τα όνειρα τελείωσαν, τους απομένει να αντισταθούν σε αυτές τις αλλαγές και να αρνηθούν τις νέες εργασιακές σχέσεις. Να μην παραχωρήσουν τα κεκτημένα αγώνων με αίμα, αλλά να παλέψουν αναδεικνύοντας την αλληλεγγύη ως το πιο δυνατό όπλο προς όφελος της κοινωνίας.

Αργύρης Αργυριάδης

Ας συνεχίσουμε να «συνωμοτούμε και να αγωνιζόμαστε για μία ανοικτή, ελεύθερη, ριζοσπαστική Ευρώπη»

Ανακοίνωση του δικτύου Frassanito για τη διαδικασία της ΕυρωΠρωτομαγιάς (EuroMayday)

Η ελευθερία μετακίνησης ήταν το κεντρικό αίτημα στις 2 Απρίλη 2005 κατά τη δεύτερη ημέρα δράσης για τη μετανάστευση, κατά την οποία έγιναν μικρές ή μεγάλες διαμαρτυρίες και διαδηλώσεις σε περισσότερες από 50 πόλεις σε 11 χώρες (www.noborder.org).

Οι επισφαλείς συνθήκες εργασίας και διαβίωσης ήταν στο επίκεντρο λίγες εβδομάδες αργότερα, την 1η Μαΐου, οπότε οργανώθηκαν ταυτόχρονα διαδηλώσεις και δράσεις EuroMayday σε 18 πόλεις σε 13 χώρες (www.euromayday.org).

Θεωρούμε ότι και οι δύο κινητοποιήσεις ήταν πετυχημένες και αποτέλεσαν σημαντικά βήματα για τη δημιουργία ενός κινήματος με ευρωπαϊκή διάσταση. Θεωρούμε σημαντική τη σύνδεση των δύο διαδικασιών δικτύωσης μεταξύ τους, η οποία φαίνεται από το γεγονός ότι όχι μόνο αναφέρονταν η μία στην άλλη στα αντίστοιχα καλέσματά τους, αλλά στις περισσότερες χώρες ήταν συνδεδεμένες και οι ίδιες οι δράσεις της κάθε διαδικασίας μεταξύ τους.

Η ενδυνάμωση αυτής της διασύνδεσης στην ευρωπαϊκή διάσταση της φαίνεται ακόμα πιο σημαντική μετά τα πρόσφατα δημοψηφίσματα στη Γαλλία και την Ολλανδία, τα οποία –ανεξάρτητα από την εκτίμηση που έχει κανείς για την ίδια τη «Συνταγματική Συνθήκη»– σηματοδοτούν έναν κίνδυνο επανεθνικοποίησης της πολιτικής, όχι μόνο στη δεξιά αλλά και στην παραδοσιακή αριστερά.

Ως ένας τρόπος προώθησης ενός αγώνα ευρωπαϊκών διαστάσεων «για μία ελεύθερη, ανοικτή και ριζοσπαστική Ευρώπη», οι πορείες της ΕυρωΠρωτομαγιάς χρησιμεύουν ως σημείο εστίασης και ως καταλύτης. Ωστόσο, τέτοιου είδους συμβάντα πρέπει να συνδυασθούν με περισσότερες πρωτοβουλίες, σχέδια και καμπάνιες σε τοπικό καθημερινό επίπεδο, πράγμα που φαίνεται να απουσιάζει σε αρκετές πόλεις και χώρες.

Είτε μέσα στα παραδοσιακά συνδικάτα ή σε στενή συνεργασία με αυτά, είτε με αυτόνομες αμεσοδημοκρατικές ενώσεις σε οργανώσεις ανά κοινότητα, είτε μέσα από εργατικά, κοινωνικά ή επικοινωνιακά κέντρα, πιστεύουμε ότι η έρευνα και η θεωρία, οι καμπάνιες και οι συγκρούσεις, οι αρνήσεις και οι αγώνες πρέπει να πάρουν υπόψη τους τον παραδειγματικό χαρακτήρα της μετακινούμενης εργασίας. Με αυτό δεν εννοούμε κάποιο είδος κεντρικότητας των μεταναστών στην διαδικασία της ΕυρωΠρωτομαγιάς, την οποία να πρέπει να υπερασπιστούμε έναντι άλλων διακηρυγμένων «κεντρικοτήτων». Όταν μιλάμε για τον παραδειγματικό χαρακτήρα της εργασίας των μεταναστών, θέλουμε να υπογραμμίσουμε το γεγονός ότι οι μετανάστες βιώνουν πρώτοι τις γενικές συνθήκες της σύγχρονης εργασίας, όλες τις μορφές απαξίωσης και επισφάλειας [precarity]. Ταυτόχρονα, θέλουμε να επισημάνουμε ότι οι πρακτικές κινητικότητας των μεταναστών εκφράζουν μία ριζική αμφισβήτηση προς αυτές τις διαδικασίες απαξίωσης.

Η ΚΙΝΗΤΙΚΟΤΗΤΑ, για μας, φαίνεται να αποτελεί κρίσιμο χαρακτηριστικό κατά το μετασχηματισμό και την ανασύνθεση της ζωντανής εργασίας, με μία διπλή έννοια και ως ένα ανταγωνιστικό πεδίο. Από τη μία πλευρά, ο καπιταλισμός προσπαθεί να ελέγξει και να ρυθμίσει την κινητικότητα, επιδιώκοντας πιο ευέλικτη και εντατική εκμετάλλευση. Από την άλλη, η κινητικότητα και η κίνηση των μεταναστών υποσκάπτει τα συνοριακά καθεστώτα που καλούνται να λειτουργήσουν ως φίλτρα για την αγορά εργασίας –μία διαδικασία την οποία αποκαλούμε «επιλεκτική ένταξη». Οι αυτονομίες της μετανάστευσης θίγουν τη συνολική λογική του πολιτικού στον ευρωπαϊκό χώρο. Άρα η κινητικότητα θα μπορούσε να ειδωθεί ως το θεμέλιο μιας δυνάμει ανατρεπτικής πολιτικής ισχύος των μεταναστών, εφόσον η δυναμική των πολιτικών και κοινωνικών αγώνων τους αμφισβητεί το Ευρωπαϊκό απαρτχάιντ.

Η ΠΟΛΛΑΠΛΟΤΗΤΑ είναι για μάς η δεύτερη κρίσιμη προϋπόθεση για την κατανόηση των σύγχρονων μετασχηματισμών της εργασίας. Το πληθυντικό (multitudinal) στοιχείο στο εσωτερικό της «εργατικής τάξης», των επισφαλών, ακόμα και μεταξύ των μεταναστών, καθιστά αδύνατη την αναγωγή της ζωντανής εργασίας σε ένα νέο ομοιογενές υποκείμενο. Για να λάβουμε υπόψη τις ιεραρχίες που διαμορφώνουν τη νέα σύνθεση, την έντονη ποικιλομορφία των κοινωνικών κινημάτων και των αντίστοιχων αιτημάτων και επιθυμιών τους, επιβάλλεται πρώτα απ' όλα περισσότερη επικοινωνία και νέες μορφές συνεργασίας. Η «δημιουργία του κοινού» είναι μια μακροπρόθεσμη διαδικασία που θα βασίζεται στην αυτονομία των διάφορων αγώνων.

Προκειμένου να μιλήσουμε, για παράδειγμα, για την "flexicurity" (εύκαμπτη ασφάλεια), πρέπει να λάβουμε υπόψη ζητήματα όπως η (μη) πρόσβαση στην αγορά εργασίας για αρκετούς μετανάστες ή ο εκβιασμός της σύνδεσης του δικαιώματος παραμονής με την ύπαρξη σύμβασης εργασίας.

Είμαστε πεπεισμένοι για τη στρατηγική διασύνδεση ανάμεσα στον αγώνα για ελεύθερη διακίνηση, για το δικαίωμα να έχεις δικαιώματα, και τον αγώνα ενάντια στην επισφάλεια και για καλύτερες συνθήκες διαβίωσης και εργασίας. Υπ' αυτή την έννοια, ενδιαφερόμαστε πολύ να συνεχίσουμε και να ενδυναμώσουμε τη συνεργασία ανάμεσα στα δίκτυα που ασχολούνται με τη μετανάστευση και τη διαδικασία της ΕυρωΠρωτομαγιάς.

Υπ' αυτή την έννοια, επίσης, όχι μόνο συμφωνούμε να γίνει ακόμα μία πανευρωπαϊκή συνάντηση του δικτύου EuroMayday και θέλουμε να συνεισφέρουμε σε αυτή, αλλά επιπλέον βλέπουμε αυτή τη συνάντηση ως ένα κρίσιμο ραντεβού για όλα τα κοινωνικά κινήματα στην Ευρώπη.

Δίκτυο Frassanito

Tarifa, Ιούνιος 2005

φάκελος / εργασιακή τρομοκρατία

"Στον ύπνο σταυραετοί, στον ξύπνιο στρατιωτάκια..."

Με μεγάλη απορία και έκπληξη –περισσότερο για το ύφος παρά για τη χρονική περίοδο– διαβάσαμε μια δισέλιδη ανακοίνωση του Συνδικάτου Οικοδόμων Αθήνας που κυκλοφόρησε σε χιλιάδες αντίτυπα ενώ δημοσιοποιήθηκε και στον "Παλμό", όργανο της διοίκησης του Συνδικάτου, και η οποία είναι ολόκληρη αφιερωμένη στην "Πρωτοβουλία Οικοδόμων". Με την ανακοίνωση αυτή μας καταλογίζονται "τα μύρια όσα". Αναφέρω χαρακτηριστικά τα κύρια σημεία της καταγγελίας:

«Πριν ενάμισι χρόνο περίπου έκανε την εμφάνισή της στο χώρο των οικοδόμων η παράταξη με την επωνυμία "Πρωτοβουλία Οικοδόμων".

Η ηγεσία αυτής της παράταξης κήρυξε τον πόλεμο στο Συνδικάτο της Αθήνας, στην Ομοσπονδία και το Π.Α.Μ.Ε. Μεθοδευμένα, με σχέδιο και συνέχεια, προβοκάρει τα όργανα, τους αγώνες, τους συναδέλφους που σήμερα βρίσκονται στα όργανα του συνδικαλιστικού κινήματος των οικοδόμων.

Λέει ψέματα στους οικοδόμους, τους κατευθύνει να χρεώνουν όλα τα αποτελέσματα της αντεργατικής πολιτικής της κυβέρνησης στο Συνδικάτο, την Ομοσπονδία.

Για παράδειγμα, ισχυρίζεται ότι τα ατυχήματα στους χώρους δουλειάς και οι χαμηλές συλλογικές συμβάσεις οφείλονται στην απραξία δήθεν του οικοδομικού κινήματος.

Η «Πρωτοβουλία Οικοδόμων» κάνει ζημιά στο κίνημα γιατί:

– Αποτρέπει στους συναδέλφους να συσπειρωθούν στο Συνδικάτο.

– Μειώνει την εμπιστοσύνη των συναδέλφων απέναντι στην οργάνωσή τους.

– Αποπροσανατολίζει τους συναδέλφους για να μην αναγνωρίσουν, και αγωνιστούν αποφασιστικά ενάντια στους υπεύθυνους για την κατάσταση της εργατικής τάξης, που είναι το κεφάλαιο, τα κόμματα που ως κυβέρνηση ή αντιπολίτευση προωθούν και στηρίζουν την αντιλαϊκή πολιτική, η Ε.Ε. που χαράζει τις κατευθύνσεις. Ουσιαστικά «βγάζει λάδι» τους υπεύθυνους και μεταφέρει έντεχνα την ευθύνη στο Συνδικάτο.

– Διασπά την ενοποίηση της πάλης της εργατικής τάξης, σπέρνοντας αυταπάτες, ότι «οι οικοδόμοι θα πάνε μόνοι τους στο πηγάδι να πιουν νερό», παραβλέποντας ότι στην επίθεση του κεφαλαίου ενάντια σε όλη την εργατική τάξη, όλα τα τμήματά της πρέπει να απαντήσουν ενιαία, με την κοινή πάλη τους και την πολιτικοποίηση των αγώνων τους, καταδικάζοντας συνολικά την αντιλαϊκή πολιτική και τους φορείς της.

– Αφήνει στο απυρόβλητο το στήριγμα του κεφαλαίου μέσα στο εργατικό κίνημα, την ηγεσία της ΓΣΕΕ. Αποσιωπά το γεγονός ότι η ΓΣΕΕ υπέγραψε εργασιακή ειρήνη με τον οργανισμό «Αθήνα 2004» για την εκτέλεση των Ολυμπιακών έργων, οπλίζοντας έτσι το χέρι της εργοδοσίας να θρηνήσουμε 16 νεκρούς συναδέλφους μας, παραβλέποντας ότι η δράση της Ομοσπονδίας και του Συνδικάτου απέτρεψε τα χειρότερα.

– Μηδενίζει και αποσιωπά τους αγώνες του κλάδου, για το μεροκάματο, την κοινωνική ασφάλιση και όλα τα άλλα καυτά προβλήματα για τα οποία οι οικοδόμοι θα συνεχίσουν να παλεύουν μαζί με την υπόλοιπη εργατική τάξη, όπως π.χ. συνεχίζουμε την πάλη για 60 ευρώ κατώτερο μεροκάματο, καταδεικνύοντας τον υπεύθυνο και ανοίγοντας μέτωπο με τον πυρήνα αυτής της πολιτικής, που είναι το καπιταλιστικό κέρδος.

Η «Πρωτοβουλία Οικοδόμων» κουβέντα δεν λέει γιατί δεν εφαρμόζεται η σύμβαση της Ομοσπονδίας και ποιοι την υπονομεύουν και επειδή «όποιος δεν μπορεί να δείρει το γάιδαρο δέρνει το σαμάρι» οι συνάδελφοι πετάνε πέτρες στην Ομοσπονδία, το Συνδικάτο, το Π.Α.Μ.Ε.

Ακόμη κατηγορούν το Συνδικάτο γιατί τάχατες αποφεύγει τις Γενικές Συνελεύσεις. Ούτε αποφεύγουμε τις Γενικές Συνελεύσεις, ούτε φοβόμαστε την ιδεολογική πολιτική αντιπαράθεση όταν αυτή γίνεται με όρους συντεταγμένου κινήματος και όχι με όρους περιθωρίου. Η παράταξη αυτή μας λέει να εγκαταλείψουμε τους γνωστούς και δοκιμασμένους τρόπους που κουβεντιάζουν και αποφασίζουν οι εργάτες αντικαθιστώντας τους με ευκαιριακές μαζώξεις 20-30 οικοδόμων άντε μερικών περίεργων και να τις βαφτίσουμε Γενικές Συνελεύσεις, κουβεντιάζοντας επί παντός επιστητού, με ατέρμονες συζητήσεις, χωρίς περιεχόμενο και αποτέλεσμα.»

Μάλιστα! Κατηγορούμαστε λοιπόν ότι λέμε ψέματα στους οικοδόμους, φτιάχνουμε ψεύτικους εχθρούς, πετροβολάμε και άλλα σπαρταριστά.

Καταρχήν να πούμε ότι για πρώτη φορά η διοίκηση δεν καταφεύγει στη γνωστή και δοκιμασμένη μέθοδο της πρακτορολογίας αλλά, κάνοντας μια μεγάλη στροφή στο είδος της επιχειρηματολογίας, προσπαθεί να πάρει θέση και να απαντήσει –στην προσπάθεια μένει– στις καταγγελίες που της έχουν γίνει τα τελευταία δύο χρόνια απ' την "Πρωτοβουλία".

Πραγματικά, λέμε ψέματα γιατί κατηγορούμε τη διοίκηση ότι σε μια περίοδο σκληρής επίθεσης στα εργασιακά δικαιώματα δεν στέκεται στο ύψος των περιστάσεων, αντί να οργανώσει αγώνες για αυξήσεις στα μεροκάματα, για μέτρα ασφάλειας, για τα ιδιαίτερα προβλήματα των μεταναστών κ.λπ. και με βάση αυτά να γίνει η Γενική Συνέλευση έχοντας ως κοινό αντίπαλο το κεφάλαιο, τους εξουσιαστές και τις πολιτικές που τους εξυπηρετούν. Λέμε ψέματα ότι *"η Κλαδική Συλλογική Σύμβαση που υπέγραψε η Ομοσπονδία Οικοδόμων, μόλις πρόσφατα, με την αύξηση του μεροκάματου κατά... 1,5 Ευρώ (!), βρίσκεται στην ίδια κατεύθυνση με τη Γενική Συλλογική Σύμβαση που υπέγραψε η ΓΣΕΕ και στα όρια της εισοδηματικής πολιτικής της κυβέρνησης"*. Τη στιγμή που, σύμφωνα με το πλαίσιο αιτημάτων του ΠΑΜΕ, θα έπρεπε να παλεύουμε για ... 60 ευρώ κατώτερο μεροκάματο.

Την προηγούμενη περίοδο η ΓΣΕΕ συμφώνησε για εργασιακή ειρήνη για τα ολυμπιακά έργα, κάνοντας πράξη τις αξιώσεις του κεφαλαίου και της κυβέρνησης. Σε αντίθεση μ' αυτή την επαίσχυντη συμφωνία, οι οικοδόμοι θα μπορούσαν συσπειρωμένοι και με μπροστάρη το σωματείο τους, να οργανώσουν τη μάχη για το μεροκάματο, για το ωράριο, για τις συνθήκες δουλειάς, για τη υπεράσπιση της ίδιας τους της ζωής, ανοίγοντας δρόμους για το συνολικό εργατικό κίνημα. Κάτι τέτοιο δεν έγινε, με ευθύνη της Διοίκησης του Συνδικάτου και της Ομοσπονδίας. Χτίστηκε μια ολόκληρη Ολυμπιάδα, που την πλήρωσαν οι οικοδόμοι με δεκάδες νεκρούς συναδέλφους τους, χωρίς μια έκτακτη Γενική Συνέλευση, χωρίς συνολικούς απεργιακούς αγώνες, που θα μπορούσαν να είναι αποτελεσματικοί, καθώς μια απεργία εκείνο τον καιρό θα ανέτρεπε τα χρονοδιαγράμματα για την εκτέλεση των έργων και θα αποτελούσε ισχυρότατη μορφή πίεσης προς την κυβέρνηση και την εργοδοσία.

Πότε, άραγε, η Συλλογική Σύμβαση αποτέλεσε ζήτημα πάλης απέναντι στο κατασκευαστικό κεφάλαιο, πότε ανοίχτηκε ξεκάθαρο μέτωπο με τις εταιρείες, πότε δόθηκε μάχη κι αντιπαράθεση τάξης ενάντια σε τάξη; Πότε τα ιδιαίτερα προβλήματα των μεταναστών, που αποτελούν ένα μεγάλο ποσοστό των οικοδόμων, αποτέλεσαν ζήτημα πάλης και διεκδίκησης, μέσα απ' την ίδια τη Συλλογική Σύμβαση;

Εμείς λοιπόν λέμε ψέματα, αλλά οι χιλιάδες οικοδόμοι, η πλατειά βάση στις κατασκευές γνωρίζει την πικρή αλήθεια και η οργή και αγανάκτηση που έχει συσσωρεύσει είναι πολύ μεγαλύτερη απ' τη δική μας και όταν θα ξεχειλίσει, θα ξεπεράσει τους πάντες. Θεσμικούς και αντιπολίτευση.

Το μετέωρο βήμα του κόσμου της εργασίας

Είναι πλέον εμφανές σε κάθε εργαζόμενο ότι δεν διανύουμε άλλη μια παρατεταμένη περίοδο κρίσης και λιτότητας, αλλά βρισκόμαστε στη χειρότερη φάση της πιο άγριας καπιταλιστικής επίθεσης ενάντια στα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα.

Η σημερινή κυβέρνηση, ακολουθώντας πιστά τα χνάρια της προηγούμενης, εφαρμόζει την ίδια αντεργατική πολιτική. Ενάμιση χρόνο μετά την εκλογή της έχει ήδη πετάξει το προσωπείο της σεμνότητας με το οποίο εμφανίστηκε προεκλογικά και με γοργούς ρυθμούς φοράει αυτό της πυγμής και της... ήπιας προσαρμογής στις κατευθύνσεις τής Ε.Ε.

Το κόστος ζωής καθημερινά διογκώνεται, η άμεση φορολογία αυξάνεται την ίδια στιγμή που η κυβέρνηση ψάχνει τρόπους να "ελαφρύνει" οικονομικά και φορολογικά τις επιχειρήσεις, ενώ την κατάσταση κάνουν ακόμα πιο ζοφερή η ανασφάλεια και η απειλή της ανεργίας, το αβέβαιο μέλλον. Σα να μη φτάνουν αυτά, κάποιοι με θράσος μάς ζητάνε νέες θυσίες για την ανακούφιση της εθνικής οικονομίας. Για την επίτευξη του οικονομικού θαύματος. Εμείς ξέρουμε πολύ καλά ότι τα θαύματα τα εθνικά δεν αφορούν στην τσέπη του εργάτη παρά μόνο στην τσέπη του Κυριακόπουλου ή του Κόκκαλη.

Η ελαστικοποίηση, η ενίσχυση της λογικής της ανταγωνιστικότητας των επιχειρήσεων, η αύξηση των κερδών, η εντατικοποίηση της δουλειάς, η μείωση του ελεύθερου χρόνου, η μείωση του πραγματικού εισοδήματος είναι τα πρώτα μικρά ή μεγάλα δείγματα του οικονομικού θαύματος.

Σ' αυτή την κρίσιμη περίοδο κάποιοι προτιμούν να σφυρίζουν αδιάφορα είτε από αδυναμία είτε λόγω αντίληψης, θέσης, ρόλου που κατέχουν.

Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, ανήμπορες να προσεγγίσουν τη βάση, γαντζωμένες στη λογική της ανταγωνιστικότητας και της βελτίωσης της θέσης της ελληνικής οικονομίας, υποταγμένες πλήρως στις επιλογές και τα συμφέροντα του κεφαλαίου υπογράφουν για άλλη μια φορά την εργασιακή ειρήνη, σέρνονται σε διαλόγους κάνοντας και λίγη απαιτούμενη γκρίνια, διαλύοντας όποιες ψευδαισθήσεις είχαν και οι πιο καλόπιστοι εργαζόμενοι ότι αυτή τη φορά θα μπορούσε να οργανωθεί έστω η άμυνα για την απόκρουση της αντεργατικής επίθεσης.

Την ίδια πάνω κάτω εικόνα αντιμετωπίζουμε και στις κατασκευές. Μέσα σ' αυτό το κλίμα γενικευμένης ανασφάλειας η "Πρωτοβουλία Οικοδόμων" επιλέγει –πέρα από αυταπάτες και με αρκετές επιφυλάξεις και προβληματισμούς– να δώσει απ' τις αρχές μέχρι το τέλος του Οκτώβρη και τη μάχη των εκλογών.

Γνωρίζοντας πολύ καλά ότι οι ουσιαστικές μάχες δίνονται και κερδίζονται στους τόπους δουλειάς και στους δρόμους, γνωρίζοντας καλά ότι κανένας εκπρόσωπος, αντιπρόσωπος, κανένας "πρωτοπόρος ηγέτης" όσο καλές προθέσεις κι αν έχει δεν μπορεί να αντικαταστήσει τη βάση του κλάδου ούτε να αλλάξει με το μαγικό ραβδάκι τη σημερινή τάξη πραγμάτων στο χώρο της δουλειάς και στο κίνημα, επιλέγουμε να αρθρώσουμε μια άλλη φωνή, να μην αφήσουμε αυτούς που μας χτυπάν στην πλάτη "φιλικά" να αλωνίζουν στο... τσιφλίκι τους. Επιλέγουμε να δίνουμε περισσότερη σημασία στις συνελεύσεις των 20-30 ατόμων στο Περοκέ κάθε χρόνο. Επιλέγουμε να είμαστε στην πρώτη γραμμή στη μάχη για τα καθημερινά προβλήματα.

Κι ας μας πουν για άλλη μια φορά προβοκάτορες.

ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΕΣ ΕΓΡΑΨΑΝ ΤΗ ΧΡΥΣΗ ΣΕΛΙΔΑ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΤΟΝ ΙΟΥΛΗ ΤΟΥ '75.

Τουλάχιστον δε θα μας πουν... στον ύπνο σταυραετούς, στον ξύπνιο στρατιωτάκια.

Τάσος Χριστόπουλος, Μέλος της "Πρωτοβουλίας Οικοδόμων"

Για την ιδιωτικοποίηση της φοιτητικής λέσχης σε Ξάνθη και Κομοτηνή

Ο τυφώνας της ιδιωτικοποίησης

Κράτος και κεφάλαιο συνεχίζουν και εντείνουν την επίθεση τους χτυπώντας ακόμα και στοιχειώδη κοινωνικά δικαιώματα. Θύματα αυτή τη φορά είναι οι φοιτητές και οι εργαζόμενοι στη φοιτητική λέσχη του Δ.Π.Θ. που, στο πλαίσιο της προώθησης του ιδιωτικού κεφαλαίου μέσα στον πανεπιστημιακό χώρο, απειλούνται οι μεν με την στέρηση του δικαιώματος της δωρεάν σίτισης και οι δε με απολύσεις ή στην καλύτερη περίπτωση με δυσμενείς μεταθέσεις.

Καταμεσής του καλοκαιριού και ενώ οι φοιτητές είχαν φύγει από την Θράκη για τις πόλεις τους, το πρυτανικό σχήμα του Δ.Π.Θ. σύναψε τρίμηνη σύμβαση σίτισης των φοιτητών του στα εστιατόρια του πανεπιστημίου με ιδιώτη. Η εταιρεία «Χούτος catering» είναι η ίδια που σιτίζει τους φοιτητές σε Αλεξανδρούπολη και Ορεστιάδα. Παράλληλα η διοίκηση του πανεπιστημίου ανανέωσε και την συνεργασία της για 3 μήνες με τον Ε.Ι.Ν (εθνικό ίδρυμα νεότητας) που ως τώρα ήταν υπεύθυνο για την σίτιση και στέγαση των φοιτητών. Την ίδια στιγμή οι πρυτάνεις προκήρυσσαν δημόσιο διεθνή διαγωνισμό για την εκχώρηση της σίτισης των φοιτητών σε ιδιώτη, επικαλούμενοι μάλιστα κοινοτική οδηγία.

Το αποτέλεσμα της σύναψης δύο συμβάσεων φάνηκε την 1η Σεπτέμβρη, όταν ο ιδιώτης έχοντας έρθει με προπαρασκευασμένο φαγητό, θέλησε να μπει στο εστιατόριο της πανεπιστημιούπολης στην Κομοτηνή, το οποίο κατέχει το Ε.Ι.Ν. Όπως είναι φυσικό φοιτητές και εργαζόμενοι δεν του επέτρεψαν την είσοδο, καθώς οι υπάλληλοι του Ε.Ι.Ν. δούλευαν κανονικά και οι φοιτητές σιτίζονταν.

Την ίδια κιόλας μέρα, φοιτητές και εργαζόμενοι ύστερα από έκκληση του Συλλόγου Οικότροφων Κομοτηνής ξεκίνησαν μια σειρά αμεσοδημοκρατικών συνελεύσεων και αποφάσισαν:

- Κατάληψη της πρυτανείας του Δ.Π.Θ.
- Περιφρούρηση της λέσχης απαγορεύοντας τον ιδιώτη να μπει μέσα και να τη λειτουργήσει
- Το σπάσιμο του δημόσιου διεθνούς διαγωνισμού που είχε προκηρυχθεί για τις 16/9.

Αν είναι να χάσουμε κάποιο από τα κεκτημένα μας πρέπει να περάσουν από πάνω μας, τουλάχιστον έτσι δεν χάνουμε την αξιοπρέπεια μας.

Στις 6/9, περίπου 50 φοιτητές καταλάβαμε την πρυτανεία όπου και δεχτήκαμε την επίθεση σύσσωμου του πρυτανικού σχήματος το οποίο με επικεφαλής τον πρύτανη Καραμπίνη και τον αντιπρύτανη Σιμόπουλο προσπάθησαν με προπηλακισμούς και βρισιές καθώς επίσης και με απειλές να σπάσουν την κατάληψη. Η επίθεση αποκρούστηκε από την περιφρούρηση των φοιτητών χωρίς αυτή να αναγκαστεί να χρησιμοποιήσει βία.

Την ίδια ώρα οι εργαζόμενοι στο Ε.Ι.Ν. πραγματοποίησαν συγκέντρωση και πορεία προς τον περιβάλλοντα χώρο της πρυτανείας δείχνοντας άμεσα την αλληλεγγύη τους σε αυτήν την δράση.

Η κατάληψη λειτούργησε ενημερωτικά με συνεχείς συνελεύσεις και εκδηλώσεις και κατάφερε να συσπειρώσει πολλούς φοιτητές, καθώς και να ενημερώσει την τοπική κοινωνία.

Στις 15/9 πραγματοποιήθηκε πορεία στο κέντρο της πόλης της Κομοτηνής. Στο κάλεσμα της Συνέλευσης της Κατάληψης ανταποκρίθηκαν περισσότεροι από 150 φοιτητές. Η πορεία κατέληξε στην παράνομη (εκτός όρων της σύμβασης) ιδιωτική λέσχη που έχει ανοίξει η «Χούτος catering» όπου και πετάχτηκαν πολλά αυγά ενώ φωνάχτηκαν και πολλά συνθήματα εναντίον της ιδιωτικοποίησης της λέσχης.

Στις 16/9 η δράση της κατάληψης κορυφώθηκε καθώς καταφέρνοντας να συσπειρώσει 150 φοιτητές από Ξάνθη και Κομοτηνή πέτυχε την ματαίωση του διαγωνισμού καθώς οι φοιτητές πήραν στα χέρια τους τις προσφορές των ιδιωτών για την σίτιση. Επίσης διατυπώθηκε ρητά στους πρυτάνεις, να λάβει χώρα διευρυμένη σύγκλητος ώστε να ματαιωθεί οριστικά κα αμετάκλητα ο διαγωνισμός για την ανάδειξη αναδόχου ιδιώτη για την λέσχη του Δ.Π.Θ.

Στις 19/9 διεξήχθη δίκη στην οποία το πανεπιστήμιο κατηγορούσε το Ε.Ι.Ν. για παράνομη χρήση των κτηρίων των εστιατορίων στις πανεπιστημιουπόλεις της Ξάνθης και της Κομοτηνής, με σκοπό την άμεση απόδοση τους στον ιδιώτη. Η απόφαση της δίκης δεν έχει ανακοινωθεί ως αυτήν τη στιγμή (θα υπάρξει ενημέρωση στην επόμενη «Β») αν και όλα δείχνουν πως το Ε.Ι.Ν. θα απαλλαχθεί από τις κατηγορίες.

Στις 20/9 έγινε συνάντηση στο ΥΠΕΠΘ όλων των εμπλεκομένων προκειμένου να δοθεί λύση στο θέμα. Ο υφυπουργός «άδειασε» ουσιαστικά το πρυτανικό συμβούλιο καθώς βλέποντας τις αντιδράσεις των φοιτητών και ολόκληρης της τοπικής κοινωνίας τάχθηκε τελικά υπέρ της σίτισης από το Ε.Ι.Ν.

Το θέμα δεν έχει λήξει ακόμα ενώ εκκρεμεί και η προσφυγή του ιδιώτη στο διεθνές δικαστήριο. Ο κίνδυνος ιδιωτικοποιήσεων στο Δ.Π.Θ. είναι ακόμα άμεσος.

Η δράση της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης συνεχίζεται μέσα από το φοιτητικό και εργατικό κίνημα καθώς η θηριωδία του κεφαλαίου μας επιτάσσει να αντιστεκόμαστε και να υπερασπιζόμαστε ακόμα και πράγματα που στη συλλογική μνήμη θεωρούνται αυτονόητα.

Η είσοδος του ιδιώτη στην φοιτητική λέσχη είναι το πρώτο βήμα για τις περαιτέρω ιδιωτικοποιήσεις στον ακαδημαϊκό χώρο. Το δικαίωμα στην δωρεάν παιδεία έχει μπει πλέον στο στόχαστρο των αφεντικών. Θα μας βρουν μπροστά τους.

Αν είναι να χάσουμε κάποιο από τα κεκτημένα μας
πρέπει να περάσουν από πάνω μας,
τουλάχιστον έτσι δεν χάνουμε την αξιοπρέπεια μας.

Πάνος Παπαγεωργίου

Φοιτητικές εστίες και λέσχες στο στόχαστρο

Ιστορικά το καθεστώς της δωρεάν σίτισης και στέγασης των φοιτητών καθιερώθηκε μέσα από αγώνες φοιτητών και αποτελούσε κοινωνικό αίτημα μιας και οι φοιτητές δεν είχαν δυνατότητα, κυρίως αυτοί που προέρχονταν από την επαρχία, να επωμιστούν το κόστος της στέγης και του φαγητού. Από την άλλη, η ανάγκη του κράτους για εξειδικευμένο δυναμικό και η οικονομικοπολιτική επιλογή της επένδυσης στο κοινωνικό κεφάλαιο, οδήγησε σε μια σειρά κοινωνικών παροχών μεταξύ των οποίων οι λέσχες και οι εστίες.

Η σταδιακή απόσυρση του κράτους από την εκπαίδευση, και γενικότερα η μετακύληση της κοινωνικής αναπαραγωγής στις πλάτες της ίδιας της κοινωνίας, σε συνδυασμό με την ακραία εμπορευματοποίηση κάθε πτυχής της ζωής μας, οδηγεί στην περικοπή των «περιττών» κοινωνικών παροχών και στην ιδιωτικοποίηση όσων εξ' αυτών μπορούν να αποφέρουν κέρδος. Η προσπάθεια ιδιωτικοποίησης των εστιών και των λεσχών αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της κατάστασης, με επιπτώσεις σε χιλιάδες φοιτητές. Τη στιγμή, μάλιστα, που οι κοινωνικές - κινηματικές διαδικασίες στους ακαδημαϊκούς χώρους είναι ουσιαστικά ανύπαρκτες, το κράτος θεωρεί ότι οι όροι είναι πιο ευνοϊκοί από ποτέ για το επόμενο βήμα.

Αρχικά, ιδιωτικοποιώντας και επιβάλλοντας αντίτιμο σε καινούριες λέσχες και εστίες στα νεοϊδρυθέντα πανεπιστήμια, όπου δεν υπάρχει προηγούμενο δωρεάν παροχών δημιουργείται ένα τετελεσμένο γεγονός. Το να ιδιωτικοποιηθεί όμως μια εστία ή μια λέσχη που για δεκαετίες παρέχει δωρεάν υπηρεσίες σε χιλιάδες φοιτητές (π.χ. η λέσχη και οι εστίες του Α.Π.Θ.) είναι κάτι πιο δύσκολο. Το θράσος του κράτους και των πανεπιστημιακών αρχών, στην προσπάθεια τους να επιβάλλουν τις αποφάσεις τους, είναι προκλητικό. Οι εστίες «ανακαινίζονται» και όταν οι φοιτητές επιστρέφουν είτε έχουν αντίτιμο, είτε γίνονται γραφεία, ολυμπιακοί ξενώνες κτλ. Παρόμοια κατάσταση δημιουργείται και με τις λέσχες. Είναι χαρακτηριστικό ότι αφήνουν λέσχες και εστίες να ρημάξουν και μετά να παρουσιάσουν τη λύση της ιδιωτικοποίησης ως σωτήρια.

Η ασυδοσία αυτή ξεκινάει από την ανυπαρξία κοινωνικού ελέγχου στους ακαδημαϊκούς χώρους. Από τη στιγμή που οι φοιτητές αποδέχτηκαν τις δωρεάν παροχές ως δικαίωμα ή ως πρόνοια του κράτους και όχι ως κεκτημένο αγώνων, τόσο η προάσπιση του κεκτημένου αυτού, όσο και η επέκτασή του αφέθηκε στα χέρια των κρατικών φορέων που το διαχειρίζονται. Παρόμοια είναι και η κατάσταση και σε άλλα κεκτημένα όπως το άσυλο. Σε όλες τις διαδικασίες που αφορούν τη σίτιση και τη στέγαση οι φοιτητές λάμπουν όχι δια της απουσίας τους αλλά δια των αντιπροσώπων τους.

Αντίθετα η κοινωνική κινητικότητα και η θέσμιση δομών τέτοιων που να εξασφαλίζουν τον κοινωνικό έλεγχο θωρακίζει τα κεκτημένα και τα επεκτείνει. Χαρακτηριστική η αντίδραση των φοιτητών της Κομοτηνής στην ιδιωτικοποίηση της εκεί λέσχης με κατάληψη στο κτήριο της πρυτανείας και η πριν 1 χρόνο κατάληψη της Β' Φ.Ε.Π.Α. για 1,5 χρόνο. Στον αντίποδα η εστία του Α.Τ.Ε.Ι.Θ. παρ' όλες τις προσπάθειες των εστιακών φοιτητικών και την 6μηνη κατάληψη κλείνει στα μέσα Οκτώβρη για... «ανακαίνιση».

Το ζήτημα αφορά όλους τους φοιτητές και όχι μόνο. Οι αγώνες για τα κεκτημένα πρέπει να συνεχιστούν και είναι πάντα επίκαιροι.

Ανδρέας Θεοδωρίδης

ΒΟΛΙΒΙΑ: τρεις μήνες αβεβαιότητας μετά την ανατροπή από τα κοινωνικά κινήματα ενός ακόμα προέδρου

Μια επανάσταση σε εξέλιξη

Μετά τη πτώση του προέδρου Carlos Mesa, η Βολιβία επέστρεψε σε μια προσωρινή "ηρεμία". Η μακροχρόνια διαμάχη ανάμεσα στο κίνημα των ιθαγενών –που δε σταματά να αγωνίζεται εδώ και πέντε περίπου χρόνια– και ενός κράτους-μαριονέτας των υπερεθνικών οργανισμών, μόλις και μετα βίας ικανό να διατηρήσει τα δημοκρατικά προσχήματα, γνώρισε μια σύντομη άλλα σοβαρή αλλαγή. Αυτή της κυβέρνησης, με την ανάληψη της προεδρίας άπο τον ανώτατο δικαστή της χώρας Eduardo Rodriguez, ίσως τον τελευταίο θεσμικό θεματοφύλακα πρίν το χάος.

Στη Βολιβία η πολιτική ζωή αποσυντίθεται τόσο γρήγορα που η πρωτεύουσα, La Paz, είναι κορεσμένη από συνθήματα και τοιχογραφίες που εδώ και λίγο καιρό δε σημαίνουν σχεδόν τίποτα: «Mesa παραιτήσου», «όχι στις ιδιωτικοποιησεις» κ.α.

Ο πρώην πρόεδρος παραιτήθηκε σχεδόν «καταδιωκόμενος» από μια πανσπερμία διαδηλώσεων που κατέλυσαν τους θεσμούς και φυσικά από την ανικανότητά του να εκπληρώσει τις ίδιες του τις υποσχέσεις (το δημοψήφισμα για την ιθαγενική αυτονομία, τη συνταγματική συνέλευση κτλ) κι έτσι άνοιξε τους ασκούς του Αιόλου: μια αλληλουχία γεγονότων που κορυφώθηκε με την άρνηση του ανάδοχου δικαιώματος από τους τιτλούχους των δύο βουλών του κογκρέσου και την παρέμβαση του προέδρου του ανώτατου δικαστηρίου της χώρας Eduardo Rodriquez. Ο ίδιος γνωρίζει πως, συνταγματικά, μετά από αυτόν δεν υπάρχει τίποτα άλλο. Ο πρώην αξιωματούχος είναι ο τελευταίος στη διαδοχή της εξουσίας, η οποία αλλάζει χέρια συνεχώς και με ιλιγγιώδη ταχύτητα από τον Αύγουστο του 2002, συμπεριλαμβανομένου και του νικητή των τελευταίων εκλογών Sanchez de Lozada.

Δεκαοχτώ μήνες μετά την εγκατάλειψη της χώρας από τον Sanchez de Losada έπειτα από λαϊκή εξέγερση και αφού εξαντλήθηκε η διαδικασία προεδρικής διαδοχής, ο Rodriguez είναι ο τελευταίος στη εξουσιαστική κλίμακα της χώρας. Ενας δικαστής με ένα και μόνο ουσιαστικά στόχο, να προκηρύξει γενικές βουλευτικές εκλογές.

Η εικόνα της αμήχανης κρατικής εξουσίας, όπως χαρακτηρίζεται από την εθελούσια ατολμία των βουλευτών εδώ και τέσσερις μήνες, μπροστά στο φόβο της κατάληψης των εδρών από τις μάζες, είναι δομικό στοιχείο για να καλάβουμε την πολιτική κατεύθυνση του λαϊκού κινήματος.

Αγρότες, ιθαγενείς, συμβούλια γειτονιάς, καθηγητές, πανεπιστημιακοί, δάσκαλοι, συλλέκτες φύλλων κόκας και πλανόδιοι πωλητές, μεταλλωρύχοι και αποκλεισμένοι των αστικών κέντρων, έχουν πια τη δύναμη να παραλύουν τις κρατικές δομές, χωρίς υπερβολή, όπως στις διαδηλώσεις του 1952.

Παρόλο που φαίνεται αντιφατικό, οι ινδιάνοι –δηλ οι καταπιεσμένοι και αποκλεισμένοι από το βολιβιανό έθνος– είναι σήμερα οι πρωταγωνιστές ενός αναγεννημένου εθνικισμού, και εξαιτίας του φυσικού αέριου (η Βολιβία είναι η δεύτερη χώρα σε αποθέματα στη Λατινική Αμερική). Είναι το ίδιο κίνημα ιθαγενών που τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια έχει εκφράσει αξιωματικά αιτήματα: από την κρατική αναγνώριση των γηγενών εθνοτήτων μέχρι την άρνηση αναγνώρισης της εθνικής ταυτότητας και τον αυτοκαθορισμό. Σήμερα εμφανίζεται ως ο σημαιοφόρος της εθνικής ανασυγκρότησης, βασισμένης και στην εθνικοποίηση των υδρογονανθράκων. Μια κατάσταση ιδαίτερη, αν σκεφτούμε ότι η βάση της κρατικής πολιτικής, από την ιδρυση του κράτους το 1825 και μετά, είναι ο ρατσισμός.

Η ιθαγενική ταυτότητα και ο κοινωνικός αποκλεισμός είναι τα δύο χαρακτηριστικά των μαζών που καταλύουν με τόση ευκολία τον κρατικό μηχανισμό-ανδρείκελο. Από αυτή τη βάση, η σημαντικότητα της COB (Central Obrera Boliviana), της πάλαι ποτέ βολιβιανής εργατικής ένωσης είναι αστεία. Και αυτό γιατί οι καταληψίες των δρόμων δεν είναι πιά συνδικαλισμένοι εργάτες με προλεταριακή συνείδηση αλλά όλοι εκείνοι που τους ενώνει ο αποκλεισμός και η περιθωριοποίηση. Ανθρώπινα υποπροϊόντα ένος μακροχρόνιου νεοφιλελεύθερου εκμοντερνιστικού ναυάγιου.

Ιθαγενείς και αγρότες καταδικασμένοι από την ανοχή της πολιτικής του δανεισμού, μεταλλωρύχοι υπό καθεστώς κτηνώδους εκμετάλευσης, μικροκαλλιεργητές και συλλέκτες φύλλων κόκας κάτω άπο την μπότα της 20ετούς αμερικανοκίνητης αντιναρκωτικής πολιτικής, οι αμέτρητοι πωλητές στους δρόμους και οι περιθωριοποιημένοι των αστικών κέντρων –όπως το El Alto–, καταδικασμένοι και περιφρονημένοι.

Μια πανσπερμία ανθρώπων που έχει αντικαταστήσει την προλεταριακή τους συνείδηση με μια ταυτότητα που συνδυάζει την περιθωριοποίηση με την ιθαγενική αυτοδιεύθυνση (π.χ η φυλή των ayumara και η αφόρητη επιβίωση στη περιοχή του El Alto).

Αυτοί οι πολύπλοκοι κοινωνικοί μετασχηματισμοί πρόκειται να καθορίσουν τις εξελίξεις στη Βολιβία, όπου οι μνήμες της αποικιοκρατίας συνεχίζουν να είναι ισχυρές.

Μετάφραση: Μάριος Τουρσουνίδης
Πηγή: περιοδικό Diagonal, Ιούλιος 2005
www.diagonal.es

«θα συνεχίσουμε ακόμα και αν τα αιτήματά μας δε βρουν αποδέκτες»

Μας μιλά ο ABEL MAMANI,
πρόεδρος της ομοσπονδίας επιτροπών γειτονιάς του El Alto (F.E.J.U.V.E.), κύριος εκπρόσωπος του λαϊκού κινήματος της επαναστατικής επαναοικειοποίησης που ζει σήμερα η Βολιβία.

Ερ.: Ποιά είναι η κατάσταση στη χώρα σήμερα, μετά την παραίτηση του προέδρου Mesa;

ABEL MAMANI: Δε σου φαίνεται ότι είμαστε σα να πατάμε στον αέρα; Σήμερα στην έβδομη περιφέρεια, όταν αναρωτούνται που πάνε τα πράγματα, σκέφτονται ακόμα και αν το κίνημα είναι μάταιο, αλλά δεν είναι έτσι. Τώρα κάνουμε μια μικρή παύση. Υπάρχει προδιάθεση για επιστροφή στης κινητοποιήσεις αλλά πρέπει να περάσουμε από την φασαρία στην πρόταση, σε όλα όσα μας απασχολούν. Δεν είμαστε σίγουροι ότι θα ικανοποιηθούν τα αιτήματά μας, αλλά το σημαντικότερο αυτή τη στιγμή είναι να παραμείνουν στην επικαιρότητα, τόσο για αυτούς όσο και για εμάς. Αυτό είναι η δική μας υποχρέωση. Ως κοινωνικό κίνημα, θα συνεχίσουμε να αντιστεκόμαστε αν δεν ικανοποιηθούμε.

Θέλουμε κοινωνική δικαιοσύνη, έξοδο από τη φτώχεια, πραγματική ανάπτυξη. Δεν ξέρω ακόμα αν με τον καινούργιο κυβερνήτη είμαστε καλύτερα ή όχι.

Ερ.: Όσο αναφορά το F.E.J.U.V.E., ποιες είναι οι προσδοκίες σας από τη μεταβατική κυβέρνηση του προέδρου Rodriguez?

ABEL MAMANI: Κυρίως, όσον αναφορά το σύνταγμα και την αναγνώριση των ιθαγενών, τους υδρογονάνθρακες και το φυσικό αέριο *(σημ. μεταφραστή: να μην ιδιωτικοποιηθούν)*, δικαιοσύνη για τα θύματα των εξεγέρσεων. Όμως δεν υπάρχει ελπίδα να μας ακούσει κανείς.

Ερ.: Ποια είναι η ρίζα της κρίσης;

ABEL MAMANI: Είναι η πλήρης αποτυχία του οικονομικού μοντέλου που υιοθέτησαν. Η Αργεντινή και οι Φιλιππίνες πριν από μας, μεγάλο μέρος του κόσμου και ολόκληρη σχεδόν η Λατινική Αμερική υποφέρουν από αυτό το μοντέλο.

Υπάρχει ανάγκη να αλλάξει το σύστημα. Οι φυσικοί πόροι της Βολιβίας είναι μοναδικοί και η κακή τους χρήση εξίσου. Από τότε που ξεκίνησαν οι ιδιωτικοποιήσεις και μετά, είμαστε πολύ χειρότερα. Δε βλέπω πουθενά όλα αυτά που μας υποσχόταν.

Ερ.: Οι εστίες της εξέγερσης είναι πολλές. Το F.E.J.U.V.E. είναι μια από τις αποφασιστικότερες εστίες ανατροπής. Υπάρχει η ίδια αποφασιστικότητα για μια εναλλακτική πολιτική πρόταση «από τα κάτω»;

ABEL MAMANI: Όταν το F.E.J.U.V.E. του EL Alto κινητοποιείται, είναι εγγύηση και για τις άλλες οργανώσεις. Αυτή η εγγύηση νομίζω ότι σημαίνει πως ίσως από εδώ ξεκινήσουν πάλι όλα. Οι φτωχοί, πάνω από το 80% στη Βολιβία, πρέπει να πάρουν όλοι ενεργό μέρος για να ανοίξουμε νέους ορίζοντες. Να προσαρμοστούμε στη νέα πραγματικότητα. Η κυβέρνηση δε μας αντιπροσωπεύει. Υπήρχε πολιτική ικανότητα αλλά όταν ξέσπασε η γενική απεργία δεν είχαμε συνείδηση του τι έπεται μιας τόσο μεγάλης και σκληρής απεργίας. Ίσως θα έπρεπε να κάνουμε 24ωρες, γνωρίζοντας παράλληλα τα αποθέματα των αγαθών. Ο κόσμος εξαντλήθηκε. Πιστεύω ότι σήμερα μπορούμε να φτάσουμε σε μια πραγματική επανάσταση, μπορούμε να πάρουμε και τα όπλα αλλά ο πληθυσμός πρέπει να είναι πολύ καλά προετοιμασμένος. Το κίνημα δε σταμάτησε, έχει φέρει μεγάλες αλλαγές, έχει πολιτικοποιήσει και συναδελφώσει το λαό. Θέλει την αυτονομία των λαών της ανατολικής Βολιβίας, οδήγησε σε παραίτηση τον πρόεδρο και έβγαλε εκτός πολιτικής σκηνής τον Vaca Diez!!! Εβγαλε σχεδόν εκτός τόπου τη δεξιά! Θα είναι ο λαός αυτός που θα έχει τον τελευταίο λόγο

Δολοφονίες για την "Ευρώπη-Φρούριο"

Τη νύχτα της 28ης Αυγούστου περίπου 300 μετανάστες από την Αφρική προσπάθησαν να διασχίσουν τα σύνορα ανάμεσα στο Μαρόκο και την Ισπανία, στη Melilla. Η απόπειρα ήταν (αυτο)οργανωμένη: η "έφοδος" στα σύνορα ξεκίνησε με πάνω από 50 αυτοσχέδιες σκάλες και με συνενόηση με κινητά. Αρχικά, πάνω από 70 κατάφεραν να τα περάσουν. Τότε έφτασε η ισπανική χωροφυλακή (Guardia Civil) και ξεκίνησε μια βάρβαρη επίθεση. Η συμπλοκή έληξε μετά από 45 λεπτά, κι ενώ είχε καταφθάσει και η μαροκινή αστυνομία. Ο απολογισμός ήταν 2 μετανάστες νεκροί και πολλοί τραυματίες.

Ακολουθεί κείμενο που γράφτηκε από ορισμένους από τους μετανάστες

Το πρωί της Δευτέρας, στις 29 Αυγούστου, ήταν τραγικό. Δύο σύντροφοι από το Καμερούν έφυγαν μαζί μας προς την πύλη που χωρίζει το βουνό Mariguari, στο Μαρόκο, από την πόλη Melilla.

Ήμασταν αρκετοί, οι μπάτσοι μας έψαχναν: ήταν ένας αγώνας, μια μάχη, όπως έχουμε συνηθίσει να είναι. Μια μάχη άνιση· έχουν αέρια που μάς προκαλούν ασφυξία, έχουν πλαστικές σφαίρες. Έχουν και πραγματικές σφαίρες, μερικές φορές μπορείτε να ακούσετε τους πυροβολισμούς μες τη νύχτα. Έχουμε τα χέρια μας και τα πόδια μας, και την ιδέα να μην αντιδράσουμε. Αυτό που είναι σημαντικό είναι η αλληλεγγύη, και είναι η ελπίδα που μας στήριξε στο δρόμο προς την Ευρώπη από τις χώρες προέλευσής μας. Δύο, τρία χρόνια βρισκόμασταν σ' αυτό το δρόμο.

Οι μπάτσοι έχουν επίσης μακριά ρόπαλα, που πέφτουν γρήγορα και σκληρά στα σώματά μας, σπάζοντας τα κόκκαλά μας και την ελπίδα μας. Μερικά από αυτά τα ρόπαλα είναι ηλεκτροφόρα και νοιώθεις το ηλεκτροσόκ να διαπερνά το κορμί σου, δεν μπορείς να ανασάνεις, νομίζεις ότι θα πεθάνεις.

Αυτή η ημέρα ήταν όπως τόσες άλλες. Αυτή τη φορά δεν υπήρχαν μαροκινοί μπάτσοι, ήμασταν εμείς και η ισπανική χωροφυλακή. Πολλοί από εμάς είχαμε περάσει από την πύλη, βρισκόμασταν ήδη στη Melilla. Η χωροφυλακή άνοιξε τη μικρή πόρτα και μας έστειλε πίσω στο Μαρόκο. Οι μπάτσοι έστειλαν πίσω τους τραυματισμένους και τους υγιείς. Έστειλαν πίσω και δύο άψυχα κορμιά.

Η νύχτα ήταν σκοτεινή, ήμαστε φοβισμένοι ότι ο μαροκινός στρατός θα ερχόταν για να μας απελάσουν στην Oujda (στα σύνορα με την Αλγερία), αποτελειώνοντας την δουλειά της ισπανικής χωροφυλακής. Έτσι κρυφτήκαμε στους θάμνους. Μόνο όταν ξημέρωσε βρήκαμε το πτώμα ενός από τους αδελφούς μας. Είδαμε επίσης, στο φως της αυγής, τα κεφάλια των μπάτσων κοντά στην πύλη, και συνειδητοποιήσαμε ότι κάτι φοβερό είχε συμβεί. Ο Μαροκινός είπε ότι υπήρχε και άλλος ένας νεκρός.

Στεκόμασταν κοντά στο πτώμα, κάναμε μερικά τηλεφωνήματα, ζητώντας βοήθεια, προσπαθώντας να κάνουμε διεθνώς γνωστό αυτό που είχε συμβεί. Κάποιος ήρθε, είδε, κινηματογράφησε και μπορούσε να επιβεβαιώσει ότι λέμε την αλήθεια. Επίσης κάποιοι από τους Γιατρούς Χωρίς Σύνορα είδαν τους τραυματίες και ένα από τα πτώματα, και γνώριζαν επιπλέον ότι ο ένας από τους δύο νεκρούς είχε τραύματα στο στομάχι. Γιατί ακολούθησε όλη αυτή η σιωπή;

Εμείς οι παράνομοι, όπως μας αποκαλούν, οι άνθρωποι χωρίς φωνή, ορκιζόμαστε στην αξιοπρέπειά μας (γιατί, αν και μας σκοτώνουν έχουμε ακόμα την αξιοπρέπειά μας) ότι είδαμε με τα μάτια μας τον τρόπο με τον οποίο οι σύντροφοί μας χτυπήθηκαν μέχρι θανάτου, είδαμε τους ισπανούς μπάτσους να ανοίγουν τη μικρή πόρτα και να ρίχνουν τα σώματα των δύο νεκρών προς το Μαρόκο σαν ήταν σκυλιά.

Και θα επιστρέψουμε στην πύλη. Πολλοί από εμάς προσπαθούμε να ξεφύγουμε από την πείνα και τον πόλεμο, αλλά δεν είμαστε φοβισμένοι: αν και όλοι οι αξιωματούχοι μας αφήνουν μόνους, ξέρουμε ότι είμαστε ανθρώπινα όντα και ότι δεν κάναμε τίποτα, ότι οι δολοφόνοι δεν είναι μεταξύ μας, και ότι τουλάχιστον ο Θεός το ξέρει αυτό.

Ζητάμε από όλες τις κοινωνικές οργανώσεις να ενωθούν μαζί μας σε αυτήν την έκκληση για δικαιοσύνη. Ζητάμε από όλες τις οργανώσεις που ήταν μάρτυρες στα γεγονότα να τα καταγγείλουν. Απαιτούμε από την ισπανική κυβέρνηση να σεβαστεί το αρθ. 157 του νόμου μετανάστευσης. Απαιτούμε από την ισπανική κυβέρνηση το τέλος των βασανιστηρίων στα σύνορα στην Ceuta και τη Melilla.

Πηγή: estrecho.indymedia.org

Νέα ενημέρωση (15 Σεπτέμβρη): Άλλοι δύο νεκροί κι ένας αγνοούμενος

Ο De Gabón, ο σύντροφος που πήγε στη μαροκινή αστυνομία για να καταγγείλει τις δολοφονίες που πραγματοποίησε η ισπανική χωροφυλακή, αγνοείται. Ξέρουμε ότι αρχικά οι μαροκινοί μπάτσοι τον ανέκριναν επί δύο μέρες. Από τότε αγνοείται η τύχη του. Φίλοι και συγγενείς του τον αναζήτησαν σε αστυνόμικα τμήματα κοντά στα σύνορα αλλά και στην Αλγερία, όπου συχνά απελαύνονται οι αφρικανοί μετανάστες. Οι σύντροφοί του πιστεύουν ότι ο αφρικανός μπορεί να κρατείται σε κάποιο άγνωστο σημείο στο Μαρόκο ή ακόμα και να του έχει συμβεί κάποιο "ατύχημα".

Ένας άλλος αφρικανός πέθανε στις 12 Σεπτέμβρη σε ένα νοσοκομείο στη Melilla. Είχε βασανιστεί άγρια από μαροκινούς μπάτσους. Αφού τον ξυλοφόρτωσαν κατά τη σύλληψή του, στη συνέχεια τον έκοψαν με μαχαίρια στα πέλματα και τελικά ξέφυγε πηδώντας από μια ταράτσα του στρατοπέδου. Σύντροφοί του τον μετέφεραν μισοπεθαμένο κοντά στα σύνορα, όπου συνάντησαν έναν ισπανό πολίτη, ο οποίος δέχτηκε να τον μεταφέρει στο νοσοκομείο, όπου και πέθανε.

Στις 15 Σεπτέμβρη, ένας ακόμα νιγηριανός μετανάστης έχασε τη ζωή του, από πλαστική σφαίρα αυτή τη φορά, όπως επιβεβαιώνουν και οι γιατροί του νοσοκομείου όπου μεταφέρθηκε.

Από τις 29 Αυγούστου, οι αφρικανοί μετανάστες που βρίσκονται κοντά στα σύνορα με τη Melilla είναι αντιμέτωποι με συνεχές ανθρωποκυνηγητό. Τρεις τραυματίες από πραγματικές (όχι πλαστικές) σφαίρες, γυναίκες και παιδιά που δεν έχουν τίποτα να φάνε και κρύβονται για επιζήσουν –πάνω από 200 άνθρωποι κυνηγημένοι από τους μπάτσους και το στρατό. Οι περισσότεροι έρχονται από το Κογκό, μια χώρα όπου πάνω από ένα εκατομμύριο άνθρωποι έχουν πεθάνει σε έναν από τους πιο αιματηρούς πολέμους για τα συμφέροντα των πολυεθνικών και την εκμετάλλευση των πρώτων υλών. Αυτοί οι 200 άνθρωποι έχουν μόνο μια κατεύθυνση για να ξεφύγουν από τους διώκτες τους: προς τα εμπρός. Προς την ελευθερία ή το θάνατο.

Πηγή: estrecho.indymedia.org

Ουάσινγκτον

Κινητοποιήσεις αναρχικών ενάντια στον πόλεμο και τον καπιταλισμό

24 Σεπτέμβρη: Έχουμε έναν νέο κόσμο στις καρδιές μας. Κάλεσμα για ένα επαναστατικό αντιεξουσιαστικό μπλοκ ενάντια στον πόλεμο και τον καπιταλισμό.

Τη στιγμή που Αμερικανικός στρατός σκορπίζει τον θάνατο στο Ιράκ, Αφγανιστάν, ή οπουδήποτε αλλού ο "πόλεμος στον τρόμο" κρίνεται απαραίτητος, το ΔΝΤ και η Παγκόσμια Τράπεζα διεξάγουν έναν εξίσου θανατηφόρο πόλεμο ενάντια στην ανθρωπότητα.

Δεδομένου ότι αυτά τα όπλα της καπιταλιστικής μηχανής λειτουργούν στο εξωτερικό για να εξασφαλίσουν το έδαφος, τους πόρους, το πετρέλαιο, και τη φτηνή εργασία προς όφελος των λίγων, ο εργασιακός πόλεμος στο εσωτερικό της αυτοκρατορίας τω ΗΠΑ - αποδεικνύει ότι το αμερικανικό όνειρο δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα σάπιο πτώμα, θρησκοληψίας, χρέους, εταιρικής και κρατικής βαρβαρότητας. Ο καπιταλισμός και η κυβέρνηση που τον υποστηρίζει, θα χρησιμοποιήσουν οποιαδήποτε βόμβα, σφαίρα και όπλο, τις διαρθρωτικές οικονομικές πολιτικές, ή την φτώχεια και την καταστολή, για να επιτύχουν τους σκοπούς τους: την εκμετάλλευση και την κυριαρχία των πάντων (ανθρώπινων και φυσικών πόρων) με στόχο το κέρδος.

Στις 24 Σεπτεμβρίου, οι επικεφαλής του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας συναντιούνται για να συζητήσουν την περαιτέρω υποταγή του "πλανητικού νότου". Αρνούμαστε να καθίσουμε αδρανείς την στιγμή που ο κόσμος καταστρέφεται γύρω μας ή αντιστέκεται στα συστήματα κυριαρχίας και κατοχής. Αντιστεκόμαστε όχι μόνο στον πόλεμο και τον καπιταλισμό, αλλά παλεύουμε για τις ζωές μας! Έχουμε έναν νέο κόσμο στις καρδιές μας, που ζει με κάθε πράξη της στρατευμένης αντίστασης ενάντια στην πολεμική μηχανή της μονοκρατορίας, το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα, τον καπιταλισμό, και το κράτος.

Στις 24 Σεπτεμβρίου, η "Αναρχική δράση", ένα αυτόνομο δίκτυο ομάδων και ατόμων από το Σαν Φρανσίσκο, κάλεσαν αντίστοιχα σε μια επαναστατική, αντικαπιταλιστική διαδήλωση ενάντια στον πόλεμο. Εμπνεόμαστε από τους συντρόφους μας από τη δυτική ακτή, και όπως συγκλίνουν οι δρόμοι μας στο Σαν Φρανσίσκο, εμείς θα βγούμε στους δρόμους της Ουάσιγκτον για να δυναμώσουν οι φωνές μας! Καλούμε για ένα επαναστατικό αντιεξουσιαστικό μπλοκ ενάντια στον πόλεμο και τον καπιταλισμό.

Αναρχική Αντίσταση στην πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας

DC Anarchist Resistance • www.anarchistresistance.org

Συνέντευξη με την Joëlle Aubron

ΑΠΟΣΤΟΛΗ: Γερμανία, Φραγκφούρτη

Η εκδίκηση του Γαλλικού κράτος απέναντι στην Action Directe είναι τόσο αμείλικτη όσο ποτέ άλλοτε σε άνθρωπο ή ομάδα τα τελευταία 100 χρόνια. Ο λόγος προφανής, επειδή δε μετανιώνουν για ότι έκαναν.

Η συνέντευξη με την Joëlle Aubron έγινε το Μαίο του 2005 για το ελεύθερο ράδιο Φραγκφούρτης, γνωστό και ως Resistenzradio. Η Joelle Aubron είναι προσωρινά ελεύθερη από της 16.06.04, με περιοριστικούς όρους, για λόγους υγείας και ύστερα από δώδεκα χρόνια φυλάκισης, πολλά από τα οποία σε ειδικές συνθήκες κράτησης.

— Τι σημαίνει το σήμερα για σάς;

J. A.: Όσο αφορά την υγεία μου, αισθάνομαι πολύ καλά. Όπως και να είναι αυτή. Αυτή τη στιγμή είμαι υπο ιατρική παρακολούθηση λόγω κάποιου προβλήματος. Απο το Νοέμβριο κιόλας, πριν καν εξεταστεί η αίτηση αποφυλάκισης, ο υπεύθυνος ποινικός δικαστής με έθεσε υπό την επιτήρηση δύο ιατρικών εμπειρογνωμόνων. Αυτοί οι δυο θα αποφασίζουν από εδώ και πέρα αν η υγεία μου είναι τόσο καλή ώστε να οδηγηθώ ξανά στη φυλακή. Αν όχι, θα παραμείνω ελεύθερη. Αυτός είναι ο νόμος της ποινικής καταστολής.

— Ποιοι όροι σας έχουν τεθεί από τη δικαιοσύνη;

J. A.: Από το Σεπτέμβριο μου απαγορεύεται να βγω έξω από τα όρια της νομαρχίας όπου βρίσκεται το διαμέρισμά μου, εκτός και αν πρόκειται για επίσκεψη στους εξουσιοδοτημένους γιατρούς οι οποίοι και βρίσκονται εκτός νομού. Επιπλέον, και η επίσκεψη στο δικηγόρο μου στη Γκρενόμπλ είναι εκτός νομαρχίας, αλλά μέχρι τώρα έρχεται αυτός. Τέλος μου απαγορεύουν να συμμετέχω σε δημόσιες πολιτικές εκδηλώσεις.

— Τι σημαίνουν οι όροι του δικαστηρίου για τη ζωή σου και ποιες οι συνέπειες τους;

J. A.: Εγώ αυτό που καταλαβαίνω είναι ότι δε μπορώ να μετέχω ούτε στη πολιτική ούτε στη πολιτιστική ζωή του τόπου. Είμαι από το Παρίσι και οι φίλοι μου είναι από εκεί. Στα όρια της νομαρχίας όπου μου επιτρέπεται να ζω δεν υπάρχει τίποτα, δε γίνονται πολλά πράγματα, με έχουν καταδικάσει να ζω σε ένα σπίτι με μοναδική επικοινωνία το e-mail και το τηλέφωνο. Είναι αυτό ζωή; Εντάξει, δεν είναι αυτό φυλακή αλλά κατά κάποιο τρόπο είναι μια συνέχεια της ζωής μου σε μια νέου τύπου απομόνωση.

— Δήλωσες δημόσια τη συμμετοχή σου στην Action Directe. Τι έμεινε σήμερα στις νέες γενιές;

J. A.: Εμείς επηρεαστήκαμε εκείνη την εποχή από τις μεταρρυθμίσεις αλλά κυρίως από την καταστροφή του χώρου της χαλυβοβιομηχανίας και ότι σήμαινε αυτό για τους γάλλους βιομηχανικούς εργάτες. Ξέσπασαν λοιπόν αγώνες σε αυτόν τον κλάδο και επεκτάθηκαν και σε άλλες βιομηχανίες, αφού η εργοδοσία απέλυε χωρίς σταματημό. Οι ίδιοι οι εργάτες κινητοποιήθηκαν με βίαιες διαθέσεις και φυσικά η καταστολή του κράτους ήταν αμείλικτη. Μετά ήρθε και η επαναστατική βία και οι ομάδες με παράνομη επαναστατική δράση. Βόμβες, απαγωγές, ακόμα και δράσεις ενάντια στην ατομική ενέργεια αλλά και κατά του συγκεντρωτισμού. Αργότερα συνδεθήκαμε με τους αγώνες ενάντια στη προσωρινότητα/ευελιξία, την εργασία και με τους αγώνες που γινόταν ενάντια στις φυλακές. Αυτά συνέβαιναν στα όρια του γαλλικού κράτους και αποτέλεσαν μέρος του ευρωπαικού context με το λεγόμενο γερμανικό φθινόπωρο, τους αγώνες που γίνονταν για να αναδειχθεί η δολοφονία των γερμανών αγωνιστών της RAF στο Σταμχάιμ και επίσης με τον ιταλικό Μάη, ο οποίος και είχε στιγμές πολύ δυνατής αποφασιστικότητας για τη δόμηση μιας άλλης κοινωνίας. Όπου υπήρχαν ισχυροί απελευθερωτικοί αγώνες, συνδέθηκαν με την ένοπλη πάλη. Κατά συνέπεια, στα σχέδια της Action Directe υπήρχε ο στόχος της επίθεσης στη καρδιά του ιμπεριαλιστικού κράτους. Μετά ήρθαν και οι συλλήψεις.

Ακόμα δε μπορώ να ξέρω αν εκείνη η εποχή έχει αφήσει κάτι σήμερα. Όλα πια είναι τόσο διαφορετικά.

— Είχατε πει ότι τη δεκαετία του '80 συνεργαστήκατε με τη RAF;

J. A.: Στην ενιαία βάση με τη RAF υπήρχαν τρεις όροι συνύπαρξης. Ο πρώτος ξεκινούσε από τη διάθεσή μας να δράσουμε ενάντια στη σύνοδο των Βερσαλλιών το 1982! Δεν ήταν τόσο η σύνοδος, ως συνάντηση των ιμπεριαλιστών, αλλά η ανοιχτή επίθεση του ιμπεριαλισμού εναντίον τριών ηπείρων, το ζήτημα των χρεών και πάνω άπο όλα η επαναενεργοποίηση διεθνών οργάνων τα οποία είχαν σταματήσει το 1945, όπως η Παγκόσμια Τράπεζα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Από εκείνη τη σύνοδο και μετά πήραν αυτοί οι οργανισμοί τη θέση που έχουν σήμερα στον παγκόσμιο καταμερισμό εξουσίας, τότε ακόμα δεν την είχαν. Επίσης η ενίσχυση του ΝΑΤΟ και η ευρωπαική ενσωμάτωση σε αυτό ερχόταν υπό το βάρος της σοβιετικής απειλής. Η σοβιετική ένωση λοιπόν! Αυτή η αυτοκρατορία του κακού! Όλα αυτά συνέβαιναν από σενάρια φόβου, δίνοντας στο ΝΑΤΟ το ρόλο του προστάτη. Και μετά στη Γαλλία, η προ του ΝΑΤΟ σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση του Μιτεράν μετα της εκλογές του 1981, και τις ελπίδες που διέψευσε.

Το δεύτερο σημείο της συνεργασίας μας με την RAF ήταν το περιεχόμενο του κειμένου που γράψανε οι γερμανοί σύντροφοι το Μάιο του 1982. Η σπουδαιότητά του ανάγεται στη περιγραφή της πολιτικής κατάστασης εκείνης της εποχής και στο ότι άφηνε πίσω το ζήτημα των φυλακών και του αγώνα για την απελευθέρωσή τους. Αυτό εμείς το δεχτήκαμε σαν μια ανοιχτή πρόσκληση, σαν αφετερία μιας πιο γενικευμένης αντιιμπεριαλιστικής δράσης, ήταν κάτι που μας έδωσε φτερά στα πόδια. Για εκείνη την εποχή ήταν, αλήθεια, ένα στρατηγικό σχέδιο πολιτικής δράσης και ανοίγματος, μια ελπίδα για ολόκληρη την αριστερά, πέρα από της πρακτικές της, μιλάμε βέβαια για την αριστερά που δε βολευότανε, που δεν έτρεχε να μαζέψει τα ψίχουλα που έριχνε η σοσιαλδημοκρατική απάτη κάτω από τα τραπέζια των συνθηκολογήσεων.

Το τρίτο σημείο ήταν η έκκληση ότι δε θα πρέπει να ρίχνουμε το βάρος μας μόνο σε ένα και υψηλό στρατιωτικό επίπεδο, γενεσιουργό στοιχείο της RAF, αλλά φυσικά να κινηθούμε στα πλαίσια της πολιτικής που όριζε το κείμενο των γερμανών συντρόφων. Μας φάνηκε πολύ σπουδαίο. Εμείς είχαμε τότε διαφορετικά επίπεδα δράσης. Το ερώτημα των διαφόρων επιπέδων δράσης εξαρτάται άπο τις εσωτερικές διαφορετικές χρονικότητες και από τη διάθεση του οποιουδήποτε μετέχει και όχι άπο τη κεντρική πολιτική κατεύθυνση της οργάνωσης. Και για επιμείνω, το ένα και απαραίτητα υψηλό επίπεδο στρατιωτικής πολιτικής αντίστασης απαιτούσε μια προετοιμασία τέτοια που, όχι μόνο οι περισσότεροι άνθρωποι δεν είχαν αλλά και οδηγούσε σε στρατικοποίηση της αντίστασης, με συνέπειες αρνητικές για εμάς. Ετσι θα άφηνε τον κόσμο στο ρόλο του θεατή ενώ εμείς με τη δράση μας θέλαμε να καταλύσουμε και τους ρόλους που μας έδινε το σύστημα.

Κώστας Ιωαννίδης

Η δημοκρατία εξαγόμενη αυτοκαταργείται

11 Σεπτεμβρίου, 11 Μαρτίου, 7 Ιουλίου. Ημερομηνίες παράγωγα της μονοδιάστατης σκέψης που καθορίζει την πολεμική ιαχή του δυτικού πολιτισμού ενάντια σε ό,τι θεωρεί διαφορετικό. Στο όνομα της ενοποίησης του εμπορευματικού, η εξάλειψη ολόκληρων πολιτισμών είναι μια απλή παράμετρος. Το τραγικό είναι ότι οι ίδιοι οι προς εξάλειψη καλούνται να παραμείνουν θεατές. Το έχουμε ξαναρωτήσει, εν ονόματι ποιας ηθικής ο θύτης ζητά να ορίσει τη σιωπή του θύματος;

Η μεταψυχροπολεμική ανακατανομή ισχύος επέβαλε τη διάβρωση όλων των οργάνων συλλογικής διευθέτησης. Δεν χρειάζονται ως εγγυητές των ζωνών επιρροής, δεν χρειάζονται ως εκφραστές μιας συλλογικής ασφάλειας, καθώς είναι αυτή που επιζητά τη σύγκρουση. Έτσι, κατά τη διάρκεια των εξηκοστών γενεθλίων του Ο.Η.Ε. ο οργανισμός άκουσε τη διακρατική του νεκρολογία. Η διάλυση της κληρονομιάς τού διαφωτισμού παρέσυρε και το έθνος κράτος σε μια ανεπίστρεπτη άβυσσο. Παραμένει ζωντανό μέχρις ότου η παγκοσμιοποίηση βρει τη νέα ενοποιητική της βάση. Η αγορά ως ο απόλυτος νομοθέτης αλλάζει τους όρους τής πολιτικής συγκρότησης. Όλες αυτές οι αλλαγές κατέδειξαν την αδυναμία της θεωρίας του ιμπεριαλισμού, καθώς αυτό που παίρνει σάρκα και οστά γύρω μας είναι μια ευρύτατη ερμηνεία του όρου καθεστώς.

Οι διερρηγμένοι δεσμοί της αστικής κοινωνίας οδηγούν τον ατομικοποιημένο άνθρωπο-καταναλωτή να χάνει κάθε ιδεολογική αναφορά εκτός από την ανάγκη διατήρησης της βολής του. Η παθητικότητα έχει θεσμοθετηθεί και η ασφάλεια είναι πολύ ψηλά στην ατζέντα των μεσαίων στρωμάτων. Αυτό επικύρωσε ο υπουργός εξωτερικών της Αγγλίας όταν ζήτησε "την επανεξέταση των ατομικών δικαιωμάτων προς όφελος της γενικής απαίτησης των πολιτών για ασφάλεια". Ο πόλεμος ως σύγκρουση εθνών δίνει τη θέση του στον πόλεμο διευθέτησης ρόλων. Δεν μιλάμε για κυριαρχία εδαφών αλλά για συντριβή παρεκτροπών, για την εξάλειψη κάθε παραφωνίας. είναι στην ουσία μια αστυνομική πράξη, μέρος ενός νέου δικαϊκού παραδείγματος.

Είναι γι αυτό που η εν ψυχρώ δολοφονία του Τσάρλς Ζακ Ντε Μενέζες με επτά σφαίρες στο κεφάλι από άντρες με πολιτικά της Σκότλαντ Γιάρντ στο μετρό του Λονδίνου είναι μια εκτέλεση με πάρα πολλούς συμβολισμούς. Μια επίδειξη ισχύος της καταστολής με πανκοινωνική απεύθυνση. Επτά σφαίρες εξ επαφής στο κεφάλι είναι ένδειξη ενός νέου ορισμού της αξίας της ζωής για το αναμορφωμένο νομικό καθεστώς. Η κυριαρχία ενσωμάτωσε τις αλλαγές που συντελούνται στην παραγωγή, στον κοινωνικό ιστό, στην ουσία-ταυτότητα του ανθρώπου-αγορά. Προχωρά σε δυο πολύ σοβαρές τομές στο δικαϊκό σύστημα: στην επέκταση της κατάστασης εκτάκτου ανάγκης σε κάθε πτυχή ανθρώπινης δραστηριότητας και στην τοποθέτηση της έννοιας της εξαίρεσης στο κέντρο των κοινωνικών διεργασιών. Με βάση το ιδεολόγημα της ασφάλειας και το μόνο συναίσθημα με το οποίο η εξουσία μπορεί να συνεγείρει, το φόβο, τοποθετήθηκε στο εσωτερικό των κοινωνιών ο στρατός. Το πανοπτικό μετατρέπει το άτομο σε ένα διαρκώς ορατό, άμεσα προσπελάσιμο υποκείμενο υποψίας. Η προσπάθεια ελέγχου της πολυπλοκότητας της ζωής στην μητρόπολη, είναι μια διεργασία εξαιρετικά βίαιη, πάνω στον καμβά μιας νέας ενοχικής εποχής. Ο ορισμός της τρομοκρατίας παραμένει εσκεμμένα ρευστός, ώστε να περιλαμβάνει κάθε πτυχή εναντίωσης στο καθεστώς. Η ίδια η σκέψη μπαίνει στο στόχαστρο της καταστολής, καθώς ολοκληρώνεται η ρευστότητα του αστυνομικοδικαστικού κράτους. Η κατάσταση έκτατης ανάγκης στηρίζεται και στην αποβολή της έννοιας της σύγκρουσης από την ουσία της κοινωνίας και στην εμφάνιση της ορθολογικοποιημένης τάξης ως της μόνης εφικτής, τότε εισερχόμαστε σε ένα περιβάλλον διαρκούς εξαίρεσης.

Η έννοια της εξαίρεσης μάς έρχεται από το Ρωμαϊκό δίκαιο, μέρος της δυνατότητας της εξουσίας να ορίζει τη νομιμότητα κατά το δοκούν. Σήμερα πηγαίνει σαφώς μακρύτερα, καθώς χώρες, πολιτισμοί, άνθρωποι, βγαίνουν εκτός πολιτικών διεργασιών, παγιδεύονται σε ένα μη-τόπο όπου όλα μπορούν να συμβούν. Μετανάστες, τρίτος κόσμος, τέταρτος είναι περιοχές μιας υγειονομικής ζώνης, περιοχές πειραματισμού της βιοεξουσίας, υποκείμενα αιχμαλωσίας του σύγχρονου ολοκληρωτισμού. Τα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης, οι απαγωγές, οι εκτελέσεις, συγκροτούν ένα πεδίο άσκησης μιας ανεξέλεγκτης δύναμης. Το δικαίωμα ζωής και θανάτου πάνω στο διαφορετικό είναι ένα δικαίωμα χωρίς όρια. Δημιουργούνται ζώνες, διαρκώς επεκτεινόμενες όπου ακόμα και η αντιδραστική ιδιότητα του πολίτη αναιρείται. Έτσι αίρονται και όλες οι εγγυήσεις κατηγορήματα που θα απέρρεαν από οποιαδήποτε αίσθηση του ανήκειν. Ο φονεύσιμος άνθρωπος είναι πλέον παντού γύρω μας.

Ο Σαβινί θα ορίσει το κράτος «ως ένα είδος παραγωγής δικαίου» και σε συνδυασμό με τη ρήση του Σμιτ ότι «εκείνος που θεσπίζει το δίκαιο είναι κατ' ανάγκη εκτός δικαίου» δείχνει το εύρος του ολοκληρωτισμού. Σήμερα που η ταυτότητα αναμορφώνεται είναι καθοριστικό να υπερβούμε τους ορισμούς της εξουσίας και να κινηθούμε ενάντια στην οντολογία της. Απέναντι στον μη-τόπο, στο φοβικό σύνδρομο να δημιουργηθούν συνθήκες και τόποι που θα εμποδίσουν την κυριαρχία να εκφράζεται. Ένας συνδυασμός πολιτικών που θα επανεισάγει τον μετανάστη, τον άνεργο, τον φτωχό στην πολιτική σφαίρα, που θα διατηρεί στο ακέραιο το δικαίωμα της σύγκρουσης. Απέναντι στον γενικευμένο πόλεμο των πολιτισμών θα προτείνει τον κοινωνικό πόλεμο σε ένα καθεστώς που πλασάρεται ως αυθεντία, εκτελώντας κατά το δοκούν.

Φιλήμονας Πατσάκης

Tasers

Ακίνδυνο (!) ηλεκτροσόκ

Ενοχλητικές εξελίξεις για την Taser International, την αμερικανική επιχείρηση που κατασκευάζει το φίλο κάθε καταστολέα διαδηλώσεων, το ηλεκτροβόλο όπλο taser (στη διάθεση της βρετανικής αστυνομίας από το 2004). Παρόλο που η Αμερικανική Ένωση Πολιτικών Δικαιωμάτων και η Διεθνής Αμνηστία από το 2001 μέχρι σήμερα έχουν αναφέρει περισσότερους από 120 θανάτους σχετιζόμενους με το όπλο στις ΗΠΑ και τον Καναδά, η Taser International έχει μείνει στο απυρόβλητο οποιασδήποτε κριτικής και συνεχίζει να εμπορεύεται τα taser ως "ασφαλή και ανθρωπιστικά". Λοιπόν, πλέον δεν αντιδρούν μόνο οι "υπερευαίσθητοι φιλελεύθεροι" και οι "hippies": σε τέσσερις αμερικανικές πολιτείες έχουν κατατεθεί μηνύσεις ενάντια στην Taser International από μπάτσους, οι οποίοι τραυματίστηκαν κατά τη διάρκεια της εκπαίδευσης στη χρήση του taser. Κατηγορούν την επιχείρηση ότι τους έχει παραπλανήσει ως προς τη δυνατότητα του όπλου να δρα χωρίς να προκαλεί τραυματισμούς (αν μπορεί κανείς να το διανοηθεί: οι μπάτσοι πίστευαν ότι μια προσωρινή παράλυση μετά από εκκένωση 50.000 βολτ δεν θα προκαλούσε τραυματισμούς!). Υποθέτουμε ότι η ατμόσφαιρα στις νομικές αίθουσες θα ήταν πραγματικά ηλεκτρισμένη όταν ο Steve Tuttle, αντιπρόεδρος της Taser International, δήλωσε πως "θα αντιμετωπίσει επιθετικά" όλες τις μηνύσεις

Ένας σύμβουλος πολεμικής βιομηχανίας, με δηλώσεις του στον Τύπο στις 12 Αυγούστου 2003, αποκαλύπτει τους λόγους της μεγάλης έλξης που ασκούν παγκοσμίως τα Tasers στους σαδιστές μπάτσους: "Είναι ο βαθύτερος πόνος που έχω αισθανθεί ποτέ. Επιτυγχάνει την απόλυτη συμμόρφωση γιατί κανείς δεν θέλει να ξαναννιώσει τέτοιον πόνο." Επίσης αφήνει ελάχιστα σημάδια στο σώμα, επιτυγχάνοντας την "επιβολή συμμόρφωσης", χωρίς τις ανεπιθύμητες αποδείξεις που θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε δικαστήρια.

Η Διεθνής Αμνηστία έχει απαιτήσει ένα τέλος στις εξαγωγές Taser επειδή είναι ιδιαίτερα δημοφιλή στα κυκλώματα των βασανιστών σε όλο τον κόσμο. Τα αμερικανικά στρατεύματα στο Ιράκ διαπίστωσαν με μεγάλη χαρά την αποτελεσματικότητα και τη γρήγορη απήχηση των taser: ο Σαντάμ ήταν ήδη ενθουσιώδης χρήστης του βασανιστηρίων με ηλεκτροσόκ…

Σε ό,τι αφορά τη Μ. Βρετανία, αυτή τη στιγμή οι "κανονικοί" μπάτσοι δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιούν Tasers, αν και η σκωτσέζικη αστυνομία ήταν εφοδιασμένη με μεγάλη ποσότητα κατά τη διάρκεια του G8. Επίσης, "ειδικές μονάδες" έχουν εκπαιδευτεί στη χρήση taser· "ειδικές δυνάμεις", η ειδική ευφυΐα των οποίων διασφαλίζει ότι δε θα υπάρξει "απρόσεκτη" και "αδικαιολόγητη" χρήση taser –εκτός αν ο στόχος είναι μαύρος, φορά μπουφάν και χρησιμοποιεί το μετρό….

Ακριβώς όπως τα δακρυγόνα και οι φυσούνες που αρχικά υποτίθεται προορίζονταν για να χρησιμοποιούνται μόνο σε "ακραίες" περιστάσεις, έτσι και με τα taser: ποιος αμφιβάλλει ότι στο όχι μακρυνό μέλλον θα γίνουν συνηθισμένος εξοπλισμός των όλο και πιο υπερεξοπλισμένων μπάτσων;

Πηγή: SchNEWS, PO Box 2600, Brighton, BN2 0EF, England

Η κυβέρνηση δεν μπορεί να σας προστατεύσει, μπορεί όμως να προκαλέσει το θάνατό σας!

Φυλλάδιο αναρχικών που μοιραζόταν στη Νέα Ορλεάνη μετά τον καταστροφικό τυφώνα "Κατρίνα" *(πηγή: Athens Indymedia)*

Κανένας πολιτικός ή μεγαλοεπιχειρηματίας δεν πέθανε απ' τον τυφώνα «Κατρίνα». Όσοι ήταν οικονομικά εύποροι εγκατέλειψαν την πόλη τη στιγμή που έπρεπε, ενώ όσοι έμειναν πίσω δεν είχαν μόνο να αντιμετωπίσουν την πείνα και τη στάθμη του νερού που ανέβαινε συνεχώς, αλλά και την οπλισμένη αστυνομία και εθνοφυλακή, η οποία στάλθηκε από την κυβέρνηση προκειμένου να επαναφέρει την «τάξη» –να σταματήσει την πρόσβαση του κόσμου σε εφόδια που χρειάζονταν για να επιβιώσουν. Δεδομένου του μικρού αριθμού εθνοφρουρών, (ειρωνία, οι περισσότεροι από αυτούς βρίσκονται αυτή τη στιγμή στο Ιράκ), είναι τραγικά αστείο να προσπαθούν πλέον να αναλάβουν ένα εχθρικό και ενδεχομένως θανατηφόρο ρόλο εναντίον όσων προσπαθούν να επιβιώσουν, τη στιγμή που υποτίθεται ότι θα έπρεπε να βοηθούν αυτούς ακριβώς που έχουν ανάγκη.

Είναι δεδομένο ότι οι ΗΠΑ είναι υπεύθυνες όχι μόνο για τη δύναμη με την οποία χτύπησε τη Ν. Ορλεάνη ο τυφώνας, (εξαιτίας της περιβαλλοντικής τους πολιτικής), αλλά και για την ανικανότητα αποστολής βοήθειας προς τις πληγείσες περιοχές. Το φαινόμενο του θερμοκηπίου, το οποίο αγνοήθηκε τόσο από τους Ρεπουμπλικάνους όσο και από τους Δημοκρατικούς, αναφέρεται ως ο βασικός παράγοντας για την υπερβολική θερμότητα του νερού στον κόλπο της Ν. Ορλεάνης και τη μετατροπή της δυναμικότητας του τυφώνα από την κατηγορία 1 στην κατηγορία 5. Επιπλέον, ο Bush, επανειλημμένα αφαιρούσε μεγάλα χρηματικά ποσά από το οικονομικό πρόγραμμα για τη βελτίωση των προσχώσεων του κόλπου αλλά και άλλα χρηματικά ποσά για την προστασία του περιβάλλοντος, προκειμένου να χρηματοδοτήσει τον πόλεμο στο Ιράκ. Μετά από μια εξαιρετικά αργή αντίδραση της κυβέρνησης όσον αφορά την αντιμετώπιση της καταστροφής, ορκίσθηκαν βοήθεια στους πληγέντες, τη στιγμή βέβαια που πολύ πριν από αυτό, ο κόσμος απέδειξε ότι ξέρει πως να οργανώσει μόνος του. ενισχύσεις για προμήθειες και βοήθεια στην περιοχή. Ευτυχώς για τους πληγέντες, αφού την ίδια στιγμή που η «βοήθεια» της κυβέρνησης περιορίζεται στο να απομακρύνει όσους έχουν ανάγκη από μαγαζιά με τρόφιμα και εφόδια, προκειμένου να «καταναλωθούν» από τους ίδιους τους αστυνομικούς αλλά και βάζοντάς τους σε καραντίνα μέσα σε στάδια χωρίς νερό, τροφή και φάρμακα, υπάρχουν απλοί άνθρωποι που αναλαμβάνουν δράση προκειμένου να βοηθήσουν, είτε οργανώνοντας αυθόρμητες επιχειρήσεις διάσωσης με βάρκες και φορτηγά, είτε προσφέροντας οικονομική βοήθεια και εφόδια με τη χρήση του ίντερνετ.

> **"(Η Νέα Ορλεάνη) θα θυμίσει την επέμβασή μας στη Σομαλία. …Θα επιτεθούμε και θα ανακαταλάβουμε την πόλη. Θα αποτελέσει μια στρατιωτική επιχείρηση επανάκτησης ελέγχου της πόλης"**
>
> Στρατηγός Gary Jones, Army Times September 2, 2005

Γιατί ανεχόμαστε μια ρατσιστική κυβέρνηση, υπεύθυνη για την καταστροφή, μια κυβέρνηση ανταγωνιστική, βίαιη και αντιδραστική, ανίκανη και αλαζονική, η οποία δεν ενδιαφέρεται για τους φτωχούς, ούτε διαθέτει καμία υπευθυνότητα απέναντι στους ανθρώπους που υποτίθεται ότι εκπροσωπεί; Μήπως σε αυτό έχουν συμβάλλει σε μεγάλο βαθμό και τα καθεστωτικά ΜΜΕ που ενισχύουν τα στερεότυπα των «μαύρων» που κάνουν πλιάτσικο και των «λευκών» που απλά βρίσκουν; Όποιοι και αν είναι οι λόγοι, πρέπει να καταλάβουμε ότι μπορούμε μόνοι μας να οργανωθούμε καλύτερα και να προστατεύσουμε τους εαυτούς μας, σε αντίθεση με τους «ηγέτες» μας, την αστυνομία και τους υπόλοιπους γραφειοκρατικούς οργανισμούς. Πρέπει όμως εξίσου να αντιληφθούμε ότι η κυβέρνηση δε μπορεί να μας προστατεύσει, μπορούν όμως οι αποφάσεις και οι ενέργειες της, όπως άλλωστε αποδείχθηκε, να προκαλέσουν το θάνατο μας.

Ζητήστε βοήθεια από το γείτονα σας, όχι απ' την κυβέρνηση.

Big Easy blues

το τέλος της “ξένοιαστης πόλης”

Το άλλοθι της ξένοιαστης πόλης, η διαχρονική δουλεία και η σημερινή πραγματικότητα μετά την καταστροφή

Η νέα Ορλεάνη είναι γνωστή με το παρατσούκλι “Big Easy” (η μεγάλη εύκολη). Το στοιχείο αυτό αποτελούσε ένα σημείο επίφασης που χρησίμευσε στην Αμερική, για να κρύψει την ασυμβατότητα της κοινωνικής πραγματικότητάς της. Ολόκληρη η πολιτεία της Λουϊζιάνα αποτελεί ένα πολυπολιτισμικό κράμα συνεύρεσης διαφορετικών ανθρώπων και πολιτισμών που αναγκάστηκαν ή υποχρεώθηκαν να συνυπάρξουν στις εκβολές του ποταμού Μισισιπή. Οι πρώτοι άποικοι ήταν Γαλλόφωνοι λευκοί προερχόμενοι από την περιοχή της Acadia (σήμερα Νέα Σκοτία - Καναδάς), τους οποίους εκδίωξαν οι Βρετανοί το 1755 και μετά από περιπλάνηση έφθασαν στην περιοχή του ποταμού Μισισιπή που είναι η σημερινή Λουϊζιάνα. Το πολιτιστικό τους χαρακτηριστικό είναι γνωστό και ως cajun.

Η Νέα Ορλεάνη παραδοσιακά ήταν το «Παρίσι του Νότου» με το Γαλλικό στοιχείο να κυριαρχεί. Πριν τον Αμερικανό εμφύλιο, η περιοχή οφείλει την ανάπτυξη της στο δουλεμπόριο μαύρων και τη χρησιμοποίηση τους στις φυτείες βαμβακιού. Ο «εκπολιτισμός» των μαύρων, οι οποίοι «ασπάσθηκαν» την χριστιανική θρησκεία, δημιούργησε μια μεγάλη, αλλά φτωχή, γαλλόφωνη κοινότητα με πολιτισμικό προϊόν το zydeco. Η ανάμειξη λευκών και μαύρων μετά τον εμφύλιο δημιούργησε μια νέα γενιά εμπορικής μεσαίας τάξης τους κρεολούς (kreoles).

Η σημερινή μορφή της πόλης οφείλεται στην κοινωνικά δυσανάλογη θυσία 10.000 ιρλανδών εργατών στις αρχές του 1900. Τότε επεκτάθηκε η πόλη κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας αφού αποστραγγίστηκαν τα νερά του ποταμού και οι βάλτοι, ενώ δημιουργήθηκαν προστατευτικά φράγματα. Το πρόβλημα στην Νέα Ορλεάνη είναι τόσο έντονο, που μέχρι πρότινος στα νεκροταφεία, οι νεκροί θάβονταν με ένα ιδιαίτερο ταφικό σύστημα πάνω από το νερό. Ο οικιστικός σχεδιασμός πρόσφερε φτηνή γη κοντά στα φράγματα και στα υπολείμματα των βάλτων, στην οποία εγκαταστάθηκε και παρέμεινε ο φτωχός μαύρος πληθυσμός, με τους λευκούς και τους εύπορους να αναπτύσσονται μακριά, εκτός του ποταμού. Την σκλαβιά στις βαμβακοφυτείες αντικατέστησε μια ανορθολογική αλιεία, ενώ ο περισσότερος μαύρος πληθυσμός εργάζεται κάτω από συνθήκες άγριας εκμετάλλευσης στο πέμπτο μεγαλύτερο εμπορικό λιμάνι του κόσμου. Η εγκληματικότητα είναι αρκετά μεγάλη λόγω και του βιοτικού επιπέδου αλλά και ως συνακόλουθο του φαινομένου ενός τουρισμού ακραίας διασκέδασης, που χαρακτηρίζει τα τελευταία χρόνια την περιοχή.

Το ότι όλες αυτές οι διαφορετικές κοινωνικές ομάδες αναγκάστηκαν να συμβιώσουν σε μια πόλη που αναπτύχθηκε ως τις μέρες μας για να εκφράσει αυτή την ξεγνοιασιά και να γίνει γνωστή για την διάσημη Bourbon street στην Γαλλική συνοικία, το καρναβαλικό Mardi Gras, τις κηδείες jazz, το βουντού, κλπ δεν αποτελεί παρά ένα πολιτιστικό άλλοθι. Η διασκέδαση έγινε το κυρίαρχο μέσο προβολής της πόλης για να κρύψει τις κατά τα άλλα άσχημες συνθήκες διαβίωσης και την γενικότερη φτώχεια στους βαλτότοπους του Baton Rouge. Η ευημερία για την Νέα Ορλεάνη δεν είναι απλά, παρά ένα τουριστικό τέχνασμα και ένας ταξιδιωτικός προορισμός για τους λίγους. Τα πράγματα αλλάζουν δραματικά μόλις βγει κανείς έξω από το τουριστικό κέντρο της πόλης που οι ήχοι της jazz σταματούν, ή ζήσει από κοντά την καθημερινότητα του μέσου Αφροαμερικανού κατοίκου δίπλα από τα φράγματα που είχαν πολύ καιρό να συντηρηθούν και να ενισχυθούν, διότι οι δαπάνες κόπηκαν για να υποστηριχθούν οι ανάγκες των πολεμιστών της «δημοκρατίας» στο Ιράκ και το Αφγανιστάν.

Με την ανάγνωση των παραπάνω μπορεί κανείς να καταλάβει τη σημασία κοινωνικής μέριμνας για μια περιοχή με χαμηλό μέσο εισόδημα ανά νοικοκυριό και την σημασία οργανωμένου τρόπου μετακίνησης και διαφυγής για την πλειονότητα των κατοίκων, η οποία δεν έχει αυτοκίνητο. Φυσικά όταν συνδυαστεί με το γεγονός ότι βρίσκεται στην καρδιά της Αυτοκρατορίας τότε τα πράγματα καταδεικνύουν τις κοινωνικές αντιθέσεις που υπάρχουν και ότι οι ΗΠΑ δεν έχουν καταφέρει την κοινωνική ευημερία που επαγγέλλονται και το αμερικανικό όνειρο δεν είναι σήμερα, παρά μια καρικατούρα της μνήμης. Η φτώχια είναι χαρακτηριστικό μεγάλου πληθυσμού, στον οποίο συμπεριλαμβάνεται και η πόλη της Νέας Ορλεάνης.

Ο τυφώνας σάρωσε και διέλυσε σε μια νύχτα την ανύπαρκτη κοινωνική πολιτική του Μπους, αναδεικνύοντας ότι πέρα από τα φυσικά φαινόμενα ο νεοφιλελευθερισμός αποτελεί την πιο ακραία κοινωνική καταστροφή. Σε μια χώρα που η κοινωνική πολιτική αντικαταστάθηκε με τον στρατιωτικό κεϋνσιανισμό, ο οποίος εξάγεται σε όλο τον κόσμο με στόχο να τον κάνει καθ᾽ εικόνα και ομοίωση του, είναι λογικό να μην γίνονται επενδύσεις υποδομής, αλλά γίνονται επενδύσεις για στρατιωτικούς εξοπλισμούς.

Όταν μια κυβέρνηση καταλαβαίνει ότι μετά από έξι μέρες χωρίς νερό και φαγητό, πρέπει να στείλει αντί ανθρωπιστικής βοήθειας, στρατιωτικές μονάδες καταστολής με διαταγή να σκοτώσουν για να αποτρέψουν τις λεηλασίες, τότε και ο πιο αδαής καταλαβαίνει πόσο η κυριαρχία είναι αποκομμένη από την κοινωνία. Την στιγμή που το κράτος και η πολιτεία ως νομιμότητα έχουν πνιγεί κάτω από τα βαλτόνερα, ακόμα και ο πιο συντηρητικός και ένθερμος οπαδός του Χριστού, του Μπους και του κράτους, δεν έχει άλλη επιλογή παρά να βρει με όποιο τρόπο μπορεί στεγνά ρούχα, νερό και τροφή: λεηλασία ή βασικό ένστικτο αυτοσυντήρησης;

Ο τυφώνας άφησε πίσω του 400.000 άστεγους και άνεργους. Το πέμπτο μεγαλύτερο εμπορικό λιμάνι του κόσμου διαλυμένο και το ποσοστό ανεργίας θα ανέβει κατά 25% θυμίζοντας το μεγάλο κραχ. Οι οικονομικές και κοινωνικές επιπτώσεις, είναι πολύ μεγαλύτερες από το τσουνάμι, αποδεικνύοντας ότι κοινωνικά οι ΗΠΑ είναι απλά ένας γίγαντας με πήλινα πόδια. Αυτές οι τριτοκοσμικές εικόνες ξεθώριασαν τον αμερικανικό υπερφίαλο μεγαλοϊδεατισμό, έφεραν στο προσκήνιο το ότι για μια κοινωνία, η προστασία και η κοινωνική υποδομή είναι τα σημαντικότερα στοιχεία πολιτικής, ανέδειξαν την αναποτελεσματικότητα του κράτους και τη σημασία της οργανικής αλληλεγγύης. Χρειάστηκε η φύση και όχι η τρομοκρατία ή ο θρησκευτικός φονταμενταλισμός, για να προβάλει με τον πιο έντονο τρόπο το ότι στην καρδιά της μονοκρατορίας, ο βασιλιάς είναι γυμνός. Για πρώτη φορά στην ιστορία, οι ΗΠΑ φαίνονται και είναι ευάλωτες.

Όλα τα παραπάνω θα πρέπει να γίνουν προϊόν επεξεργασίας από τον απλό αμερικανό πολίτη αλλά και να αναδειχθούν από το ντόπιο αντιεξουσιαστικό κίνημα. Καθώς τα νερά υποχωρούν μέρα με την μέρα, στην Νέα Ορλεάνη θα ξεκινήσουν σιγά - σιγά τα πρώτα jazz funerals (παραδοσιακές κηδείες) που δεν θα αποτελούν πλέον τουριστική ατραξιόν, αλλά το αποτέλεσμα της κατάφορης θεσμικής αδιαφορίας. Σε αυτά τα πένθιμα εμβατήρια, η οργή θα πρέπει να γίνει μνήμη, ώστε να μην ξαναβρεθεί κανείς «just a closer walk within» με τέτοιες καταστροφές για τις οποίες η φύση έχει μεν τον πρώτο, αλλά ο άνθρωπος και οι θεσμοί του, τον τελευταίο και καθοριστικότερο λόγο.

Αργύρης Αργυριάδης

Στην Εισαγγελία Εφετών Θεσσαλονίκης διαβιβάστηκε το πόρισμα των ανακριτικών αρχών προκειμένου να εκδοθεί βούλευμα με το οποίο θα παραπέμπεται ή όχι σε δίκη για κακούργημα ο βρετανός Simon Chapman, που συνελήφθη κατά τις διαδηλώσεις ενάντια στη Σύνοδο Κορυφής της ΕΕ, τον Ιούνη του 2003.

Αρχικά (μετά και την πολυήμερη απεργία πείνας των 7 του Ιούνη) είχε απαλλαγεί με βούλευμα κατά πλειοψηφία, ωστόσο, ασκήθηκε έφεση από τον εισαγγελέα βάσει της άποψης της Προέδρου Πρωτοδικών ότι πρέπει να διερευνηθεί περαιτέρω η υπόθεση. Ο Τσάπμαν είχε αφεθεί ελεύθερος καθώς με οπτικό υλικό έγινε δεκτό το επιχείρημά του ότι οι αστυνομικές δυνάμεις του «φορτώσαν» μαύρο σακίδιο με μολότωφ που δεν του ανήκε. Κατά την ανάκριση οι αστυνομικοί που τον συνέλαβαν υποστήριξαν εκ νέου ότι στην κατοχή του υπήρχε, όχι το μαύρο αλλά ένα μπλε σακίδιο με μολότωφ, καθώς κι ότι σε κείμενα που υπήρχαν εντός βρέθηκαν τ' αποτυπώματα του.

Πάντως, η μεθόδευση της υπόθεσης αποδεικνύεται από το γεγονός ότι για δύο περίπου χρόνια η δικογραφία αυτή δεν είχε συσχετιστεί με αυτές των γεγονότων της 21ης Ιούνη 2003, αν και βρέθηκε στα χέρια πταισματοδίκη που διενεργούσε προκαταρκτική εξέταση μετά και από παραγγελία εισαγγελέα!

Στις 10/10/05, στα Δικαστήρια Θεσσαλονίκης δικάζονται εξ αναβολής 7 από τους διαδηλωτές που συνελήφθησαν τον Ιούνη του 2003 ενάντια στη Σύνοδο Κορυφής της ΕΕ. Οι 7, ανάμεσά τους κι ο ισπανός Κάρλος Μαρτίν Μαρτίνεζ, αντιμετωπίζουν κατηγορίες πλημμεληματικού χαρακτήρα.

Η ΑΚ Θεσσαλονίκης καλεί σε συζήτηση-ενημέρωση για την δίκη της 10/10, στο χώρο της, Στρ. Μακρυγιάννη 17, το Σάββατο 8 Οκτώβρη, στις 8μμ και σε συγκέντρωση αλληλεγγύης την Δευτέρα 10 Οκτώβρη στις 10 πμ μπροστά από το Δικαστικό Μέγαρο της πόλης.

Απορρίφθηκε, τελικά, η αίτηση αποφυλάκισης της Ναταλί Μενιγκόν, μέλους της "Action Directe", η οποία πάσχει από καρκίνο στον εγκέφαλο. Είχε αποφυλακιστεί πρόσφατα λόγω ανηκέστου βλάβης στην υγεία της. Το εφετείο της Γαλλίας, τον περασμένο μήνα, απέρριψε το αίτημα αποφυλάκισης με το αιτιολογικό ότι η Μενιγκόν δεν ανήκει στους μετανοημένους της οργάνωσης. Τα μέλη της "Action Directe", από το 1987, όταν και συνελήφθησαν βρίσκονται σε συνεχή απομόνωση και ήδη αρκετοί παρουσιάζουν ψυχιατρικά προβλήματα.

(δείτε σχετικά στη σελ. 18)

Συνάντηση της Αντιρατσιστικής Πρωτοβουλίας Θεσσαλονίκης σε μια πρωτοβουλία με σκοπό την κατάργηση των παρελάσεων (ενόψει 28ης Οκτωβρίου) θα πραγματοποιηθεί την Πέμπτη 29 Σεπτεμβρίου, στις 8.30 μμ, στο Κοινωνικό Κέντρο - Στέκι Μεταναστών/στριών, Φιλίππου 51.

Στις 1 και 2 Οκτωβρίου, στο Δημοτικό Κήπο, θα πραγματοποιηθεί το 5ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Ρεθύμνου. Όπως κάθε χρόνο πολλές είναι οι συζητήσεις, συναυλίες, ταινίες, εκθέσεις βιβλίου, φωτογραφίας, ζωγραφικής κλπ ενώ θα λειτουργήσουν κουζίνες από τις διάφορες κοινότητες μεταναστών της πόλης.
Για περισσότερες πληροφορίες:
Στέκι Μεταναστών Ρεθύμνου, Σταμαθιουδάκη 25,
τηλ. 6942 - 415 283.

Κεραίες θανάτου

Με πανό και φωνάζοντας συνθήματα 130 περίπου γονείς, δάσκαλοι και μαθητές του 45ου και 46ου δημοτικού σχολείου Θεσ/νίκης συγκεντρώθηκαν τη Δευτέρα 26/9 στις 8. 30 έξω από το Δικαστικό Μέγαρο όπου εκδικάζονταν ασφαλιστικά μέτρα, ζητώντας την άμεση απομάκρυνση κεραίας κινητής τηλεφωνίας που βρίσκεται τοποθετημένη σε κοντινή απόσταση από το σχολείο.

Η κεραία της TIM που έγινε αντιληπτή από γονείς και κατοίκους λίγο πριν από το τέλος της σχολικής χρονιάς, ήταν καλυμμένη σε μορφή μικρού βαρελιού με την επιγραφή «ΠΥΡ» και τοποθετημένη σε ταράτσα ιδιόκτητης πολυκατοικίας 20 μόλις μέτρα από το σχολείο της οδού Ολυμπιάδος στο κέντρο της Θεσσαλονίκης . Η πολυκατοικία βρίσκεται στην οδό Βλαχάβα 8, ενοικιάζεται σε φοιτητές και ανήκει στο μεγαλογιατρό γυναικολόγο Τραϊανό Βασίλειο. Ο ίδιος ο ιδιοκτήτης της πολυκατοικίας δε διαμένει στην εν λόγω πολυκατοικία ούτε φυσικά διατηρεί εκεί το ιατρείο του. Ωστόσο έχει στην κατοχή του άλλες 4 πολυκατοικίες στην περιοχή και ίσως κι άλλες 4 κεραίες.

Το 45ο και 46ο δημοτικό σχολείο Θεσ/ νίκης καθώς και το Γ' Δημοτικό Διαμέρισμα υπέβαλλαν μήνυση στο τέλος της περσινής σχολικής χρονιάς ζητώντας τη διακοπή και απομάκρυνση της κεραίας. Στη συνέχεια ο ιδιοκτήτης της πολυκατοικίας, καθώς και η ίδια η εταιρία κινητής τηλεφωνίας (TIM), υπέβαλλαν αίτηση ασφαλιστικών μέτρων για συκοφαντική δυσφήμηση. Σε αίτηση ασφαλιστικών μέτρων από σειρά της προχώρησε και η πλευρά του σχολείου. Την Παρασκευή 30/9 βγαίνει η τελεσίδικη απόφαση για το μέλλον της κεραίας. Οι γονείς ελπίζουν ότι η απόφαση του δικαστηρίου θα είναι καταδικαστική για την εταιρία ωστόσο τα ηλεκτρονικά ΜΜΕ συγκαλύπτουν το θέμα καθώς οι εταιρίες κινητής τηλεφωνίας είναι οι καλύτεροι πελάτες τους και οι κεραίες του Χορτιάτη ζωτικής σημασίας γι' αυτά.

Χαρά Χαρμπίδου

Βραζιλία: σύλληψη του εκπρόσωπου των ανταρτών της Κολομβίας

Η βραζιλιάνικη αστυνομία συνέλαβε τον εκπρόσωπο δημοσίων σχέσεων των FARC (Ένοπλες Επαναστατικές Δυνάμεις Κολομβίας), πρώην ιερέα Φρανσίσκο Αντόνιο Κάρδενας Κογιάσος, γνωστό στη Βραζιλία ως Ολιβέριο Μεδίνα.

Η σύλληψή του έγινε ύστερα από απαίτηση των ΗΠΑ και με αίτημα του Κολομβιάνου Προέδρου Ουρίμπε. Ο Μεδίνα ζει στη Βραζιλία από το 1997, παντρεμένος με Βραζιλιάνα κι έχει ένα παιδί. Ποτέ δεν αναμίχθηκε σε εσωτερικά θέματα της Βραζιλίας και δεν έχει καταδικαστεί ποτέ. Δεν υπήρχε ένταλμα σύλληψης σε βάρος του. Βρίσκεται σε "προσωρινή κράτηση", ενώ οι κατηγορίες που του απαγγέλουν οι κολομβιανές αρχές είναι αστήρικτες.

Η Κολομβία ζητά την έκδοσή του, όμως το σύνταγμα της Βραζιλίας απαγορεύει έκδοση καταζητούμενων για πολιτικά αδικήματα.

Στη Βραζιλία πολλές κοινωνικές και πολιτικές οργανώσεις, καθώς και μεμονωμένες προσωπικότητες και βουλευτές απαιτούν από την κυβέρνηση Λούλα να μην εκδώσει τον Μεδίνα στην Κολομβία. Η έκδοσή του εξυπηρετεί τις επιταγές των ΗΠΑ που θέλει να εξαλείψει το αριστερό κίνημα της Κολομβίας. Μέσα στο 2004 στην Κολομβία δολοφονήθηκαν 82 συνδικαλιστές. Η ένοπλη σύγκρουση στην Κολομβία διαρκεί πάνω από 40 χρόνια. Ο Μεδίνα στη Βραζιλία συμμετείχε σε διάφορες εκδηλώσεις για την ειρήνευση, όπως και στη 2η Διεθνή Συνάντηση για την Ειρήνη στην Κολομβία που έγινε στο Μεξικό.

Ανάμεσα σ' αυτούς που υπογράφουν την έκκληση για την απελευθέρωσή του και τη μη έκδοση είναι η Εθνική Φοιτητική Ένωση, οι βουλευτές του PT, Εδουάρδο Σουπλισί και Ιβάν Βαλέντε, η βουλευτής του PSOL, Ελοΐζα Ελένα.

Για το βιβλίο του Ντανίλο Κις "Η εγκυκλοπαίδεια των νεκρών"

Το βιβλίο των βασιλέων και των ηλιθίων

«...Η πολιτική δεν έχει τίποτα το κοινό με την ηθική. Η Κυβέρνησις που αφήνεται να οδηγείται από την ηθική δεν είναι πολιτική και επομένως η εξουσία της είναι εύθραυστη...Από το παροδικό κακό, το οποίο είμεθα τώρα υποχρεωμένοι να κάνουμε, θα γεννηθεί το καλό μιας ακλόνητης Κυβερνήσεως, το οποίο θα αποκαταστήσει την κανονική λειτουργία του μηχανισμού της εθνικής υπάρξεως, που διαταράχθηκε λόγω της φιλελευθερίας... Το αποτέλεσμα θα δικαιώσει τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν. Στα σχέδιά μας ας προσέξουμε λιγότερο επί του καλού και του ηθικού, παρά επί του αναγκαίου και του ωφελίμου».

«Θα προσπαθήσουμε να μην υπάρχουν συνωμοσίες εναντίον μας. Για το σκοπό αυτό θα καταδικάζουμε σε θάνατο όσους θα αντιταχθούν ενόπλως κατά την άνοδό μας στην Εξουσία. Οσες υφίστανται επί των ημερών μας και μας είναι γνωστές και μας έχουν εξυπηρετήσει και μας εξυπηρετούν ακόμη θα καταργηθούν και θα αποσταλούν στις απομεμακρυσμένες ηπείρους, εκτός Ευρώπης... Για να αφαιρέσουμε το γόητρο της ανδρείας από το πολιτικό έγκλημα, θα τους καθίζουμε και αυτούς στο εδώλιο των κατηγορουμένων, δίπλα στους κλέφτες, τους δολοφόνους και τους παντοειδώς ευτελείς και χαμερπείς εγκληματίες. Τότε η δημόσια γνώμη θα συγχύσει, στη σκέψη της, την κατηγορία αυτή των εγληματιών με την καταισχύνη των άλλων και θα τους περιβάλλει με την ίδια περιφρόνηση...»

«Ο σκοπός μας είναι να κατέχουμε τη δύναμη. Η λέξη «δίκαιον» είναι αφηρημένη ιδέα την οποίαν τίποτε δεν δικαιολογεί. Πού αρχίζει το δίκαιον και που τελειώνει; Σε ένα Κράτος, του οποίου η εξουσία είναι κακώς διοργανωμένη, του οποίου οι νόμοι και η Κυβέρνησις έφτασαν να είναι ίσοι για όλους, ένεκα των απειράριθμων δικαιωμάτων τα οποία δημιούργησε η φιλελευθερία, βλέπω οτι μπορώ να επιτεθώ, σύμφωνα με τον νόμο του ισχυροτέρου, να επιβάλω τους δικούς μου νόμους, να ανατρέψω τα πάντα...»

Ένα βιβλίο φιλοσοφικής αναζήτησης, όπου άλλοτε με τη μορφή διηγηματικής αφήγησης, άλλοτε με τη μορφή της ιστορικής έρευνας κι άλλοτε με αυτήν της μελέτης προσεγγίζει το θέμα του θανάτου, της μνήμης και της λήθης, της ιστορίας.

Όλα αυτά που ξεφεύγουν από την επίσημη ιστορία, χωρίς ωστόσο ν' αποτελούν ασημαντότητα, λεπτομέρειες με τεράστιες ιστορικές συνέπειες, η χειραγώγηση των μαζών, λαϊκή μυθολογία γύρω από τη ζωή και το θάνατο. Ο Ντανίλο Κις σαρκάζει κι αμφισβητεί τον τρόπο που γράφεται η ιστορία, πάντοτε από τους κυρίαρχους κι αντιπαραθέτει σ' αυτήν τους θρύλους, που πλάθονται και διατηρούνται στη μνήμη από το λαό. Ωστόσο δεν είναι μόνο αυτό που χαρακτηρίζει το βιβλίο του, καθώς άπειρες υπαρξιακές αγωνίες και μηνύματα αποτελούν το νήμα που ενώνει τα εννέα μέρη του βιβλίου του «Η εγκυκλοπαίδεια των νεκρών».

Τα μέρη είναι: Σίμων ο Μάγος, Επικήδειες τιμές, Η εγκυκλοπαίδεια των νεκρών, Ο θρύλος των κοιμωμένων, Ο καθρέφτης του άγνωστου, Η ιστορία του Δασκάλου και του μαθητή, Είναι ένδοξος ο υπερ πατρίδος θάνατος, Το βιβλίο των βασιλέων και των ηλιθίων, Τα κόκκινα γραμματόσημα με το πορτρέτο του Λένιν. Ξεχωρίζει το «βιβλίο των βασιλέων και των ηλιθίων» στο οποίο και θα σταθούμε.

Ο Ντανίλο Κις, σέρβος (εβραίος από τη μερια του πατέρα του), γεννήθηκε το 1935 στη Σουμπότιτσα της Σερβίας, κοντά στα ουγγρικά σύνορα. Αυτή η εβραϊκή καταγωγή ήταν η αιτία των πυροβολισμών που δέχτηκε το σπίτι τους το 1944, μετά την ουγγρική έκδοση της «Συνωμοσίας», αναφορά που κάνει ο ίδιος στο «βιβλίο των βασιλέων και των ηλιθίων».

«Με το κείμενο που ακολουθεί θα προσπαθήσουμε να ερευνήσουμε την καταγωγή της Συνωμοσίας, να ρίξουμε μια σύντομη ματιά σε αυτούς που την κατασκεύασαν (απονέμοντας στη θρασύτατή τους πράξη το προνόμιο της θεϊκής ανωνυμίας) και τέλος να δείξουμε τον όλεθρο που προέκυψε από αυτή την χειρονομία».

Πόσο καταστρεπτικό μπορεί να είναι ένα σύγγραμμα; Γύρω στα 1860, ο γάλλος δικηγόρος Μορις Ζολί γράφει το «Διάλογος στην κόλαση ανάμεσα στον Μοντεσκιέ και τον Μακιαβέλι ή Η πολιτική του Μακιαβέλι στον 19ο αιώνα, γραμμένη από έναν σύγχρονο» θέλοντας να κάνει κριτική στον Ναπολέοντα τον Γ', που τον τοποθετεί στην ουσία στη θέση του Μακιαβέλι. Προσπάθησε να το περάσει παράνομα στη Γαλλία, αλλά η «ευσυνειδησία» ενός ταχυδρομικού υπάλληλου («που υπολόγιζε μάλλον σε κάποια προαγωγή») παρέδωσε το βιβλίο στη γαλλική αστυνομία. Ο Μορις Ζολί καταδικάστηκε σε πρόστιμο και φυλάκιση, κι όταν βγήκε, διωγμένος από τους φίλους του, με το στίγμα του αναρχικού, αυτοκτόνησε το 1877. Τα αντίτυπα του βιβλίου καταστράφηκαν με οξύ, εκτός από τουλάχιστον ένα, αυτό που έφτασε στα χέρια του ρώσου διοικητή της αστυνομίας Ρατσκόφσκι, λίγα χρόνια αργότερα.

Αυτός ο Ρατσκόφσκι, ρώσος μηδενιστής, συλλαμβάνεται το 1879 από την τσαρική αστυνομία κι ο εισαγγελέας, σε μια σκηνή άξια του Ντοστογιέφσκυ, αφού αξιολόγησε την προσωπικότητα του κατηγορούμενου, του προτείνει τη συνεργασία με την αστυνομία ή τη Σιβηρία. Ο Ρατσκόφσκι δεν έχει ενδοιασμούς κι έτσι, αφού επέδειξε υπερβάλλοντα ζήλο και υπερβάλλοντα αμοραλισμό, βρίσκεται λίγα χρόνια μετά, από την Κρατική ασφάλεια στην Αγία Πετρούπολη, αρχηγός όλων των μυστικών υπηρεσιών με έδρα το Παρίσι.

«Χάρη στις κολακείες, τις δωροδοκίες, το χαφιεδισμό και την εξυπνάδα, καθώς επίσης και τα δείπνα «όπου η σαμπάνια κυλάει σαν νεράκι και οι άνθρωποι φλυαρούν σαν τις καρακάξες», ο Ρατσκόφσκι εξαρθρώνει στα τέλη του έτους 1890 μια μυστική επαναστατική οργάνωση που κατασκεύαζε βόμβες στο εργαστήρι κάποιου κλειδαρά σε ένα παρισινό προάστιο. Οι βόμβες προορίζονταν για τους τρομοκράτες στη Ρωσία. Το τρίτο τμήμα της αστυνομίας κατορθώνει έτσι να στείλει στη Σιβηρία τους εξήντα τρεις τρομοκράτες που είχε υποδείξει ο Ρατσκόφσκι. Είχαν περάσει πάνω από είκοσι χρόνια (οι περισσότεροι κρατούμενοι της Σιβηρίας είχαν ήδη πεθάνει), όταν ο Μπούρτσεφ, ερευνώντας αυτή την υπόθεση, ανακάλυψε την απάτη: τις βόμβες τις κατασκεύαζαν οι βοηθοί του Ρατσκόφσκι και το εργαστήρι στο παρισινό προάστιο ήταν γραμμένο στο όνομα ενός από τους Γάλλους συνεργάτες του.

Ήταν η χρυσή εποχή των αναρχικών και των μηδενιστών, λέει ο Νόρμαν Κον, και η μόδα με τις αυτοσχέδιες βόμβες είχε διαδοθεί τόσο στην Ευρώπη, όσο και στη Ρωσία. Σήμερα γνωρίζουμε πλέον με βεβαιότητα οτι πίσω από τις περισσότερες τρομοκρατικές ενέργειες της εποχής (όπως εκείνη η βόμβα με τα καρφιά που εκτοξεύτηκε στο κτίριο του Κοινοβουλίου, καθώς και μια άλλη, πιο επικίνδυνη έκρηξη, στη Λιέγη) βρισκόταν, σαν αόρατος Θεός, ο γνωστός μας «εύθυμος χωρατατζής», ο Ρατσκόφσκι, που είχε την έμμονη ιδέα να σπείρει την καχυποψία στην Ευρώπη, προκειμένου να τη φέρει πιο κοντά στη Ρωσία. «Ανικανοποίητος με το ρόλο του διοικητή της Αστυνομίας. Αυτός ο ύπουλος Ρώσος μπήκε στο παιχνίδι της υψηλής πολιτικής.

Ο Ρατσκόφσκι, με την αναμφισβήτητη εξυπνάδα του, σύντομα κατάλαβε οτι τα αποτελέσματα των βομβιστικών επιθέσεων είναι πέρα για πέρα σχετικά· μπροστά στα παράλογα εγκλήματα ή μπροστά στα εγκλήματα που τα κίνητρά τους δεν είναι απολύτως σαφή. Η κοινή γνώμη πεισματικά κλείνει τα μάτια, όπως στην ξαφνική λάμψη του κεραυνού: από φόβο και με την επιθυμία το πράγμα να ξεχαστεί το γρηγορότερο. Εξάλλου, η εμπειρία τού έλεγε ότι οι ραδιουργίες μπορούν να προκαλέσουν εκρήξεις μεγαλύτερης καταστροφικής δύναμης από τις βόμβες. Ο κόσμος είναι έτοιμος να πιστέψει σε κάθε συκοφαντία, κυρίως όταν αυτή στρέφεται στρέφεται επιδέξια εναντίον κάποιου ανθρώπου, που μέχρι εκείνη τη στιγμή φαινόταν καθαρός.»

Ο Ρατσκόφσκι λοιπόν, βρίσκει το αντίτυπο του βιβλίου του Μορίς Ζολί και χωρίς δισταγμό, το πλαστογραφεί, αλλάζοντας κάποιες παραγράφους και το δημοσιεύει με τον τίτλο *«Συνωμοσία ή Πού βρίσκονται οι ρίζες της κατάρρευσης της ευρωπαϊκής κοινωνίας»*.

«Το έγκλημα που επρόκειτο να διαπραχθεί κάπου σαράντα χρόνια αργότερα, αναγγέλθηκε σε μια εφημερίδα της Αγίας Πετρούπολης τον Αύγουστο του 1906. Τα άρθρα έβγαιναν σε επιφυλλίδες και τα υπέγραφε ο αρχισυντάκτης του έντυπου, κάποιος Α.Π. Κρουσεβάν, ο οποίος, ως υποκινητής του πογκρόμ στο Κισινέφ, είχε στη συνείδησή του τουλάχιστον 50 φόνους... Ο Κρουσεβάν, λοιπόν, είχε την τιμή να είναι ο πρώτος που δημοσίευσε το ντοκουμέντο με το οποίο αποδεικνύεται η ύπαρξη μιας παγκόσμιας συνωμοσίας εναντίον της χριστιανοσύνης, του τσάρου και της ισχύουσας τάξης πραγμάτων... Η *Συνωμοσία*, υπό την υψηλή προστασία της αυτοκρατορικής φρουράς, θα κυκλοφορήσει σε μορφή βιβλίου ένα χρόνο αργότερα. Εκδότης είναι ο Σύλλογος Κωφαλάλων της Αγίας Πετρούπολης».

Αυτό το βιβλίο βρήκε ένας αλλόκοτος ερημίτης που ετοίμαζε για δημοσίευση τα μυστικιστικά του οράματα. Ο πατήρ Σέργιος (Νείλος), βρίσκει στη *Συνωμοσία* την επιβεβαίωση του καθολικού εξευτελισμού της θρησκείας και των ηθών και συμπεριλαμβάνει αυτό το πολύτιμο ντοκουμέντο στο δικό του βιβλίο. Ο *«Αντίχριστος»* του Νείλου, πουλά χιλιάδες αντίτυπα και οδηγεί σε πογκρόμ (αναφέρεται πως μόνο στην Ουκρανία την περίοδο 1918 - 1920 οδηγεί στο φόνο εξήντα χιλιάδων ανθρώπων).

«Εάν τα έθνη της Ευρώπης, τώρα αμέσως δεν ξεσηκωθούν εναντίον του κοινού εχθρού, που αποκαλύπτει τα κρυφά του σχέδια σε αυτό το βιβλίο, ο πολιτισμός μας θα καταστραφεί από το ίδιο το μικρόβιο της αποσύνθεσης που προκάλεσε την καταστροφή του αρχαίου πολιτισμού πριν από δυό χιλιάδες χρόνια», γράφει το γερμανικό περιοδικό Auf Vorposten, το 1920.

Το 1921, ένας ρώσος πρόσφυγας στην Κωνσταντινούπολη, λοχαγός του τσαρικού ιππικού, μαζί με άλλα υπάρχοντά του, πουλά ένα βιβλίο (οικογενειακό κειμήλιο) σε κάποιον άλλο ρώσο πρόσφυγα, πρώην αξιωματικό της Οχράνα, ένα παλιό αντίτυπο του βιβλίου του Ζολί. Ο δεύτερος αυτός ρώσος, έχει στα χέρια του ένα αντίτυπο του *Αντίχριστου*, που το είχαν σαν ευαγγέλιο στο στρατό στη μάχη ενάντια στους συνωμότες, εβραίους και μπολσεβίκους! Τα συγκρίνει και καταλαβαίνει την απάτη, ενημερώνει τους Times του Λονδίνου, οι οποίοι και δημοσιεύουν αποκαλυπτικό άρθρο γύρω από αυτό.

«Ο θόρυβος που δημιούργησε αυτό το «αριστούργημα της συκοφαντίας» εξαπλώθηκε σε όλο τον κόσμο με την ταχύτητα που διαδίδονται μόνο οι κακές φήμες και η ισπανική γρίπη.

...Χάρη στη μυστηριώδη καταγωγή και την ανάγκη των ανθρώπων να δώσουν κάποιο νόημα στην ιστορία μέσα σ' ένα κόσμο χωρίς θεό, η Συνωμοσία έγινε το προσευχητάριο που διδάσκει ότι πίσω από τις ήττες της ιστορίας βρίσκεται «μια μυστηριώδης, σκοτεινή και επικίνδυνη δύναμη»· αυτή κρατάει στα χέρια της τη μοίρα του κόσμου, διαθέτει μυστηριώδεις πηγές εξουσίας, υποκινεί πολέμους και εξεγέρσεις, επαναστάσεις και δικτατορίες· αυτή είναι «η πηγή όλων των δεινών». Η Γαλλική Επανάσταση, η διώρυγα του Παναμά, η Συνθήκη των Βερσαλιών, η Δημοκρατία της Βαϊμάρης, το μετρό του Παρισιού — όλα είναι έργα της. Αυτή ή «απόκρυφη και ανεύθυνη οργάνωση» πληρώνει από τα σκοτεινά τα ταμεία τους υπονομευτές της πίστεως και του νόμου, στα μητρώα της είναι γραμμένος ο Βολταίρος, ο Ρουσώ, ο Τολστόι, ο Ουίλσον, ο Λουμπέ, ο Κλεμανσό, ο Έντουαρτ Σαμ, ο Λεφ Νταβίντοβιτς Μπρόνσταϊν. Θύματα των μηχανορραφιών της είναι ο τσάρος Αλέξανδρος β', ο στρατηγός Συλβέστροφ, ο αρχιδούξ Φερδινάνδος· μέλη της και εκτελεστές των διαταγών της είναι ο Μακιαβέλι, ο Μαρξ, ο Κερένσκι, ο Μπ. Ντ. Νόφσκι, ακόμα κι ο ίδιος ο Μορις Ζολί.»

«Με αυτό τον τρόπο, το εγχειρίδιο που είχε γραφτεί για τη διαπαιδαγώγηση ενός πρίγκηπα της Ανατολής — μέσω της φιλοσοφικής μετενσάρκωσης του Ζολί και της διάθλασης στον παραμορφωτικό καθρέφτη του Νείλου — θα γίνει το εγχειρίδιο των σύγχρονων δικτατόρων.»

«Στη Γερμανία η πίστη στην αυθεντικότητα της *Συνωμοσίας* είναι «ακλόνητη και σκληρή σαν βράχος»· αυτό το βιβλίο διαμορφώνει τη συνείδηση και τον πατριωτισμό πολλών γενεών. Και ενώ τα σοσιαλδημοκρατικά έντυπα με οργή καταγγέλλουν την ανοησία των κατηγοριών που διατυπώνονται σε αυτό το θεοσκότεινο σύγγραμμα, εκείνη η μερίδα του Τύπου, που δεν συνηθίζει να διαδίδει επικίνδυνες φήμες, διαλέγει τον δεύτερο από τους δυνατούς τρόπους αντιμετώπισης («εξίσου αναποτελεσματικούς»): απαντάει με σιωπή, θεωρώντας — κυρίως μετά την αποκάλυψη των Times — παράλογη την περαιτέρω συζήτηση. Απολύτως σύμφωνα με την ψυχολογική πρόβλεψη του Ρατσκόφσκι, ένα άγνωστος (άγνωστος προς το παρόν (1929) ερασιτέχνης ζωγράφος θα γράψει πως το γεγονός ότι τόσο επίμονα υποστηρίζεται η πλαστότητα αυτού του βιβλίου είναι «ακριβώς η απόδειξη της αυθεντικότητάς του» (Mein Kampf). Το περίφημο έτος 1933, όταν αυτός ο ερασιτέχνης ζωγράφος έχει γίνει ήδη πασίγνωστος, η Συνωμοσία στη Γερμανία έχει ξεπεράσει τις τριάντα εκδόσεις και ο οίκος Der Hammer γιορτάζει με κοκτέιλ την πώληση του εκατοντάκις χιλιοστού αντιτύπου.»

Στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, οι γερμανοί στρατιώτες είχαν από ένα αντίτυπο της συνωμοσίας στις τσέπες τους.

«Ανάμεσά τους, όρθιος, ο λοχαγός Βιρτ. Στην επάνω τσέπη του αμπέχονου, στο αριστερό μέρος, έχει ένα δερματόδετο αντίτυπο της Συνωμοσίας, έκδοση Der Hammer του έτους 1933. Κάπου είχε διαβάσει ότι αυτό το βιβλίο έσωσε στο ρωσικό μέτωπο ένα νεαρό αξιωματικό: η σφαίρα που έριξε το όπλο του ελεύθερου σκοπευτή καρφώθηκε μέσα στις σελίδες, ακριβώς στο μέρος της καρδιάς. Αυτό το βιβλίο του εμπνέει ασφάλεια».

Άννα Καπα

Η καταγγελία έρχεται από τους Δημοσιογράφους Χωρίς Σύνορα και αφορά μία από τις μεγαλύτερες μηχανές αναζήτησης (και όχι μόνο) στο internet, το Yahoo! Αφορά τη συνεργασία της εταιρίας με την κινεζική εξουσία στην εξεύρεση και καταδίκη τελικά σε 11 χρόνια φυλάκιση του αντιφρονούντα δημοσιογράφου Σι Τάο. Το «έγκλημα» του Τάο, που θα του κοστίσει μια ζωή στις κινεζικές φυλακές, ήταν ότι έστειλε σε αμερικανική οργάνωση ένα e-mail που ανέφερε οτι η κινεζική κυβέρνηση προετοιμάζεται για ενδεχόμενα επεισόδια που θα δημιουργούσαν υπέρμαχοι της δημοκρατίας στη 15η επέτειο από τις ταραχές της Τιενανμέν. Το Yahoo! συνεργάστηκε με το Πεκίνο στον εντοπισμό του αποστολέα του μυνήματος και στην πολυετή καταδίκη του στη συνέχεια.

Και πάλι οι Δημοσιογράφοι Χωρίς Σύνορα, καταγγέλουν την εταιρία Google (επίσης από τις μεγαλύτερες όσον αφορά τις μηχανές αναζήτησης), ότι εγκανίασε έκδοση του Google News (υπηρεσία ειδήσεων στο internet) στα κινεζικά, με τη συμφωνία να ΜΗ δημοσιεύει «πολιτικά ευαίσθητα άρθρα». Στους χρήστες του Google στην Κίνα, απαγορεύει την πρόσβαση στον αντίστοιχο δικτυακό τόπο άλλης χώρας. Έτσι απαγορεύεται να δουν δημοσιεύσεις που δεν είναι αρεστές στην κυβέρνηση της Κίνας.

Πάμπολοι δικτυακοί τόποι ειδήσεων στην Κίνα ακολουθούν την ίδια πολιτική, συνεργαζόμενοι με το Πεκίνο και αποκλείοντας την ελεύθερη ροή πληροφοριών στους Κινέζους χρήστες, αυτολογοκρίνοντας οποιαδήποτε πληροφορία θεωρείται από το κινεζικό καθεστώς «ακατάλληλη» για τους κινέζους πολίτες.

Όσον αφορά τη Microsoft (γνωστή εκτός των άλλων και από τις κοινωνικές και οικολογικές «ευαισθησίες» της!), σε μια αγαστή συνεργασία κι αυτή με την κινεζική εξουσία, απαγορεύει στους κινέζους χρήστες της να χρησιμοποιούν λέξεις – κλειδιά (keys) όπως «ανθρώπινα δικαιώματα» (άγνωστες λέξεις στην Κίνα), «ελευθερία», «δημοκρατία» και άλλες κακές λέξεις. Οι χρήστες του MSN Spaces της Microsoft, αν χρησιμοποιήσουν λέξεις πολιτικά ή σεξουαλικά (sic!) «φορτισμένες», όπως διαδήλωση, πολιτικές ελευθερίες κ.λ.π., βλέπουν να εμφανίζεται στις οθόνες τους το μήνυμα: «αυτός ο χώρος δεν μπορεί να δεχτεί απαγορευμένες λέξεις ή βωμολοχίες, παρακαλούμε να εισάγετε μια άλλη λέξη».

Στο διάλογο για την απελευθέρωση και την ελεύθερη διακίνηση των ιδεών που προσφέρει το διαδίκτυο, έρχονται να προστεθούν οι κινήσεις των **Microsoft**, **Google** και **Yahoo!**, ως αναζήτηση τρόπων απόλυτου ελέγχου του internet από τη μεριά της εξουσίας. Πελάτες - χρήστες των εταιρειών αυτών όλοι μας, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, στηρίζουμε τη συνέργειά τους με απολυταρχικά καθεστώτα (άραγε μόνο στην Κίνα;) ωστε να επιτύχουν τον απόλυτο έλεγχο και την καταστολή των πολιτών. Η λίστα με τα εγκλήματα στην Κίνα είναι ατελείωτη μα με τόσα μέτωπα παγκόσμια ανοιχτά, ποιός ν' ασχοληθεί με τη συστηματική καταπίεση κι εξόντωση χιλιάδων κινέζων.

Εξάλλου, όταν η αγορά είναι ελεύθερη, ποιόν απασχολεί η πραγματική σημασία της λέξης ελευθερία, πόσο μάλλον όταν μέλημα των πολυεθνικών είναι ακριβώς αυτό, να ξεχαστεί η πραγματική έννοια της ελευθερίας στο παγκόσμιο τσιφλίκι τους.

“αιώνια γαλήνη” στο διαδίκτυο